

EDEN NI NOBEDEN, A JE TUDI PREVEČ

NA OBMOČJU OBČINE HOČE-SLIVNICA
ZABELEŽENA LE ENA OSEBA,
OKUŽENA Z NOVIM KORONAVIRUSOM

6

ŽELITE GRADBENO PARCELO?

ROK ZA ODDAJO POBUDE ZA SPREMEMBO
NAMEMBNOSTI PROSTORA PODALJŠAN
DO KONCA JUNJA

7

NIČ NAS NE USTAVI

TEK POD POHORJEM TUDI LETOS
BO, PA ČEPRAV KOMAJ SEPTEMBRA

11

SPREMEMBA OPN

Vračanje v novo normalo

➔ Dr. Marko Soršak, župan

Epidemije je uradno konec, tako je odločila država. Vendar omejitve še ostajajo in dosti je vprašanj, kako in kaj. Precej se vas obrača tudi na občino, kjer pa ne moremo tolmačiti odločitev, ki jih predpiše država. Nekatera pravila je težko razumeti, a verjetno še težje napisati. Verjamem, da bo ta kriza zapisana v zgodovino z velikimi črkami, še z večjimi pa ekonomska, ki bo najverjetneje sledila epidemiji. Vsi smo v negotovosti, saj ne vemo, ali bo, če bo in kakšen bo drugi, tretji ... val. Kljub vsemu jo je Slovenija, pa tudi naša občina, dobro odnesla, za kar sem hvaležen tako državnim inštitucijam, kot tudi vsem, ki so se znotraj naše občine ukvarjali s težavami ob koronakrizi. Tako, da hvala vsem, ki ste pomagali. In HVALA VAM, ker ste ukrepe spoštovali in k uspehu najbolj pripomogli.

Predvidevam, da vse odločitve niso bile najboljše ali prave. Toda po bitki je lahko biti general, težko pa je sprejemati odločitve, ko si v novi situaciji, kar 'koronakriza' je. Upam, da se v prihodnosti takšna kriza nikoli več ne ponovi.

Vse slabo pa je tudi za nekaj dobro. Tukaj upam, da bomo v prihodnje, tudi če virusa ne bo, imeli občutek, da bomo čuvali svoje zdravje in zdravje drugih. Če bom sam prehlajen ali imel kakršnokoli bolezen, ki me ne bo omejevala pri delu, si bom nadel masko, se ne bom rokoval in držal bom distanco, da ne okužim drugih – upam, da bo to postalo pravilo, ki se ga bomo v prihodnje držali.

Druženje s soljudmi danes znamo ceniti bolj kot kdajkoli, odnosi v družinah so se poglobili. Poznamo marsikatero sprehajalno pot v naši okolici, ki je prej nismo. Verjetno je marsikdo popravil kolo in ga po dolgih letih uporablja. Sedaj se tudi zavedamo, kako pomembna je domača, varna hrana, ki je lokalno pridelana. Ugotovili smo, da lahko preživimo nedeljo brez odprtih trgovin. Izkazalo se je, da lahko preživimo nedeljo brez obiska nakupovalnega centra. Tudi javne prireditve bodo v prihodnje verjetno bolj obiskane, tako športne, kulturne in druge, ki jih organizirajo naša društva.

Pred nami je dan državnosti, ki bo letos obeležen na drugačen način kot v preteklosti, brez množične proslave. Prav pa je, da izobesimo zastavo in s tem pokažemo svoj odnos do domovine. In se spomnimo dogodkov leta 1991, ko smo 25. junija sprejeli Deklaracijo o neodvisnosti Slovenije in Temeljno ustavno listino o samostojnosti in neodvisnosti Slovenije. S tem je Slovenija postala neodvisna. Dva dni pozneje se je začela vojna ...

Po vojni se je Slovenija morala soočiti z velikimi gospodarskimi težavami in izzivi. Pa smo jih premagali. Naslednja kriza nas je udarila leta 2008 in nekaj naslednjih let, pa smo jih premagali. Tako bomo premagali tudi prihajajočo krizo.

ŽIVLJENJE V OBČINI

- 6 VRTEC V HOČAH BO PRAVOČASNO NARED
Irma Bračko
- 8 POLOŽNICE VIŠJE, A LAHKO TUDI NIŽJE
Boris Pust, Metka Meglič
- 10 NOVA KUHINJA IN SANITARIJE
Katja Arnšek

4-5 / ŽELJNI SVEŽE KRVI

12 / S SRCEM NA PRAVEM MESTU

NOVICE Z OBROKOV POHORJA

- 14 OBNOVLJENA BRV
Valentina Gselman
- 16 NAJMANJŠE MAJSKO DREVO OBČINE
Zdenka Trinko
- 22 NA POHORJU SPECIALITETE ZA DROBIŽ
Turistično društvo gostincev Pohorja

KULTURA, ŠPORT IN DRUŽBENA DEJAVNOST

- 24 ŠOTOR POD STREHO
Radovan Cotič
- 25 Z VISOKEGA NIVOJA NA ŠE VIŠJEGA
Gregor Beranič
- 31 DAN, POSVEČEN DOMOLJUBOM
Bruno Kremavc

29 / ZBOR ČLANOV ŠELE SEPTEMBRA

VZGOJA IN IZOBRAŽEVANJE

- 32 POHVALJENI IN NAGRAJENI
Petra Trstenjak
- 36 LOČEVAL NAS JE LE EN KLIK
Danijela Metličar Vukmanič
- 38 LEŠKOVI POETI
Petra Trstenjak, Karmen Soban

34 / ZA UMETNOST NI NE MEJ NE PREGRAD

ZANIMALO VAS BO

- 44 NIHČE NE SME OSTATI SAM
Zdenka Gajzer
- 45 BOMO SNELI MASKE?
Majda Strašek Januš
- 46 GLASBA JE VODILO MOJEGA ŽIVLJENJA
Barbara Ozvatič

43 / V SAMOIZOLACIJI DO OSEBNE PREOBRAZBE?

Željni sveže krvi

Število prostovoljnih darovalcev krvi tudi v naši občini iz leta v leto upada, najslabše je v Hočah, kjer je bilo še pred devetimi leti 84 darovalcev, danes jih je le še 13

Star rek pravi, da brez vode ni življenja. Verjetno bi vsaj za naš planet lahko tudi veljalo, da brez zraka ni življenja. Če pa pomislim na nas ljudi (kot tudi mnoge živali), pa življenja nikakor ni brez krvi. Kri, ki nam nenehno kroži po telesu in nam vsak trenutek v vse dele telesa, v vsako celico prinaša in odnaša potrebne snovi. Kri je v zgodovini vedno zasedala posebno, posvečeno mesto. Že stari Grki so verjeli, da pitje krvi zdravi steklino, Rimljani so pitje krvi umirajočih gladiatorjev uporabljali za zdravljenje epilepsije.

Telo brez krvi je kot struga brez reke. Je kot avto brez goriva, ki ga je potrebno znova napolniti, ali pa bo za vedno obstal. In ko telesu zmanjka 'goriva', mu ostane le eno – potrebno ga je znova napolniti.

Posamezni poskusi transfuzije krvi so se pojavljali v srednjem veku, a se je znanost, predvsem medicina, morala precej bolje razviti, da se je v začetku 20. stoletja transfuzija uveljavila kot varen klinični postopek.

Organizirano krvodajalstvo se je začelo po prvi svetovni vojni in se do današnjih dni obdržalo, razširilo in uveljavilo kot

stalna praksa pri mnogih ljudeh. 4. junija v Sloveniji beležimo dan slovenskega krvodajalstva, saj so na ta dan leta 1945 v Ljubljani odvzeli prve doze krvi prvim krvodajalcem. Istega leta so ustanovili transfuzijski oddelek, leta 1948 še v Mariboru in leto kasneje v Celju. 14. junija po vsem svetu praznujemo svetovni dan krvodajalcev. Ta dan je posvečen ozaveščanju o potrebi po varni krvi in krvnih pripravkih ter zahvali krvodajalcem za njihov dar, ki rešuje življenja.

Danes krvodajalstvo pri nas organizira Rdeči križ Slovenije in deluje na principu neplačanega prostovoljstva. Namesto plačila pa vsak krvodajalec dobi malico ter prost dan, s seboj pa odnese tudi globok občutek zadovoljstva, občutek, da je del sebe dal za dobro sočloveka.

Po podatkih Zavoda Republike Slovenije za transfuzijsko medicino pri nas letno beležimo 110 tisoč prijavljenih krvodajalcev, da bolnikom zagotovimo potrebno količino krvi, pa dnevno potrebujemo 300 do 350 dajatev. S številom krvodajalcev se Slovenija uvršča v evropsko povprečje, najpomembneje pa je, da smo pri zalogah krvi samozadostni.

Drastičen upad

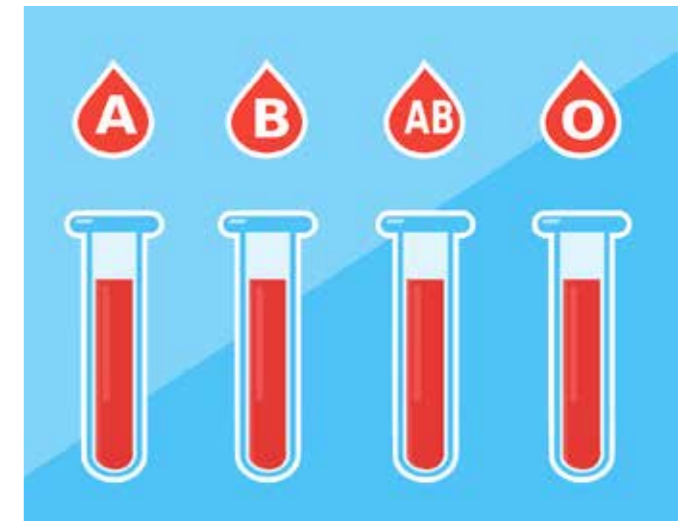
V Občini Hoče-Slivnica deluje kar nekaj krajevnih organizacij Rdečega križa (Kork), ki organizirajo razne meritve krvnih vrednosti, krvnega tlaka, sladkorja, pa tudi zbirajo oblačila in pripravljajo prehranske pakete za tiste, ki so pomoči potrebni. Glavna aktivnost pa še zmeraj ostaja organiziranje krvodajalskih akcij. Te so pred leti bile zelo dobro obiskane. Tako sta mi zaupali predsednici dveh Korkov naše občine. A trenutno stanje se slabša iz leta v leto. Najslabše je v Hočah, kjer je število prostovoljcev naglo upadlo s 84 (leta 2011) na 13 (februarja letos).

Tri ure in 25 evrov

Eden od razlogov je, da je veliko prostovoljcev preseglo starostno mejo, do katere še lahko darujejo, drugi se spopadajo z različnimi boleznimi ali celo sami potrebujejo kri. Dejstvo pa je, da primanjkuje mladih prostovoljcev, ki bi zapolnili nastalo praznino. Obstaja pa še drug razlog. Zaradi bližine avstrijske meje se veliko ljudi odloča darovati tam, kjer za vsak odvzem plačajo majhno nadomestilo. A tam ne darujejo krvi, pač pa krvno plazmo, ki se za velike denarje proda farmaciji, ki z njo dobičke še poveča – na račun novačenja darovalcev, ki jim izplača borih 25 evrov. Za ta denar pa porabijo tri ure svojega časa in vožnjo do Gradca. Žal pa je finančna situacija pri nas marsikoga prisilila v takšno 'služenje' denarja, kar nikomur ne gre zameriti. Res pa je tudi, da zaradi zaslužka velikokrat prihaja do zlorab, ko darovalci zamolčijo svoje bolezni, le da bi nekaj zaslužili. In ravno zato je sistem v Sloveniji toliko kvalitetnejši. Darujejo le zdravi s plemenitim namenom – reševati življenja. In to je zadostno plačilo za vsakega darovalca krvi.

Kako povečati število darovalcev?

Odgovora na to vprašanje ni lahko najti. A dejstvo je, da bo potrebno vložiti veliko truda v iskanje mlade generacije darovalcev. V osnovnih šolah v naši občini so učenci zelo dobro

ozaveščeni o pomenu nesebičnega darovanja krvi. Žal pa do svoje polnoletnosti o tej temi več ne govorijo. Zato je še toliko pomembnejši svetovni dan krvodajalstva, ki se poklanja tistim, ki že darujejo, ter nagovarja potencialne nove darovalce.

Krvodajalstvo pri nas torej temelji na filantropiji, na prostovoljstvu, na nesebični pomoči sočloveku brez pričakovanja protiplačila. S tem v mislih in z dejstvom, da lahko že jutri sami nujno potrebujemo darovano kri, pozivam vse, ki ste telesno sposobni darovati del sebe za drugega, da se odzovete vabilom na krvodajalske akcije, ki bodo avgusta in septembra v naši občini. Četudi samo enkrat letno, lahko nekemu zagotovite preživetje.

➡ Žan Krivec

Vrtec v Hočah bo pravočasno nared

Dozidava vrtca Hoče se pospešeno izvaja skladno z novim terminskim planom, tako da bo s 1. septembrom vse pripravljeno za sprejem otrok. Za vrtec se je tudi že naročila notranja oprema, medtem ko je bila pri izbiri izvajalca za dobavo zunanjih igral s strani enega izmed ponudnikov vložena revizija postopka javnega naročila.

← Irma Bračko

Eden ni nobeden, a je tudi preveč

Do današnjega dne na območju Občine Hoče-Slivnica zabeležena le ena oseba, okužena z novim koronavirusom

Občina Hoče-Slivnica se je od dne letošnjega 15. marca soočila z ukrepi za zajezitev epidemije COVID-19. Od tega dne naprej smo prejeli dnevno smernice, navodila ter ukrepe s strani Uprave Republike Slovenije za zaščito in reševanje (URSZR). Ta nam je podal tabelo, v katero smo morali vpisovati tedenske potrebe upravičencev opreme na področju Občine Hoče-Slivnica. Upravičenci v tem času so bili: pogodbenik za vzdrževanje cest ter komunalno, pogrebna podjetja, trgovine z živili, izvajalci nege in oskrbe bolnikov na domu, društva upokožencev, krajevne organizacije Rdečega križa in Karitasa ter gostinski objekti, ki imajo organizirano dostavo hrane na dom.

Naj omenim, da v samem začetku še ni bilo jasno, koliko in kakšna zaščitna sredstva bomo prejeli. Ko pa je ta oprema začela prihajati, smo dobili točna navodila, kdo je opravičen do opreme in koliko te opreme jim smemo nameniti.

V štabu Civilne zaščite (CZ) Občine Hoče-Slivnica smo dnevno spremljali število okuženih v Sloveniji – prav tako število okuženih v naši občini. Prvo poročilo, ki smo ga prejeli s strani URSZR, je zajemalo, da je bila v naši občini zabeležena le ena okužba z novim koronavirusom, in ta številka se vse do današnjega dne ni spremenila. Zaradi tega se nismo odločili za nakup večjega števila mask. Smo pa bili primorani kupiti pralne maske, saj je bila količina prejetih mask ob prvi dobavi zaščitne opreme dokaj nizka in ni zadostovala tedenskim potrebam upravičencev.

V času od začetka pandemije naprej smo bili člani štaba CZ veliko na terenu, kjer smo opazovali stanje in nismo opazili nobenih večjih težav z doslednim upoštevanjem priporočil glede uporabe zaščitnih sredstev. Do konca maja smo med upravičence v naši občini razdelili 3800 kirurških zaščitnih mask in 900 pralnih zaščitnih mask.

Želel bi se tudi zahvaliti vsem prostovoljkam in prostovoljcem, ki so ob tej epidemiji na kakršenkoli način pomagali, da je tudi z njihovo pomočjo ta epidemija minila hitreje in brez večjih posledic. Hkrati hvala vsem v Občini Hoče-Slivnica, da ste s svojim doslednim upoštevanjem navodil in napotkov pripomogli k tako dobri epidemiološki sliki.

← Boštjan Horvat

Želite gradbeno parcelo?

Rok za oddajo pobude za spremembo namembnosti prostora podaljšan do konca junija

Seznajamo vas, da je Občina Hoče-Slivnica podaljšala rok za oddajo pobude za spremembo namenske rabe prostora. Na podlagi navedenega lahko vsi zainteresirani na občino podajo pobudo za spremembo namenske rabe prostora do 30. junija 2020. Pobudo je potrebno vložiti na predpisanem obrazcu, bodisi osebno na občini ali pa po pošti na naslov Občina Hoče-Slivnica, Pohorska cesta 15, 2311 Hoče ali na elektronski naslov obcina@hoce-slivnica.si. Pri pripravi novega prostorskega akta bodo obravnavane samo tiste vloge, ki bodo dane na zahtevanem obrazcu in bo zanje poravnana upravna taksa v višini 50 evrov skladno z Odlukom o višini takse za obravnavanje pobud za spremembo namenske rabe prostora v Občini Hoče-Slivnica (UG50 št. 5/2020).

Plačilo takse ne zagotavlja spremembe namenske rabe prostora v OPN, temveč zgolj obravnavo ustreznosti pobude na občini z vidika njene skladnosti s temeljnimi pravili urejanja prostora, cilji prostorskega razvoja občine in pravnimi režimi v prostoru ter z vidika možnosti opremljanja zemljišča s komunalno opremo in drugo gospodarsko javno infrastrukturo.

Znesek takse lahko vlagatelj poravnajo na TRR: SI56 0136 0560 0309 162, referenca: 11 76597-7111002. Pobudi mora biti priloženo tudi dokazilo o plačilu takse.

V kolikor se vloga nanaša na več parcel, se za posamezno pobudo šteje pobuda, dana za spremembo namembnosti na novitem zaokroženem območju v okviru ene enote urejanja prostora.

← Metka Meglič

Krajevni urad od septembra

Krajevni uradi bodo ponovno poslovali od 1. septembra 2020. V času, ko uradi ne poslujejo, lahko zadeve uredite na sedežu Upravne enote Maribor v času uradnih ur. Vljudno prosimo, da nas pred prihodom v Upravno enoto Maribor pokličete na tel. št. **02 2208 350** ali nam pošljete e-sporočilo na ue.maribor@gov.si, da vam bomo lahko določili termin za sprejem oziroma vam pomagali urediti zadevo.

Pričetek del že avgusta

Izgradnja novega kanalizacijskega sistema v naseljih Radizel, Slivnica, Čreta, Hotinja vas, Polana in Spodnje Hoče

Že v prejšnjih številkah Utrinkov smo vas obvestili, da pripravljamo projekt Odvajanje in čiščenje odpadne vode v porečju Drave v Občini Hoče-Slivnica, s katerim si prizadevamo, da znotraj strnjjenih naselij občine zagotovimo čim boljše komunalno opremljenost s kanalizacijskim omrežjem. V ta namen smo pripravili projekt izgradnje kanalizacijskega omrežja v naseljih Radizel, Slivnica, Čreta, Polana, Hotinja vas in Spodnje Hoče ter pridobili gradbeni dovoljenji, ki sta v preteklih mesecih postali tudi pravnomočni. V mesecu maju smo dopolnili vlogo za sofinanciranje na Ministrstvo za okolje in prostor ter izvedli javno naročilo za izbiro izvajalca za gradnjo.

Z gradnjo kanalizacijskega sistema bomo pričeli takoj, ko bomo s strani Ministrstva za okolje in prostor prejeli odločbo o sofinanciranju naložbe ter imeli izbranega izvajalca. V kolikor bo potekalo vse po planu, bomo lahko z gradnjo pričeli v mesecu avgustu. Najprej bomo pristopili k gradnji kanala, ki je predvidena mimo novega Doma starostnikov Slivnica, saj ima le-ta že predvideno priključitev na predvideni kanal. Gradnja vseh ostalih kanalov pa bo potekala vse do leta 2023. Točen terminski plan po posameznih kanalih bo določen po izbiri izvajalca in bo objavljen na spletni strani občine.

← Metka Meglič

Okoljevarstveniki ponovno v službah

Glede na rahljanje vladnih ukrepov, sprejetih v boju proti korona virusu, bo tudi Medobčinski urad za varstvo okolja in ohranjanje narave (MUVOON) ponovno uvedel uradne ure po občinah. Tako bodo prve uradne ure **24. junija 2020, med 15. in 17. uro**. Vse občane Občine Hoče-Slivnica vabimo na uradne ure Skupne službe varstva okolja **Skupne občinske uprave Maribor**, ki bodo potekale vsako četrto sredo v mesecu, med 15. in 17. uro, v sejni sobi Občine Hoče-Slivnica.

V kolikor imate s področja okolja kakršnokoli vprašanje, ga lahko posredujete preko elektronske pošte info.okolje@maribor.si, na SSSVO pa bomo pripravili ustrezen odgovor ali vas povabili na razgovor v času uradnih ur.

Položnice višje, a lahko tudi nižje

Nov obračun odvoza odpadkov v občini dvignil kar nekaj prahu, a bo poslej precej bolj pravičen

Izvajalec javne službe podjetje Saubermacher Slovenija, d.o.o., je prešel na novi obračun izvajanja storitev odvoza odpadkov. Z začetkom februarja je podjetje spremenilo način obračuna storitev ravnanja s komunalnimi odpadki na način, da se je prešlo iz akontativnega pavšalnega obračuna storitev na dejanski obračun opravljenih storitev v posameznem mesecu.

Nov obračun stroškov se izvaja na podlagi dejansko zbranih količin odpadkov in ne več na podlagi ocenjenih vrednosti, kakor se je to izvajalo v preteklih letih. Praktično to pomeni, da je strošek ravnanja s komunalnimi in biološkimi odpadki od februarja naprej vsak mesec različen glede na zbrane, obdelane in odložene količine odpadkov, glede skupnega volumna opreme za zbiranje odpadkov in volumna opreme za zbiranje odpadkov, ki ga uporablja posamezni uporabnik v mesecu obračuna.

V mesecu januarju je Občinski svet Občine Hoče-Slivnica potrdil spremembo cene izvajanja storitev. Za mešane komunalne odpadke je bila izvedena sprememba za 120-litrsko posodo z 12,34 € na 12,94 € (brez DDV). Za biološke odpadke za 120-litrsko posodo s 3,33 € na 4,41 € (brez DDV). Na tem mestu bi želeli poudariti, da se cena izvajanja storitve ni spremenila že od leta 2014. Ob spremembi cene se je spremenil tudi standard storitve. Dodatno sta dodana dva odvoza nevarnih odpadkov s premičnico zbiralnico v naselju Radizel in Spodnje Hoče. Prav tako smo pridobili podaljšanje odpiralnega časa zbirnega centra. Po novem je odprt tudi ob četrtkih med 13. in 18. uro. Spremembe standarda so nujne zaradi uveljavitve določil uredbe GJS zbiranja. Iz preteklih obračunov je razvidno, da izdane položnice mesečno

nekoliko nihajo. Tako je bila v mesecu februarju položnica za odvoz odpadkov nižja kot v primerjavi z mesecem marcem, saj je bila količina zbranih odpadkov manjša. Ker je bila v začetku meseca marca 2020 izvedena akcija zbiranja kosovnih odpadkov, v okviru katere se je zbralo kar 173.710 kilogramov odpadkov oz. 44 % vseh zbranih odpadkov v mesecu marcu 2020, je bil strošek ravnanja z odpadki zaradi navedenega posledično višji. Z namenom zmanjšanja mesečne obremenitve uporabnikov smo se skupaj s podjetjem Saubermacher Slovenija odločili, da se odvoz kosovnih odpadkov poravna v štirih obrokih (z obračuni storitev za mesec marec, april, maj in junij 2020), kar pomeni, da se bo štiri mesece k zbrani količini odpadkov (pri 120-litrskem zaboju) prištel še znesek 2,05 € brez DDV (za kosovne odpadke).

Iz tabele 1 izhaja, da je bil mesečni strošek za 120-litrsko posodo za zbiranje mešanih komunalnih odpadkov predvsem zaradi manj zbranih količin v mesecu februarju 2020 za kar 23,7 % oz. 3,06 € (brez DDV) nižji, kot je bil planirani povprečni mesečni strošek v potrjenem elaboratu (12,94 € brez DDV).

Do nasprotnega učinka je prišlo v mesecu marcu, ko je zaradi več zbranih količin odpadkov, katerih del gre pripisati tudi prej navedeni akciji zbiranja kosovnih odpadkov, strošek za 120 l posodo za zbiranje mešanih komunalnih odpadkov za 26 % oz. 3,37 € (brez DDV) višji, kot je bil povprečni planirani strošek (12,94 € brez DDV). V mesecu aprilu je strošek za 120-litrsko posodo za zbiranje mešanih komunalnih odpadkov znašal 0,54 € (brez DDV) več kot planirano (12,94 € brez DDV).

V prvih štirih mesecih novega načina zaračunavanja je zaradi navedenega skupni strošek (upoštevaje torej stroške vseh štirih mesecev skupaj) le za 1,7 % oz. 0,91 € višji kot planirano.

V naslednjih mesecih bo strošek ravnanja z odpadki, ki se zaračuna uporabniku, še naprej različen glede na omenjene predpostavke (zbrane, obdelane in odložene količine in volumen posod za zbiranje mešanih komunalnih odpadkov), predvidevamo pa, da amplituda nihanja ne bo velika, saj v preostanku leta več ne bo posebnih enkratnih dogodkov, kot je bilo zbiranje kosovnih odpadkov v mesecu marcu 2020.

V tabeli 2 prikazujemo še strošek za 120-litrsko posodo za zbiranje biološko razgradljivih odpadkov, iz katere izhaja, da je skupni strošek v štirih navedenih mesecih (upoštevaje torej stroške vseh štirih mesecev skupaj) za 1,7 % oz. 0,29 € (brez DDV) nižji kot predvideno. Navedeno je posledica manj zbranih odpadkov predvsem v mesecu februarju, opazen pa je trend predvidenega in normalnega naraščanja zbranih količin biološko razgradljivih odpadkov v spomladanskih mesecih.

Iz spodnje tabele so razvidne tudi cene odvozov odpadkov za nekatere okoliške občine, iz katere je tudi razvidno, da so cene v sosednjih občinah primerljive.

➡ Boris Pust, Metka Meglič

MKO posoda (€/120l brez DDV)	Februar	Marec	April	Maj	Povprečje	Skupaj
Obračunano	9,88 €	16,31 €	13,48 €	13,01 €	13,17 €	52,68 €
Elaborat	12,94 €	12,94 €	12,94 €	12,94 €	12,94 €	51,77 €
Razlika obr./elab.	-3,06 €	3,37 €	0,54 €	0,07 €	0,23 €	0,91 €
Razlika obr./elab %	-23,7 %	26,0 %	4,2 %	0,5 %		1,7 %

Tabela 1: Obračunski stroški za 120 l posodo za mešane komunalne odpadke

MKO posoda (€/120l brez DDV)	Februar	Marec	April	Maj	Povprečje	Skupaj
Obračunano	2,62 €	4,48 €	4,99 €	5,26 €	4,34 €	17,35 €
Elaborat	4,41 €	4,41 €	4,41 €	4,41 €	4,41 €	17,64 €
Razlika obr./elab.	-1,79 €	0,07 €	0,58 €	0,85 €	-0,07 €	-0,29 €
Razlika obr./elab %	-40,7 %	1,7 %	13,2 %	19,2 %		-1,7 %

Tabela 2: Obračunski stroški za 120 l posodo za biološko razgradljive odpadke

Občina	Hoče - Slivnica	Hoče - Slivnica (po 1.2.2020)	Šentilj (po 1.1.2020)	Slovenska Bistrica	
	Saubermacher	Saubermacher	Saubermacher	Komunala Slov. Bistrica	
Standard zbiranja odpadkov	Mešani komunalni odp.	DTD 17x	DTD 17x	DTD 13x	DTD 17
	Mešana embalaža	DTD 13x	DTD 13x	DTD 13x	DTD 26x
	Papir in papirna emb.	DTD 13x	DTD 13x	DTD 13x	DTD 6x
	Steklena embalaža	EO 13x	EO 13x	DTD 4x	DTD 6x
	Kosovni odpadki	AKC 1x	AKC 1x	KLIC 1x	KLIC 1x
	Nevarni odpadki	AKC 1x	AKC 1x	AKC 1x	AKC 1x
Zbirni center (na teden)	10 ur	18 ur	10 ur	66 ur	
Cena €/kg (brez DDV)	Zbiranje	0.17400	0.16096	0.18128	0.15265
	Obdelava	0.07600	0.11444	0.11748	0.11444
	Odlaganje	0.04500	0.11850	0.12164	0.11850
	Obdelava in odlaganje	0.12100	0.15592	0.15397	0.15592
€/mesec za 120l posodo (brez DDV)	Zbiranje	9.01	8.83	8.95	9.22
	Obdelava	2.09	3.02	2.71	2.83
	Odlaganje	1.24	1.09	0.84	1.03
	SKUPAJ	12.34	12.94	12.50	13.08

Nova kuhinja in sanitarije

Kateri so izbrani projekti »Las Lastovica« za letošnje leto?

V okviru lokalne akcijske skupnosti Las Lastovica se bodo tudi v letošnjem letu izvajali določeni projekti. Prebivalce naše občine verjetno zanima, kaj sploh stoji za imenom Las Lastovica. Seveda ne pozabite – Lasov je več, ampak na kratko: Lasi temeljijo na endogenih potencialih lokalnega okolja. Ta stavek je zelo profesionalno napisan, zato je bolje, če si to predstavljate kot potencialne za našo občino. Preko njih lahko naša skupnost sodeluje pri urejevanju našega kraja ali območja, v tem primeru Občine Hoče-Slivnica. Člani Las sklenejo pogodbo o ustanovitvi ter medsebojna pravila in predstavnike. Vsi člani sodelujejo pri pripravi strategije lokalnega razvoja, nato jo dajo v odobritev in po odobritvi pridobijo pravico za njeno izvajanje. V okviru CLLD lahko pridobijo sredstva iz skladov, kot sta EKSRP in ESRR.

Kaj pomeni CLLD? Je instrument, ki ga je Republika Slovenija uporabila za izvajanje razvoja podeželja v okviru Lokalnih akcijskih skupin. Uredba CLLD pa določa pogoje, ki jih mora posamičen Las izpolniti, da lahko pridobi sredstva iz skladov. Prvi sklad je ESRR (Evropski sklad za regionalni razvoj), njegov namen je krepitev gospodarske in socialne povezanosti v Evropski uniji. Drugi pa je EKSRP (Evropski kmetijski sklad za razvoj podeželja), ki podpira evropsko politiko za razvoj podeželja in financira programe za razvoj podeželja.

Nenazadnje pa še tisto, kar predvidevam, da vas najbolj zanima. Kateri so izbrani projekti, ki se bodo izvajali v Občini Hoče-Slivnica?

1. Ureditev prostorov za medgeneracijsko druženje

To je prvi izmed projektov, na podlagi katerega se bo objekt AMD Orehova vas priključil na javni plinovod in kjer bomo zamenjali okna ter vrata, s tem bomo prihranili na energiji in toplota ne bo uhajala iz objekta. Na podlagi tega projekta se bo izvedlo tudi sedem delavnic na temo varovanja okolja na celotnem območju občine. Pridružijo se lahko vsi občani, ne glede na starostno skupino, in tudi pri delavnicah, ki jih bom navedla pri drugih projektih, so dobrodošli vsi.

2. Nadgradnja Večgeneracijskega centra

Ta projekt se prav tako nanaša na objekt AMD Orehova vas, v tem primeru pa se bo obnovila kuhinja, sanitarije in prostor za druženje, kamor bodo lahko zahajali vsi občani Občine Hoče-

Slivnica in si bodo pridobili kakršne koli informacije. Tukaj se bo nahajala tudi varna točka ter demenci prijazna točka za vse občane.

3. Nadgradnja športne infrastrukture v Hočah

Ta projekt se nanaša na obnovitev nogometnega igrišča pri OŠ Hoče, seveda pa obnovitev ni nič brez proslavitve in otvoritve, zato se bo izvedel nogometni turnir na še svežem igrišču.

4. Voda izpod Pohorja

Upam, da vsi veste, kako pomembna je voda za preživetje – pa ne samo to, umivati se je tudi treba, a ne? Na podlagi tega projekta se bo obnovil vodohran pri Križni kapeli, opremili ga bomo z elektriko in klorirno napravo. Izvedli se pa bosta tudi dve delavnici na temo vodni krog ali kroženje vode in kako je pomembna za nas. Tukaj bosta sodelovali tudi obe osnovni šoli.

5. Poletje v občini Hoče-Slivnica

Vsi imamo radi poletje, še posebej otroci. Zato se bo obnovilo odbojarsko igrišče na mivki v Hočah, nabavila se bo nova športna oprema za večnamensko športno dvorano in stoli za kulturni dom. Vse to pa bodo seveda koristili naši otroci. Izvedel se bo tudi poletni tabor, kakor se je vsako leto, tukaj se bodo otroci lahko družili ter zabavali.

Na koncu se pa še zahvaljujem društvom naše občine, ki so z veseljem sodelovali pri pripravi teh projektov ter bodo sodelovali pri izvedbi.

➔ Katja Arnšek

Nič nas ne ustavi

Tek pod Pohorjem tudi letos bo, pa čeprav komaj septembra

Od nekdanji naši kraji slovijo po močnih ljudeh in športnem duhu. Delo in igre, tako pridemo do kruha, bi rekli v šali. Ukrepi za epidemijo Korona virusa se počasi sproščajo in umikajo, tako se odpira priložnost za naš rezervni termin Tek pod Pohorjem, v nedeljo 13. septembra 2020. Tekaška prireditelj je postala tradicionalna, saj je na vrsti že četrti tek po trasi Občine Hoče-Slivnica. Vse informacije najdete na spletni strani občine www.hoce-slivnica.si.

Prireditelj zajema osrednji tek na 10 kilometrov, ki spada tudi v Štajersko-koroški pokal in tudi otroške teke, za tekaški podmladek. Novost v tem letu je nova trasa, dolga 6,5 kilometra. Ta nova trasa je veliko lažja tudi zaradi tega, ker se izogne vsem vzponom in je zelo ravninska. Od daljše trase se razlikuje tako, da na koncu platanovega drevoreda iz Slivnice, v kraju Čreta, zavije desno. Tako nekje na 2,8 km zavije v gozd v smeri Križne kapele oziroma smer Veronikove ceste. Sredi gozda na 3,6 km se odcepi na makadamsko cesto v desno in v blagem spustu proti Slivniškimi ribnikom. Takoj za ribniki zavije v levo na kolesarsko-sprehajalno povezovalno pot iz Slivnice proti Hočam in na koncu v levo še v manjši klanec in okrog teniškega igrišča do Večnamenske športne dvorane, kjer je cilj vseh tekem. Daljša trasa je bila že večkrat opisana in je nespremenjena. Dejansko poteka ob vznožju Pohorja, kjer se dotakne vseh lepote krajevne bogatosti, od ribnikov ob poti, skozi platanov drevored, po čudovitih pejzažih nad vinogradi v Čreti, skozi blagodejno gozdno senco, ki nas ščiti pred pregrevanjem pri teku. Malo gor in malo dol in že smo v Zaforštu, kjer se nam na koncu ulice rišejo pogledi na lepoto Pohorja. Po priključku na glavno cesto se spustimo ob cesti po kolesarski stezi iz Zgornjih v Spodnje Hoče in v cilj.

Velik pomen tega dogodka ima tudi druženje, tako pričakamo zaključek prireditve in podelitev pokalov ter medalj, ob klepetu s prijatelji in navezovanju novih stikov.

Torej, 13. septembra 2020 se vidimo in srečamo na 4. teku pod Pohorjem kot tekači na daljši ali krajši trasi, morda le kot starši otrok na otroških tekih ali kot navijači in obiskovalci lepega športnega dogodka v olimpijskem duhu. Prijavni prostor in parkirišča bodo označena s smernimi tablam.

Poskrbljeno bo tudi za tuširanje in regeneracijo na pokritem prostoru v cilju, kjer se zjutraj prevzemajo štartne številke, za otroke pa bo potekal spremljevalni otroški program in animacije.

➔ Zdravko Čufar

S srcem na pravem mestu

Medgeneracijski center v obliki delavnic, predavanj, svetovanj in potopisov popestri vaš cenjeni dan

Smo zelo bogata občina s srcem na pravem mestu. Kot občina delujemo zelo raznoliko, kajti naš kraj nam nudi veliko naravnih in kulturnih pridihov ter združevalnih povezovalnih poti. Ponosni smo na naša društva, ki delujejo že vrsto let in nam s svojim znanjem in spretnostmi popestrijo naše prireditve in dogodke. Kot društva se vključujejo na različnih prireditvah izobraževalnega in kulturnega pomena. Smo naravno usmerjeni in ljubimo domače dobrote, ki se odražajo v veliki ponudbi naših pridnih pridelovalcev in kmetovalcev. Njihovo pestro ponudbo lahko najdete na Pohorski tržnici.

Kako lahko usmerimo skupne moči v obliki izobraževanja in medgeneracijskega učenja? Za vas, dragi občani, smo se potrudili, da vam v obliki delavnic, predavanj, svetovanj in potopisov popestrimo vaš cenjeni dan. Naš cilj je povezovanje in vključevanje centra z občinski društvi, ki nudijo medgeneracijsko sodelovanje. Zelo malo truda, veselja in dobre volje je potrebno, da osrečimo človeka, ki želi in potrebuje pomoč.

Zato smo kot občinski večgeneracijski center združili dobro z najboljšim ter vam pripravili mesečne aktivnosti po posameznih krajevnih skupnostih. Za vas smo aktivnosti pripravili v obliki mesečnih dejavnosti občinskih društev in VeGeC Občine Hoče-Slivnica.

Naše aktivnosti za vas so s področja:

- zdravja in športnih aktivnosti,
- sproščanja in medgeneracijskega sodelovanja,
- predavanj in potopisov,
- svetovanja in pomoči,
- izobraževanja in ustvarjanja,
- izvedb raznovrstnih medgeneracijskih delavnic.

Vsakodnevno se bodo v okviru VeGeC Občine Hoče-Slivnica in občinskih društev na več lokacijah v občini izvajale brezplačne vsebine, namenjene socialnemu vključevanju, izobraževanju ter medkulturnemu in medgeneracijskemu povezovanju. Aktivnosti bodo zasnovane tako, da bodo čim bolj pestre, zanimive, naravnane na pridobivanje uporabnih, kakovostnih, aktualnih spretnosti in znanj za potrebe dela in vsakdanjega življenja pripadnikov izbranih ciljnih skupin.

Mesečne medgeneracijske aktivnosti bodo predstavljene v obliki plakata v občinskih postajališčih na spletni strani Občine Hoče-Slivnica ter na facebooku.

Kot VeGeC Občine Hoče-Slivnica sodelujemo na prostovoljni bazi ter se izpopolnjujemo in dopolnjujemo z različnimi zavodi in centri. Kar lahko pričakujete, je medsebojno druženje v poljubno izbrani dejavnosti, ki združuje dobro z najboljšim.

Za vas smo tukaj, da vam pomagamo, vam popestrimo dan in vam omogočimo medgeneracijsko sodelovanje v najboljši obliki.

V kolikor imate kakšne želje po novem doprinosu veščin in znanj, vas vljudno prosimo, da nam posredujete svoje želje na vegec@hoce-slivnica.si ali nas pokličete na 041 963 450 Patricija ali 030 465 270 Veronika.

Veseli bomo vsakega medgeneracijskega namiga, ki ga bomo po svojih močeh poskušali tudi uresničiti.

➡ Veronika Tonejc

Poletni tabor Občine Hoče-Slivnica 2020

V SODELOVANJU S SVIZCEM

Poletni tabor je v osnovi namenjen otrokom iz Občine Hoče-Slivnica. V primeru prostih mest pa tudi otrokom iz drugih občin.

Dneve bomo zapolnili z različnimi športnimi, družabnimi in ustvarjalnimi aktivnostmi ter vsebinskimi animacijami.

Prijave in informacije na: www.svizec-sport.com

Svizec sport

V SODELOVANJU Z

OBČINA
HOČE-SLIVNICA

TERMINI

- od ponedeljka do petka (8 tednov) od 07:00 do 16:00
- od 29. junija do 21. avgusta

Rok za prijavo:

1 teden oz. 7 dni pred pričetkom posameznega termina

Pri prijavi imajo prednost otroci s stalnim prebivališčem v Občini Hoče-Slivnica

* **Cena 1** - sofinancirana cena - za otroke iz Občine Hoče-Slivnica

** **Cena 2** - polna cena - otroci iz ostalih občin

Cena vključuje: 5-dnevno varstvo, animacijo, kosilo, popoldansko malico, spletno galerijo fotografij in udeležbo na zaključni prireditvi

Doplačila: stroški izletov (vstopnine, prevoz ...)

info@svizec-sport.com
+386 41 637 713 (INFO)
+386 40 357 119 (VID)

Zgodbi s smetmi ni videti konca

Hočko Pohorje v dveh mesecih že dvakrat polno smeti, sedaj še v tretje navkljub postavljeni tabli

Radi se pohvalimo s Pohorjem, z lepo naravo, čisto vodo, lepimi pohodnimi potmi in cestami, toda kaj, ko pa nas vedno znova presenetijo kupi smeti. Že v prejšnjih Utrinkih sem pisala o smeteh na cesti proti lovskemu domu. Komaj smo organizirali odvoz, se je pojavil nov kup. Ponovno inšpekcijska kontrola. Teško je najti krivca, a morda smo imeli srečo, saj smo v kupu našli račun z naslovnikom.

V režijskem obratu so delavci vsak ponedeljek zadolženi, da poberejo smeti po avtobusnih postajah in klopcah. Toda zadnje čase so se pojavljali veliki kupi smeti ne samo pri nas na Pohorju, tudi Krajevna skupnost (KS) Rogoza ima v svojem gozdu podobne težave. Na Hočkem Pohorju smo zbirni prostor (redni odvozi smeti po urniku) z glavne ceste postavili 50 metrov v notranjost stranske poti. Na ovinku postavili tablo »Prepovedano odlaganje smeti«. 13. maja je bil datum odvoza mešanih odpadkov na Hočkem Pohorju. Delavci komunalnega podjetja so pobrali vreče. Toda proti večeru sta se pojavili dve vreči. Ena ob tabli prepovedano odlaganje, druga pa na novi lokaciji.

Kaj pa zdaj? Če bomo pustili, bo čez vikend nastal nov kup smeti. Sedla sem v avto, se odpeljala na Pohorje, naložila vrečke in jih osebno odpeljala v Slivnico (predvidevam, da bi le-to lahko naredil tudi lastnik vreč). Nato sem čakala, kaj se bo zgodilo.

Zaenkrat smeti ni, kar pomeni, da smo bili uspešni, da smo zgodbo zaključili s srečnim koncem. Morda samo kot opomnik: smeti se na odlagališče pripeljejo najkasneje na dan odvoza do 6. ure zjutraj (predlog, peljite zvečer pred dnevom odvoza), ker odvoz ni natančno določen ob uri; če ste prepozni, potem prosimo, da smeti ne odlagate več, ker se lahko zgodi, da ste zamudili odvoz in bo vreča ostala na lokaciji (nadaljevanje zgodbe vam je poznana). Z malo reda, z upoštevanjem urnika odvoza kot tudi spoštovanja do okolja bomo skupaj dosegli cilj in ohranjali red in lepoto našega kraja, da se ne bodo dogajale prej napisane zgodbe.

➡ Zdenka Trinko

Obnovljena brv

Povezavo med Pivolo in Zgornjimi Hočami je najel zob časa, zdaj je zasijala v novi podobi

Zagotovo je bila narejena v prejšnjem stoletju in je povezovala Pivolo z Zgornjimi Hočami. Ali: po domače bi rekli, da so po njej hodili Vinšpurgarji – prebivalci Vinšekov – na avtobus h Kastelcu v zgodnjih jutranjih urah. V času, ko ni bilo toliko prometa, je bila glavna vez med domom, šolo in službo avtobus, do katerega si moral peš.

V devetdesetih letih prejšnjega stoletja oziroma na začetku novega tisočletja je to brv dodobra načel zob časa. Mladi so se osamosvojili, starejši upokojili in tudi poti so postale zaraščene. Zadnjih nekaj let opažam, da je vse več sprehajalcev, ki ponovno iščejo vez z naravo in marsikoga pot zanese tudi čez brv, da lahko nadaljuje pot po shojeni stezici, ki vodi do cerkvice sv. Lenarta in naprej proti Hoški koči. Tudi sama večkrat prečkam potok po tej brvi.

Prav zasijale so mi oči, ko sem pred nekaj dnevi opazila, da je brv popravljena. Letvice lepo pobarvane, držalo pribito in trdno. Nič več nevarnosti, da komu zdrsne.

Torej, so ljudje, ki iz sonca naredijo rumeni madež, obstajajo pa tudi ljudje, ki s svojo ljubeznijo in sposobnostmi iz rumenega madeža naredijo sonce.

Velika hvala gospodu Milanu Gerečniku, ki mu je mar za okolje in ponovno varno povezavo med Zgornjehočani in Pivolčani.

➡ Valentina Gselman

Očistili pot in postavili kažipote

Tri mesece karantene so v »raju pod Pohorjem« izkoristili za šivanje mask, urejanje medovitega vrta, skalnjaka in postavljanje majskega drevesa

Za nami so trije meseci karantene, izrednih razmer, prilaganja, novih navodil vlade itd. Za vsakega izmed nas je bila to posebna izkušnja, v kateri smo vsak po svoje morali reševati »tekoče probleme« (šola na daljavo, delo od doma, nič treningov, nič druženja ...). Na začetku smo vsi bili v nekem krču, kaj pa zdaj? Vsi malo prestrašeni, nekako se nismo znašli, sledili smo napotkom, navodilom, odredbam, sčasoma pa smo nekako zadeve vzeli v svoje roke in zadihali. Pojavile so se potrebe po maskah. Vsak si je doma naredil svojo masko (če je seveda ni kupil). Pokazali smo veliko mero strpnosti in razumevanja. V KS Reka-Pohorje smo se z odzvali občinskemu klicu, ali poznamo koga, ki bi šival maske – in nanj imeli jasen odgovor: »Seveda poznamo, gremo v akcijo.«

Na moj klic so se odzvale članice TD Reka-Pohorje. Vsaka, katero sem povabila na šivanje maske, mi je rekla: »Ej, rečem še kateri?« Ne boste verjeli, v trenutku nas je bilo za prvo ekipo dovolj. Rekle smo, danes poskusimo, testiramo material (prejeli smo ga iz občine), potem pa akcija.

Bile smo prava ekipa. Delale smo po navodilih. Razdelile material. Šivale doma. Material je za medicinske maske za enkratno uporabo. Po načrtu smo naredile tri gube, da so bolj varne. Delile smo jih (bomo) med krajane, pa tudi v trgovino smo jih dale (za kupce, ki nimajo maske). Meseca aprila in maja smo izdelovale maske, da jih bo dovolj oz. nekaj na zalogi. Rečeno je, da jih bomo še vsaj kak mesec (verjetno več) potrebovali oz. nosili. Nabavile smo elastike, tako smo prvotne maske izpopolnile in namesto bele vrvic uporabile belo gumico. Naredile smo skoraj profesionalne maske. Drage telovadke, hvala za pomoč in dobro voljo.

Svoje delo smo nadaljevale v naravi, uredile smo »turistične koticke«. Nabavile smo zemljo, da smo malo dopolnile in polepšale gredice. Rože, zelišča, kot tudi čebelice so nam zelo hvaležne, saj so se kar »razkomotile« in našle svoj prostor na novo urejeni gredi. Uredile smo tudi skalnjak v Zg. Hočah. Za košnjo trave skrbijo fantje iz režijskega obrata (Hvala!). Ko vstopamo v našo KS Reka-Pohorje, nas v Zg. Hočah pozdravi skalnjak, poln sivke in ostalih rožic. Pozimi pa tukaj na tej lokaciji stoji adventni venček. To je košček zemlje, središče dogajanja v Zg. Hočah. Sledi Reka z medovitim vrtom in Pohorje s čebelarskim domom, slapom Skalca in še in še.

Malo sicer že pogrešamo redno tedensko telovadbo in druženje. Ponovno smo začeli z luninimi pohodi. Prvi tak pohod je bil v začetku maja iz Reke v Kaplo nad Polano. Bil je lep, nepozaben

večer, in odločile smo se, da se vidimo ob naslednji polni luni. Rečnik Andrej je pohvalil svoje člane ŠD Reka-Pohorje. Letos so sami organizirali čistilno akcijo (vsako leto sodelujejo na občinski akciji) in so uredili modro-zeleno pot ter pobrali smeti. Uredili so tudi nove kažipote.

Društvo za upravljanje vodovoda Reka-Pohorje je prav tako skrbelo za vodo (pregled vode, zajetij), kajti obeta se nam vroče poletje in potrebno je poskrbeti za vodovodna zajetja.

Res je, praznik 27. april in 1. maj smo preživeli doma. Vendarle se je nekaj posameznikov odločilo, da postavijo majska drevesa. Včasih smo pisali, da imamo v KS največje drevo (Legvanjska lukna), zdaj pa smo ponovno rekorderji z najmanjšim. V Rečki grabi so namreč pri Visočnikovih, v spomin na Vanča, postavili najmanjše majske drevo. Nad njim na kmetiji Fifer ponosno stoji pravo veliko majske drevo in maha z zastavo v dolino.

Navadili smo se na nov način nakupovanja. Navadili smo se na nov način življenja. Zavedamo se, da je korona virus prinesel spremembe za vse generacije. Vsak se trudi po svoje. Znamo se hitro in dobro učiti. Rekli so: »Živeli bomo drugače!« Pa vendarle, ostali bomo ljudje z dušo in srcem. Tega nam niti covid 19 ne more oz. ne sme vzeti. Ostali bomo sokrajani, ostali bomo občani, živeli, spoštovali in radi se bomo imeli tudi naprej, pa čeprav z maskami na obrazu.

Znamo si narediti lepo, znamo ceniti drobne iskricke, znamo biti skromni in zadovoljni, sploh ob misli, da smo nekaj dobrega naredili zase, za kraj in krajane.

➡ Zdenka Trinko

Nameščene nove hitrostne ovire

Med kmete razdelili 24 tisoč evrov, po večini za nakup mehanizacije

V okviru ukrepov za izboljšanje prometne varnosti so bile v naseljih Bohova (Štekovje), Rogoza (Samova ulica in cesta Ob ribniku) in Spodnje Hoče (Irgoličeva ulica) nameščene hitrostne ovire. Predvidevamo še namestitev prikazovalnika hitrosti v naselju Bohova.

V teku so aktivnosti pri izgradnji prečrpovalne postaje v Čreti. Po pridobitvi projekta za izvedbo bomo nadaljevali z izborom izvajalca.

Na območju Hočkega Pohorja (širše območje počitniškega naselja Bellevue) so v teku aktivnosti posodabljanja vodovodnega sistema Železničar, ki smo ga v upravljanje prevzeli v mesecu decembru 2018. Sistem je dotrajan in zahteva velika finančna vlaganja. V teku je evidenčni postopek za izbor izvajalca za izvedbo nujnih vzdrževalnih del v počitniškem naselju pri hotelu Bellevue.

V teku so aktivnosti za sanacijo plazu ob občinski cesti v Pivoli (javna pot številka JP 880292).

V prvem roku je na javni razpis za dodelitev finančnih sredstev za ohranjanje in spodbujanje razvoja kmetijstva in podeželja v Občini Hoče-Slivnica v spomladanskem roku prispelo 15 vlog.

Dodeljenih je bilo za 24.000 evrov državnih pomoči, največ s področja nakupa kmetijske mehanizacije.

➔ Stanko Rafolt

Najmanjše majsko drevo občine

Praznik dela v Rečki grabi obeležili z majskim drevesom, letos Vanču v spomin

Lani in leta poprej so se na veliko postavljala majska drevesa. Zbrala se je množica ljudi. Imeli smo piknike, veselice, pohode, druženja. Letos pa je bilo vse drugače. Hoški gasilci so se na »tiho« organizirali in postavili majsko drevo (veliko kot vsako leto), vendar v ožjem krogu in s pomočjo Lepejevega dvigala. Vedli so se situaciji primerno, toda pokazali, da 1. maju niti korona ne more vzeti njegova pomena in slovesa.

V Rečki grabi so tudi vsako leto postavljali majsko drevo. Ne ravno veliko, ampak za krajane Rečke grabe ravno dovolj veliko. Letos so v spomin na glavnega organizatorja Vanča postavili majhno drevesce. Drevesce z majhno zastavico, venčkom, trakci, z eno besedo, ima vse, kar imajo veliki. Sosedje so se zbrali brez velikega »pompa«, postavili drevo, na roštilju nekaj obrnili in v spomin tudi eno zapeli.

Pred leti sem pisala »Imamo največji »majpam« v Rutah«, letos z veseljem napišem »imamo najmanjši majpam« v Rečki grabi. Tako kot je bil največji v Rutah postavljen z dušo in svojim lokalnim pomenom, tako je ta v grabi pri Visočnikih postavljen z ljubeznijo in lepimi spomini na prijatelja in vse druge, s katerimi so se mnoga leta družini in se veselili – ne samo ob prvem maju, velikokrat so našli tudi kakšen drug »razlog« za druženje. Prav tako stoji lepo majsko drevo na kmetiji Fifer, ki kakor mama glede v dolino, na ta »malega« v grabi. Vsi so dosegli svoj namen. Vse čestitke in drugo leto postavitev ponovimo (ponovite).

Prvi maj ostane praznik s svojo zgodovino, in prav je, da stojijo majska drevesa in plapolajo zastave v znak spoštovanja do vseh delovnih ljudi.

➔ Zdenka Trinko

Otrokom prijazno Unicefovo mesto

Vzpostavili varne točke, kamor se lahko pomoči potrebni umaknejo, če se znajdejo v kakršnih koli težavah

Ste žrtve nasilja med vrstniki?

Imate težave v družinskem okolju?

Potrebujete pomoč pri domači nalogi?

Ne morete priti domov?

Ste pozabili ključne in želite priti v stik s starši ali potrebujete zgolj pozornost in prijazen pogovor?

Posredujemo vam nekaj ključnih podatkov, ki vam bodo v pomoč in oporo.

Unicefove Varne točke so varen in prijeten prostor, kamor se lahko umakneš, če se znajdeš v kakršnih koli težavah:

- lahko se fizično umakneš, če doživljaš kaj neprijetnega na krajevnih ulicah,
- lahko prideš po nekaj, kar v tistem trenutku potrebuješ: nasvet ali pa postaviš vprašanje, ki ti ne da miru,
- lahko se pogovoriš o svoji težavi ali pa zgolj razreši kakšen svoj dom.

Nudimo ti prostor, ki omogoča anonimnost, saj nihče ne bo vedel, kdo si in da imaš težavo.

Ko in če boš potreboval Varo točko, lahko vedno brez strahu vstopiš v prostor, ki je označen s posebno modro nalepko Unicefova Varna točka. Izbereš si lahko katerokoli Unicefovo varno točko, ki ti je najbolj simpatična. Odrasli v Unicefovih Varnih točkah ti bodo pomagali, če bo to v njihovi moči, ali pa ti bodo dali več informacij, kaj lahko v svoji situaciji storiš in kdo ti lahko pri tem pomaga.

V Unicefovo Varo točko lahko na pogovor prideš kadarkoli.

V Unicefovo Varo točko pa lahko prideš tudi kar tako: povedati kakšen vic ali kakšno drugo lepo novico, ni nujno, da Unicefovo Varo točke obiščeš samo takrat, ko ti je težko.

➔ Veronika Tonejc

Projekt »Otrokom prijazno Unicefovo mesto« je tudi vzpostavitev občinskih Varnih točk, ki se nahajajo na sledečih lokacijah:

- Občina Hoče-Slivnica, Pohorska cesta 15, 2311 Hoče,
- VeGeC Občine Hoče-Slivnica, Rogoška cesta 60, 2204 Miklavž na Dravskem polju,
- Osnovna šola Franca Lešnika Vuka, Mariborska cesta 10, 2312 Orehova vas,
- Osnovna šola Dušana Flisa, Šolska ulica 10, 2311 Hoče,
- Vrtec Slivnica, Mariborska cesta 10, 2312 Orehova vas,
- Vrtec Hoče, Šolska ulica 10, 2311 Hoče,
- Vrtec Rogoza – Sonček, Rogoška cesta 38, 2204 Miklavž na Dravskem polju,
- Fakulteta za kmetijstvo in biosistemske vede, Pivola 10, 2311 Hoče,
- Knjižnica Hoče, Sršakova 2, 2311 Hoče,
- Demšič Matjaž, s. p., Zgornje Hoče 20/a, 2311 Hoče,
- Hofer trgovina, d. o. o., Bohovska cesta 6, 2311 Hoče.

Pomembnejše telefonske številke:

- Anonimni telefon policije – 080 12 00,
- policija – policijska postaja Rače 02/607 38 00,
- Center za socialno delo Maribor – Krizni center za mlade – 02/250 26 60 – deluje 24 ur na dan, otrok lahko pride v Krizni center vsak trenutek. Informiranje in svetovanje otrokom in mladostnikom v stiski ter njihovim staršem, možnost kratkotrajne namestitve,
- Center za socialno delo Maribor – enota Maribor Tezno 02/250 66 00 – svetovanje in pomoč pri urejanju družinskih razmer, pomoč ogroženim, zanemarjenim in spolno zlorabljenim otrokom in mladostnikom,
- Varna hiša – 02/480 11 86 – zavetišče za ženske in otroke, ki preživljajo nasilje v družini,
- društvo SOS telefon za ženske on otroke – žrtve nasilja – 080 11 55, anonimna telefonska pomoč ženskam in otrokom, žrtvam nasilja,
- TOM – telefon za otroke in mladostnike v stiski – 080 12 34, anonimna telefonska pomoč otrokom in mladostnikom v stiski,
- telefon Petra Klepca – za otroke in mladostnike z izkušnjo nasilja – 080 15 52, anonimna telefonska pomoč otrokom in mladostnikom z izkušnjo nasilja,
- Zveza prijateljev mladine Maribor – 02/229 69 10 ali 040 433 477,
- Zavod PIP – 02/234 21 46 – brezplačna pravna pomoč,
- Univerzitetni klinični center Maribor, Klinika za pediatrijo – 02/321 21 000, pomoč otrokom in mladostnikom v nujnih primerih, kot so hujše zastrupitve, izguba zavesti in druga medicinska stanja,
- Center za preprečevanje in zdravljenje odvisnih in nedovoljenih drog – 02/228 62 36, 02/228 62 39, 02/228 64 65, zdravljenje odvisnosti od nedovoljenih drog.

Beri me, ko čakaš

Projekt, s katerim v občini že dve leti spodbujajo branje in aktivirajo čakajočega, da čas porabi koristno

S projektom že dve leti spodbujamo branje in obenem aktiviramo čakajočega, da čas, ko čaka na storitev, porabi koristno. Poličke »Beri me, ko čakaš« so nameščene na Občini Hoče-Slivnica, v Zdravstvenem domu Adolfa Drolca Hoče in Zdravstvenem domu Adolfa Drolca Slivnica.

Že od nekdaj je poznano dejstvo, da se v čakalnici v zdravstvenih domovih da prebrati revijo, promocijske letake in reklame na zaslonih. Ideja, ki jo s projektom uresničujemo, je, da knjige, ki so »odveč« v knjižnici (odpisane – pa še vedno uporabne), postavimo na polici v čakalnico zdravstvenih domov in občine. Čakajoči si lahko knjigo vzame, jo prelista. Če čakanje traja dlje časa: knjigo prebere – in če je še vedno ne prebere, jo lahko vzame s seboj domov. S tem odpiramo prostor za krajsanje časa v čakalnici – izboljšanje vzdušja čakajoče osebe in obenem spodbujamo klasično branje med širšo populacijo. Projekt omogočajo Občine Hoče-Slivnica, Mariborska knjižnica Maribor in Zdravstveni dom Adolfa Drolca Maribor.

Vabljeni, da knjige v čakalnicah prelistate, preberete ali preprosto odnesete knjigo s poličke domov in razveselite z branje svoje najbližje.

➡ Vanja Jus

Učea se organizacija

Certifikat je potrditev za trud, ki ga občinska uprava vlaga v razvoj kadrov in pridobivanje novih znanj in spoznanj

Občina Hoče-Slivnica je letos ponovno prejela certifikat z nazivom Učea se organizacija (Learning Brand), ki ga podeljuje Life Learning Academia. Cilj učečih se organizacij je poudariti in promovirati pomen izobraževanja ter spodbuditi podjetja k zavedanju, da sta učenje in znanje sestavini, brez katerih organizacije v prihodnje ne bodo mogle uspešno delovati in obstati.

Certifikat je potrditev za celoletno sodelovanje in trud, ki ga občinska uprava vlaga v razvoj kadrov in pridobivanje novih znanj in spoznanj. Dokazujemo, da so naša znanja na visokem nivoju in da se z vsem spoštovanjem lahko uvrščamo med organizacije, podjetja, ki jim je znanje blizu. Tako smo lahko hitreje dovzetni za nova znanja, informacije in smo lahko še učinkovitejši servis za občanke in občane.

➡ Vanja Jus

Knjižni sejem

Knjižni sejem na Pohorski tržnici je prostor, kjer se ljubitelji branja in knjig srečujejo, podarjajo in izmenjujejo knjige. Pohorska tržnica bo v sodelovanju z VeGeC omogočala, da bo stojnica za izmenjavo knjig prisotna skozi vse poletje. Mariborska knjižnica Maribor pa bo poskrbela za še večjo založenost stojnice z odpisanimi, pa vendar še vedno kvalitetnimi knjigami.

Branje je pomembno za vse generacije, saj si z branjem širimo obzorje, urimo možgane in poživljamo domišljijo. Prihaja poletje, ko še z večjim užitkom posežemo po knjigi. Izkoristite priložnost in poiščite pravo knjigo zase na Pohorski tržnici. Vsako soboto med 9.00 in 12.00 uro na stojnici VeGeC – knjižni sejem.

Vabljeni na sobotne knjižne sejme.

➡ Vanja Jus

Zeliščno na Pohorski tržnici

Na stojnici predstavili semena in zeliščne napitke, radovedneži dobili nasvete o gojenju, vzgoji in uporabi zelišč

V soboto, 13. 6. 2020, je na Pohorski tržnici dišalo po zeliščih. Društvo prijateljev Botaničnega vrta Univerze v Mariboru je na stojnici predstavilo semena, zeliščne napitke in obiskovalci so lahko pridobili prijazne nasvete o gojenju, vzgoji in uporabi zelišč. Patricija Šenekar iz Hiške zelišč je na stojnici demonstracijsko izdelovala trdo milo iz zelišč. Obiskovalci so si lahko ogledali zanimiv in poučen postopek izdelave mila in si potem milo brezplačno odnesli domov.

Vsekakor pa je bila poslastica sobotnega dne na Pohorski tržnici brezplačno tematsko vodenje po vrtu na temo zdravnih rastlin. V soboto pa je potekala, že drugič zapored, stojnica VeGeC, namenjena izmenjavi knjig. V sodelovanju z Mariborsko knjižnico Maribor in ljubitelji knjig postaja knjižni sejem na Pohorski tržnici tradicionalen dogodek. Zelo obiskan dogodek.

Ljubitelji branja lahko prinesejo knjige; lahko jih zamenjajo, podarijo, prelistajo ali pa preprosto vzamejo domov tisto knjigo, ki jim je všeč. Na stojnici so bile tokrat na voljo vse zvrsti knjig, od otroških do zgodovinskih, poezije, kuharskih ...

Poleg zelišč in dobre knjige pa je obiskovalce Pohorske tržnice pričakala pestra ponudba lokalnih dobrot. Prav tako je bilo poskrbljeno za izbrano besedo in dobro glasbo.

Če ste zamudili dogajanje v preteklih sobotah, pa vljudno vabljeni na Pohorsko tržnico pred Botanični vrt v Pivoli naslednje v soboto med 9.00 in 12.00 uro. Pohorska tržnica bo obratovala vse poletje. Vabljeni.

➡ Metka Oberlajt

Svetovanje z vseh področij prava

Brezplačna pravna pomoč za vse občanke in občane, prvi stik po telefonu

Občina Hoče-Slivnica sofinancira pisarno za brezplačno pravno pomoč in tako omogoča svojim občanom brezplačno pravno svetovanje v okviru poslovalnic Zavoda PIP v Mariboru. Do brezplačnega pravnega svetovanja so upravičeni vsi občani Občine Hoče-Slivnica. V primeru, da je potreben osebni obisk pravnega svetovalca, se upoštevajo vsi varnostni ukrepi, predpisani s strani NIJZ. Za naročila in prvi stik preko telefona so vam na voljo vsak delovnik med 9. in 13. uro.

Pravniki Zavoda PIP nudijo svetovanje z vseh pravnih področij. V Zavodu PIP izvajajo pravno svetovanje na področju varstva človekovih pravic, civilnega prava, statusnega prava, prava varstva potrošnikov, upravnega prava, delovnega prava, prava socialne varnosti, kazenskega prava in prekrškov ter na drugih področjih, kjer je pravno varstvo potrebno.

Zaradi še trajajočih izrednih ukrepov pa je nujno potrebno upoštevati, da se, če je le možno, svetovanje opravi preko telefonske številke: (02) 234 21 46 ali preko maila: pip@zavodpip.si.

Vabljeni. Z veseljem vam bodo pomagali.

➡ Vanja Jus

Podpora lokalni turistični ponudbi

Povabilo ponudnikom, ki bodo ponujali koriščenje turističnih bonov

Vabimo vse turistične ponudnike Občine Hoče-Slivnica, ki boste omogočali koriščenje turističnih bonov, da nam pošljejo svoje podatke. Želimo vas opomniti, da so upravičeni do omogočanja koriščenja turističnih bonov ponudniki storitev na področju turizma v Republiki Sloveniji, vpisani na dan 13.3.2020 v Poslovni register RS in v Register nastanitvenih obratov, ki ga vodi AJPEŠ in opravlja dejavnosti po Standardni klasifikaciji: 55.100 – Dejavnost hotelov in drugih podobnih nastanitvenih obratov; 55.201 – Počitniški domovi in letovišča; 55.202 – Turistične kmetije s sobami; 55.203 – Oddajanje zasebnih sob gostom; 55.204 – Planinski domovi in mladinska prenočišča; 55.209 – Druge nastanitve za krajši čas; 55.300 – Dejavnost avtokampov, taborov. Turistični bon pa je dobroimetje v informacijskem sistemu Finančne uprave eDavki, ki ga ima vsaka oseba s stalnim prebivališčem v Republiki Sloveniji in ga lahko unovči pri ponudnikih turističnih storitev za nočitev ali za nočitev z zajtrkom v turističnih nastanitvah (hoteli, počitniški domovi, kampi, turistične kmetije in vsi ostali nastanitveni obrati za kratkotrajno bivanje).

Koriščenje bona bo enostavno: na lokaciji turističnega objekta z vašo osebno izkaznico. Oseba s stalnim prebivališčem v Sloveniji na dan 13. 3. 2020 bo lahko od 19. 6. do 31. 12. 2020 zelo enostavno unovčila bon pri turističnih ponudnikih za nastanitve v Sloveniji. Upravičencu bon pripada avtomatično, in sicer kot dobroimetje, ki ga vodi Finančna uprava v sistemu eDavki. Bona upravičenec ne bo prejel v fizični obliki. Bone bo mogoče unovčiti od 19. junija do 31. decembra 2020.

Občina Hoče-Slivnica spodbuja in podpira lokalno turistično ponudbo. Zato vabljeni lokalni turistični ponudniki, ki ustrezate pogojem za nudenje koriščenja bonov, da nam na mail metka.oberlajt@hoce-slivnica posredujete svoje podatke in ponudbe.

Z veseljem smo vam na voljo.

➡ Metka Oberlajt

S pokrajinami k decentralizaciji

Slovenske županje in župani v Hočah govorili o pripravi pokrajinske zakonodaje in problematiki črpanja evropskih sredstev

Kulturni dom v Hočah je gostil 7. sejo predsedstva Skupnosti občin Slovenije (SOS). Županje in župani so se seznanili z informacijo o posvetu strokovne skupine za pripravo pokrajinske zakonodaje, obravnavali delovanje občin v času epidemije in po njej ter govorili o volilni pravici za starejše od 16 let.

Županje in župani so se seznanili z informacijami iz posveta strokovne skupine za pripravo pokrajinske zakonodaje, ki je dne, 14. 5. 2020 potekal v Državnem svetu RS. Predsednik SOS dr. Aleksander Jevšek je za predsedstvo povzel, da so na posvetu razpravljali o vsebini nalog, ki se bodo prenesle v pristojnost pokrajin, in o nadaljnjih aktivnostih strokovne skupine pri pripravi osnutka pokrajinske zakonodaje. Izpostavil je veliko zadovoljstvo, da se proces ustanavljanja pokrajin, kljub menjavi vlade in razglašeni epidemiji zaradi virusa, nadaljuje. Poudaril je, da smo sedaj pred ključnim vprašanjem tega projekta, in sicer, kako bo potekalo financiranje pokrajin. Prisotni so se strinjali, da pokrajine morajo imeti svoj vir financiranja in da je smisel ustanavljanja pokrajin ustanovitev razvojnih pokrajin.

Kot naslednji korak je predvideno, da pristojna ministrstva do junija 2020 pripravijo oceno finančnih posledic prenosa nalog v pristojnosti pokrajin, na podlagi katerih bo strokovna skupina pripravila predloge pokrajinske zakonodaje. S predlogi zakonov bodo občine seznanjene konec junija 2020. Županje in župani so se strinjali, da sicer podpirajo nadaljevanje procesa ustanavljanja pokrajin, saj trenutno stanje ne kaže na to, da se bi sprejemali večji koraki v smeri decentralizacije, potrebno pa se bo opredeliti do delovnih gradiv, ko bodo le-ta pripravljena. Od tega bo tudi odvisen prehod in sam uspeh procesa ustanavljanja pokrajin. Ne nazadnje so izpostavili, da ni nepomembno tudi število pokrajin.

V nadaljevanju so člani predsedstva SOS govorili o delovanju občin v času pandemije in po njej. Izpostavili so problematiko črpanja evropskih sredstev. Sredstva, ki jih občine zalagajo za projekte, se zaradi novo določenih plačilnih rokov v skladu z Zakonom o interventnih ukrepih za zajezitev epidemije COVID-19 in omilitve njenih posledic za državljanje in gospodarstvo, vračajo v proračune občin z zakasnitvijo. Županje in župani so poudarili, da je nujno, da država pospeši izvajanje aktivnih projektov in omogoči, da bodo občine, ki že imajo pripravljene projekte, le-te lahko tudi začele uresničevati.

Županje in župani so govorili tudi o možnosti udeležbe mladih na volitvah in volilni pravici za starejše od 16 let. Število držav, ki omogočajo volilno pravico starejšim od 16 let, se nenehno povečuje in njihove izkušnje so zelo spodbudne. Ker je volilna pravica tesno povezana z aktivnim državljanstvom, je dobro izhodišče za celovito vključevanje v družbo in pomeni tudi prevzemanje odgovornosti za svoja dejanja, so prisotni podprli pobudo s predlogom za vključitev mladih v politiko na lokalni in parlamentarni ravni.

➡️ Skupnost občin Slovenije

Gostiteljica srečanja je bila Občina Hoče-Slivnica. Zbrane člane predsedstva je uvodoma nagovoril gostujoči župan dr. Marko Soršak. V uvodnem pozdravu je predstavil občino gostiteljico in vsem zaželel dobrodošlico. Ob koncu seje so prisotni okusili lokalne dobrote. Med drugim je izstopal inovativni, v javnosti prvič predstavljeni, tako imenovani »hočki pisker«. »Hočki chef« je z veseljem opisal sestavine glavne jedi: zelje, repa, krompir, rdeča leča, jurčki, hren, pirina kaša, med in preliv iz kefirja, česna, bele in rdeče čebule ter lešnikov. Poudarjeno je bilo, da so vse sestavine lokalno pridelane in najbolj zanimivo pri receptu hočkega piskra je tudi to, da le ta vsebuje kar štiri vrste mesa, in sicer: govedino, piščanca, svinjino in dimljeno klobaso. Za posebnost okusa pa so uporabljene naslednje začimbe: luštrek, drobnjak, sol, poper, majaron, cela kumina, lovor in peteršilj. Žal pa so količine sestavin in način priprave ostale skrivnost. Tako se bo potrebno vrniti v Občino Hoče-Slivnica za ponovno okušanje lokalne hrane.

Vsi prisotni pa so prejeli prijazno povabilo za ogled največjega Botaničnega vrta v Sloveniji, ki je lociran na rob Občine Hoče-Slivnica in se razprostira na več kot 8 ha. Vodeni ogled in uradni sprejem je zagotovila Fakulteta za kmetijstvo in biosistemske vede Univerze v Mariboru z dekanom prof. Brankom Krambergerjem na čelu.

➡️ Metka Oberlajt

Poti se spreminjajo

V času pandemije je veliko več ljudi izbiralo sprehajalne poti po domačem okolju

Prednost bivanja na podeželju nam je postala še kako dobrodošla, saj smo kljub karanteni lahko šli kamorkoli v naravo, po številnih poteh, ki jih v naši občini ne manjka. Mnoge so markirane, najbolj obljudena je bila **enka** med Hočami in Slivnico, Stankova pot, ki je značilna po položajih količnikov. Odkar ni več njenega vzdrževalca, količniki počasi nimajo več pravega mesta – a pot je zaradi številnih pohodnikov ostala lepo shojena; mnogi so jo prav v tem času odkrili in jim je postala zelo priljubljena. Ob njej pa tudi druge nemarkirane poti, saj je hoški gozd kar prepreden z njimi. Otroci so si v začetku gozda ustvarili tudi svoj 'kolesarski poligon', kar me spominja na čase, ko smo se v gozdu nasproti šole veliko igrali, pozimi je bilo tudi lepo sankališče. Sicer pa se je sedaj pokazalo tudi, kakšna pridobitev je kolesarska povezava med Hočami in Slivnico: s kolesi ali peš, na rokah ali s skiroji, v teku ali hoji – vedno je bilo živahno, za vse dovolj prostora za izogibanje ...

Prav tako je postala še bolj zanimiva **dvojka** od Slivniških ribnikov do Slivnice in na Čreto, od tam pa dalje do Križne kapele. Večina izbira do tja asfaltirano cesto, čeprav je veliko lepša markirana pot po grebenu. Problem se pojavi le proti koncu grebena, ko oznake kažejo smer nazaj na cesto, pot pa je lepo urejena in jo mirno lahko nadaljujemo do konca gozda na travnik; najemnik travnika g. Leskovar ne nasprotuje prečkanju po travi do ceste, pot je dobro uhojena.

Pri Leskovarjevih te ustavi tabla s prepovedjo poti po privatnem zemljišču.

Zaradi številnih sprehajalcev s psi, pa tudi voznikov motornih koles, so se pri Leskovarjevih pod Križno kapelo odločili, da prepovedo prehod do Polanske ceste v Čreto. Pot namreč vodi pred njihovim pragom in po kolovozu med travniki, kjer pasejo krave. Spoštovati je treba privatno zemljišče, zato nam ostaja samo asfaltirana cesta po Vrhah, to je Polanska cesta, ki loči slivniško faro od hoške. Zaradi te prepovedi bo spremenjena tudi Kotnikova pot, ki je od druge table na Križni kapeli potekala do Črete (tabla 3), nato pa po asfaltu Polanske ceste do Polane, kjer je četrta tabla. Po novem bo pot skrajšana, povezani bosta dvojka in štirica – od Sv. križa na Glivniku do Polane.

Novo table na Kotnikovi poti so dobile barve naše občine.

Pred kratkim so postavili na **Kotnikovi poti** nove table v barvah naše občine. Sprememba poti bo na tablah tudi označena, čeprav je res škoda, da bo ta del poti odpadel. Domačini se že znajdemo in poiščemo tudi kakšne gozdne bližnjice, za nepoznavalca pa je težje. G. Leskovar je sicer dodal, da se je s kakšno skupino mogoče dogovoriti za to njihovo pot, če se želimo izogniti delu asfalta ... Veliko je poti, ki smo jih dolga leta uporabljali, zdelo se nam je, da so 'naše', vendar je treba sprejeti odločitev lastnika. Zaradi novogradenj in novih lastnikov so nekatere poti preprosto izginile. Tako nam žal marsikje ostaja samo asfalt ...

Povsod pa k sreči ni tako: z veseljem sem ugotovila, da so Gselmanovi postavili nov mostiček namesto dotrajanega, po katerem smo hodili leta in leta. Tudi do njega vodi pot po privatnem zemljišču, tudi tam prečkamo travnik – in pot ostaja ... Tudi do sv. Lenarta vodi lepa travnata pot ... In takšnih poti je – hvala Bogu – po naših vaseh še veliko. Lepi so sprehodi po travnatih poteh ob lipovem drevoredu, ob potoku do ribnika v Pivoli, ob potoku do Siničevega mlina ... Letos sem tudi ugotovila, da so travniki marsikje ponovno cvetoči, da je na Vinšekih in še kje raj za čebele. Sedaj govori iz mene bolj želja, da bi tako ostajalo, čeprav se zavedam, da povsod to ni več mogoče, da se tudi poti spreminjajo – in da je to treba sprejeti.

Cvetoči travniki niso samo paša za oči, predvsem so paša za čebele.

➡️ Majda Strašek Januš

Na Pohorju specialitete za drobiž

Tudi letos poteka akcija po poteh Pohorske kulinarčne transverzale

Nadaljuje se akcija, ki jo je lansko leto pripravilo Turistično društvo gostincev Pohorja (TDGP). S kartončkom Pohorske kulinarčne transverzale bodo obiskovalci degustirali domače specialitete v določenih kočah in hotelih in si z zadnjim žigom v kartončku zaslužili gratis sladico pri gostincu, kjer bodo dobili zadnji žig. Akcija poteka v obdobju od junija do konca oktobra, ko bodo lahko obiskovalci med obiskom Pohorja po enotni promocijski ceni treh evrov pokušali kulinarčne specialitete.

»Pohorje ponuja poleg neokrnjene narave številne možnosti športnih in rekreativnih aktivnosti ter bogato kulinarčno ponudbo. Vse to boste lahko spoznavali skozi osvežene zemljevide pohodniške poti, kolesarskih stez, gostinskih in namestitvenih ponudb. Na Arehu je za rekreacijo na voljo poligon za igranje Disc Golf park Areh – Ruše. Obiskovalci lahko navodila in rekvizite za igro prevzamejo na Ruški koči.

Z zemljevidom se bodo pohodniki in kolesarji lažje orientirali in s tem spoznali lepote tega dela Pohorja. Na karti so tudi fotografije nastanitvenih obratov s kontakti in fotografije nekaterih naravnih znamenitosti vzhodnega Pohorja.

Zemljevid in kartonček so na pobudo Turističnega društva gostincev Pohorja v lanskem letu financirale štiri občine (Hoče-Slivnica, Slovenska Bistrica, Ruše, Maribor). Za štiri občine, ki

mejimo na Pohorje, je to pomembna pridobitev in velik pokazatelj, da si želimo skupnih akcij v povezavi z našim hribom.

Zemljevid in kartonček je možno dobiti tudi pri Botaničnem vrtu v Hočah na spodnji in zgornji pohorski vzpenjači, pri pohorskih ponudnikih, na Turistično-informacijskem centru Slovenska Bistrica in ostalih občinah, ki so podprle akcijo.

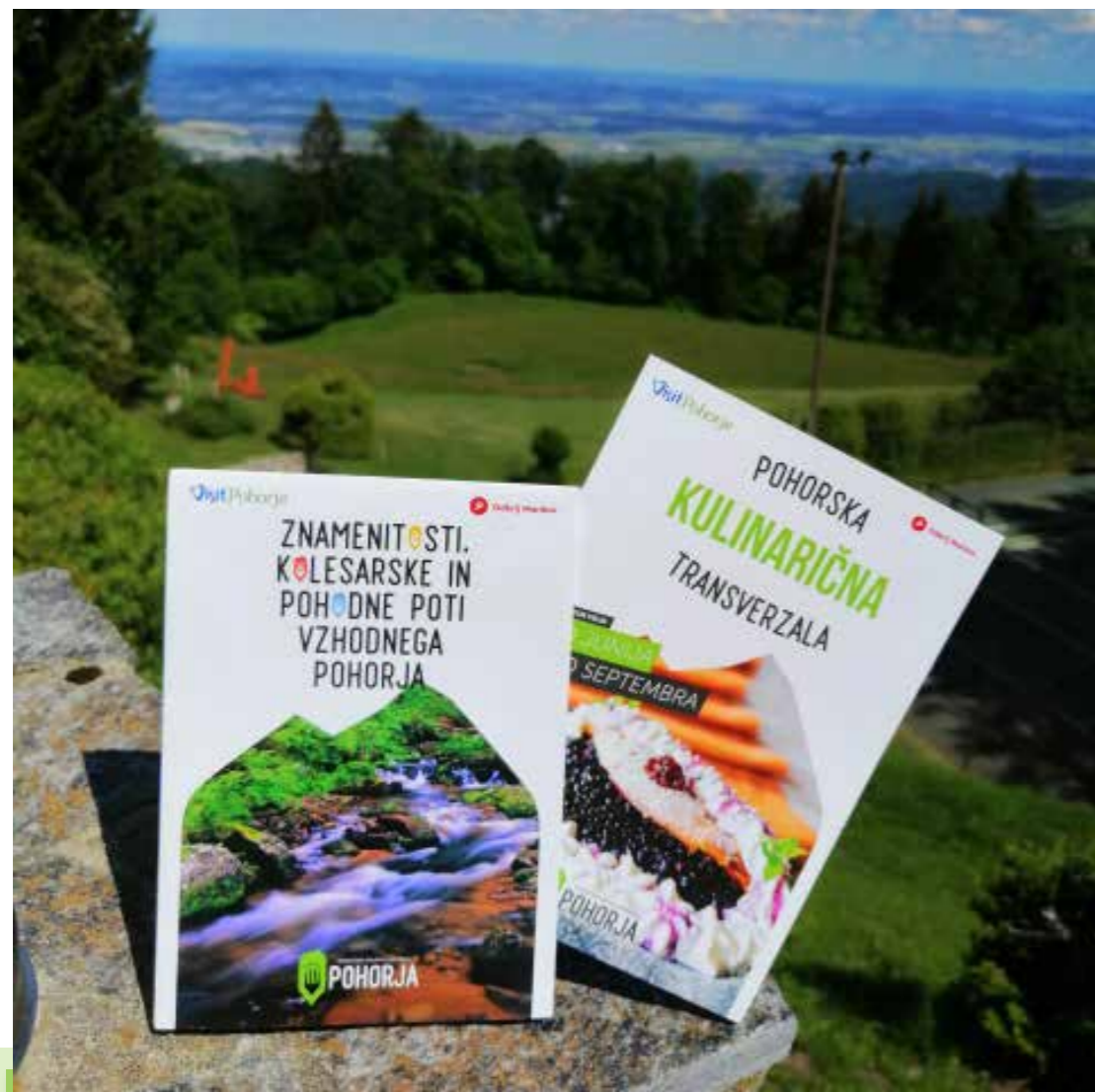
V akciji sodelujejo:

Turizem Grašič: file škotskega goveda
Gostišče Jelka: domači narezek
Hotel Tisa: pohorska omleta
Mariborska kočja: gobova juha z ajdovimi žganci
Hotel Zarja: pohorski pisker
Ruška kočja: ješprenj z gobami
Hote Jakec Trije kralji: borovničev zavitek
 V letošnjem letu se nam je k akciji pridružil še **Hotel Bellevue**.

Obveščamo vas, da bo pri gostinskih ponudnikih v letošnjem letu možno vnovčiti turistične bone, zato vas vabimo, da si rezervirate svoj termin.

Vabljeni na Pohorje. Pohorje je zakon!

➡ Turistično društvo gostincev Pohorja

Gasilstvo po epidemiji

Občinska gasilska društva bodo tudi letos poleti prevozila ogromno vode v vodohrame in bazene

Končno smo dočakali konec epidemije. Po vsakem dežju pride sonce, prej ali slej. Sicer še velja nekaj omejitev, vendar je sedaj veliko bolje, kot je bilo. Kot vsi državljani smo se tudi gasilci morali prilagoditi tem ukrepom in odlokom. Prepoved prehajanja med občinami, omejitve socialnih stikov, nošenje mask, razkuževanje, omejitve pri nakupih, zaprtje lokalov, prenehanje športnih dejavnosti in aktivnosti ... Teško bi rekli, kaj je bilo najhuje. Vsaka stvar po svoje, zagotovo. Upamo, da ne bo nikoli več takšne situacije.

Občne zборе smo sicer vsa tri društva še spravili pod streho, odpadlo pa nam je kar nekaj zadev. Na nivoju zveze ni bilo občnega zbora, odpadlo je gasilsko tekmovanje, ki je po navadi konec maja. Prav tako je odpadla gasilska orientacija. V gasilskem poveljstvu prav tako nismo izvedli kar nekaj aktivnosti. V marcu smo se nameravali izobraževati, predavanje je imelo naslov Plini in gasilstvo. Aprilska nenapovedana vaja je predstavljena za nedoločen čas. Konec junija bomo imeli prvo skupno vajo, in sicer na naš poligon v Bohovi. V kontejnerju kontrolirano zakurimo les in se učimo oziroma vadimo postopke gašenja. Vaje vedno potekajo pod nadzorom inštruktorjev.

Po daljšem času smo se spet pričeli družiti na internih vajah in sestankih. Seveda z ukrepi, ki še vedno veljajo. Upoštevanje medsebojne razdalje in dosledno razkuževanje rok.

Naj poudarim, da so se vsa tri gasilska društva, Bohova, Hoče in Hotinja vas, držala navodil in sprejetih ukrepov v času korona virusa. Na intervencije smo izvažali z manjšim številom gasilcev in vozil oziroma po potrebi. Nismo se izpostavljali nevarnostim. V tem času je deloval štab Civilne zaščite (CZ) Občine Hoče-Slivnica. Dvakrat smo se dobili na sestanku, enkrat pa preko videokonference. Redno smo komunicirali preko telefonov. Največ

dela je opravil poveljnik CZ Boštjan Horvat. Dnevno je opravljal koordinacijo s štabom CZ za Vzhodno Štajersko. Z opremo, ki smo jo vsaj na začetku dobivali po drobtincah, je bilo potrebno zelo racionalno ravnati. Maske in razkužila so bila oprema, ki je bila najbolj »vroča roba« in iskana. Smatram, da smo čas epidemije uspešno prestali.

V času korona virusa smo imeli precej intervencij. Čeprav je veljala prepoved kurjenja v naravi, smo posredovali zaradi ogrožanja okolja. Kako pomembno je, da vsako prostovoljno gasilsko društvo zna samostojno posredovati, se je pokazalo na intervenciji v Radizelu, kjer je gorelo vozilo. Poklicni gasilci zaradi istočasnih posredovanj na drugih intervencijah niso mogli izvoziti v našo občino. Mislim, da se to sploh še ni zgodilo. V takih primerih se pokaže, zakaj moramo biti gasilci 100 % samostojni in se ne zanašati na druge. Na požarih kuhinj, kurilnice, rezervoarja bitumna v asfaltni bazi ... so nam pa poklicni kolegi iz Maribora pomagali.

Pred nami so poletni meseci. Če bo poletje podobno lanskemu, bomo spet prevozili ogromno vode v vodohrame in bazene. Dva vodohrama na Slivniškem Pohorju sta med seboj povezana, tako da vsaj na tem delu Pohorja ne bi smelo več biti težav. Polnjenje bazenov poteka enako kot lani. Režijski obrat na občini zbira vloge in jih preda gasilcem. Gasilci pa v dogovoru s stranko pripeljejo vodo. Zaradi večjih količin naročene vode nas vedno prevaža več gasilskih društev hkrati. Na ta način smo dosti hitrejši. Po navadi polnimo gasilska vozila na zunanem hidrantu pred pošto v Radizelu ali na podzemnem hidrantu nasproti pokopališča v Sp. Hočah. Naj vam letošnje poletje ostane v lepih spominih, pa čeprav se boste namesto v slani vodi namakali v sladki vodi, ki smo jo vam natočili gasilci.

➡ Boštjan Frangež

Ne rezultat, pomembno prijateljstvo

Teniški praznik v Hočah minil v prijateljskem vzdušju

Teniški klub Hoče je v soboto, 6. junija, organiziral prvo srečanje rekreativnih teniških igralcev. Srečali sta se dve rekreativni ligi, in sicer gostitelj Hervis – rekreativna teniška liga Hoče, in Panel – rekreativna teniška liga ŽTK Maribor. Pomerilo se je 48 igralcev iz dveh kakovostnih razredov v posamični kategoriji (prva in druga liga), prikazali so izjemne dvoboje in odlično igro. Srečanje je potekalo v duhu prijateljstva, druženja in spoznavanja novih igralcev. Zmaga je pripadla gostom iz Panel rekreativne teniške lige ŽTK Maribor z 29 : 18. Po dvobojih s(m)o goste pogostili z hrano in pijačo ter darili za udeležbo. Srečanje bo postalo tradicionalno, tako da se naslednje leto srečamo na igriščih Železničarskega teniškega kluba Maribor.

»Uvodno srečanje med ekipama, ki bo v bodoče postalo tradicionalno, je potekalo res zares prijateljskem vzdušju, rezultat ni bil ključnega pomena, temveč sklepanje novih poznanstev in prijetno druženje ob igri, ki nas je zblížala. Vodstvu ekipe teniškega kluba Hoče še enkrat iskrena hvala za odlično organizacijo, za darila, ki

jih je prejel vsak naš član, ki je igral na srečanju, ter za gostoljubje od jutra do poznih večernih ur. Vesel sem, da v vseh dvobojih ni bilo niti ene sporne situacije, kar dokazuje zdrav odnos in ljubezen do tenisa in druženja. Drugo leto bomo mi organizatorji srečanja, so pa nam letošnji gostitelji postavili visoko lestvico glede organizacije in morali se bomo zelo potruditi, da bomo srečanje izpeljali na tako visoki ravni. Še enkrat hvala z naše strani, srečanje je bilo odlično,« je utrinke s srečanja strnil Gorazd Drevenšek, vodja Panel rekreativne teniške lige ŽTK Maribor.

TK Hoče se posebej zahvaljuje glavnemu pokrovitelju dogodka Multisport Areni in ostalim pokroviteljem: podjetju Panel, d. o. o., Hervis, d. o. o., Občini Hoče-Slivnica, Skunk Urban Kitchen in Matts, d. o. o., ki so prispevali darila za gostujoče igralce.

← Uroš Blažič

Šotor pod streho

Navkljub ukrepom je prostovoljcem Teniškega kluba Hoče uspelo podreti šotor in vzorno pripraviti igrišča

Čeprav nisem Hočan, pa sem s to vasjo močno povezan. V preteklih, več kot trideset letih, sem redno zahajal na vaše teniške terene in pridobil med domačini mnogo prijateljev, tako da se pravzaprav smatram za 'honorarnega' Hočana.

Do epidemije me je od teniških terenov pregnal le kakšen dež. Zgodil se je koronavirus in igranje tenisa do pred kratkim ni bilo mogoče, toda s pripravo igrišč na poletno ali zimsko sezono je ogromno dela. Tako je potrebno pospraviti ali postaviti šotor, pod katerim se pozimi igra, prekopati in na novo posuti teniška igrišča ter postoriti še marsikaj okoli teniškega doma. To smo vsako leto igralci naredili s prostovoljnim delom.

Debelo leto je minilo, odkar je prevzel vodenje kluba novi predsednik, ki pa je tudi zaposlen v klubu kot upravljavec teniških igrišč in teniškega doma. V tem letu se je kar dosti postorilo na igriščih v domu in v okolici. Posebno sem bil presenečen, ko sem po sprostitvi nekaterih ukrepov prišel v Hoče. Čeprav so bili ukrepi še v veljavi, so bila vsa igrišča vzorno urejena, šotor je bil pospravljen, povečano parkirišče – in še bi lahko našteval. Najtežje je vedno spravilo ali postavitve šotora. Za to delo mora biti

dobra organizacija in vsaj petnajst do dvajset krepkih delavcev. In to je bilo vse storjeno, zato kapo dol novemu vodstvu in vsem udeležencem akcije. Iz priložene fotografije pa je razvidno, da so se udeleženci akcije držali pravil, ki jih je uzakonila vlada za čas trajanja koronavirusne epidemije.

← Radovan Cotič

Vozi z glavo za zabavo

Aktivnosti Športnega društva Motokros akademija Sašo Kragelj

Letošnja tekmovalna sezona se je zaradi virusa Covid 19 začela z zamikom, kljub temu pa člani tekmovalne ekipe niso mirovali, ves ta čas so se kondicijsko pripravljali na pričetek tekmovalnega dela sezone, ki se prične v mesecu juniju. Člani tekmovalne ekipe Motokros akademije Sašo Kragelj so: Alen Gajser, Izak Arsenovič, Leo Gajser, Tilen Demšič, Tim Repnik in Sašo Kragelj. Vabljeni na ogled dirk državnega in pokalnega prvenstva, ki bodo v Radzeli **27. in 28. junija**, in v jesenskem delu **4. oktobra 2020**. Vsem tekmovalcem, članom Motokros akademije želimo veliko športnih uspehov, predvsem brez poškodb in v stilu našega slogana: »Vozi z glavo za zabavo«.

Vabimo vas, da pridete podpret naše tekmovalce.

Prav tako so se pričeli odvijati treningi tudi na poligonu ŠD Motokros akademije Sašo Kragelj. Vsi ljubitelji motokrosa, predvsem otroci, so že težko pričakovali odprtje poligona. Tako se čez teden odvijajo tako individualni kot skupinski treningi za vse starostne skupine. S tem vzpodbujamo otroke, mladino ter ostale, da čim več časa preživijo v naravi in na zraku. Vabljeni na naš poligon!

← Saška Kajnik

Z visokega nivoja na še višjega

Nogometna šola Roho ustanovljena z namenom, da dvigne raven kvalitete dela z mladimi v nogometu

Že drugo leto zapored bo imela Nogometna šola Roho (Rogoza&Hoče) popolno igralsko piramido. Od tistih najmlajših pa vse do članov. Glede na to, da smo med mlajšimi nogometnimi šolami na slovenskem prostoru (štejemo samo štiri leta), v naši nogometni šoli trenira že več kot 100 otrok. Nogometno šolo smo ustanovili z namenom, da dvignemo raven kvalitete dela z mladimi v nogometu, in menimo, da nam to tudi uspeva. Zato velik poudarek dajemo na strokovni kader, ki je za nas zelo pomemben. Zraven nogometne trenerske izobrazbe, ki je seveda pogoj za delo v naši nogometni šoli, imajo naši trenerji tudi neprecenljive igralske izkušnje na najvišjem nivoju, katere lahko prenašajo na svoje igralce.

Trenutno v nogometni šoli delujejo tudi trije trenerji, ki so diplomanti Fakultete za šport in imajo najvišjo nogometno izobrazbo (PRO). S tem podatkom se lahko pohvalijo le redke nogometne šole v Sloveniji. Kombinacija trenerjev s končano Fakulteto za šport in trenerjev z igralskimi izkušnjami na najvišji ravni lahko otroku ponudi največ skozi proces treniranja. Zadovoljstvo mladih nogometašev privabi vsako leto več otrok, tudi tistih, ki prihajajo iz drugih občin. Zraven nogometnega znanja težimo k temu, da si otroci pridobijo pozitivne osebnostne lastnosti in so tudi v šoli uspešni. Eden izmed ciljev je povečati število najmlajših in jih vključiti v proces organizirane nogometne vadbe, ki deluje po strokovnem programu nogometne šole. V program nogometne šole smo dodali dva nova projekta, ki sta namenjena prav njim. Prvi je nogometni vrtec, drugi pa nogometne počitnice.

Nogometni vrtec Roho

V prihajajočem novem šolskem letu začnemo z vadbo v vrtcih naše občine. V sodelovanju z Nogometno zvezo Slovenije bomo izvajali vadbo za otroke od 4 do 6 let. Vpis za novo prihajajočo sezono že poteka in je možen tudi skozi celo leto. Zato vabimo vse otroke od četrtega leta dalje, da se pridružijo naši zgodbi.

Nogometne počitnice v NŠ Roho

V Športnem parku Rogoza bomo to poletje, tokrat prvič, organizirali Nogometne počitnice za otroke, stare od **5 do 15 let**. Starši imajo možnost svojega otroka čez dan pustiti pod strokovnim vodstvom usposobljenih trenerjev, trenerji pa bodo poskrbeli za njihovo aktivnost, igro, zabavo in počitek. Aktivnosti bodo v prijetnem ambientu Športnega parka Rogoza potekale v treh terminih med šolskimi počitnicami, predvidoma od **7.30 do 16.00 ure**.

Vse dodatne informacije so objavljene na naši spletni strani www.nsroho.si

← Gregor Beranič

Najstarejši poje že 48 let

Predstavljamo vam pevce z najdaljšo pevsko »kariero« v Hočah

Zborovsko petje ima v Hočah dolgo tradicijo. Prvič se je v Hočah organizirano pelo že davnega leta 1946. Pevci so se družili v kulturnem društvu, ki je bilo v tistih časih kolo kulturnega in družabnega življenja v kraju. Pevski zbori: moški, ženski in mešani, so se skozi čas ustanavljali in razpadali. Pevci so prihajali in odhajali. Ubrano petje pa se je kljub vsemu brez premora ohranilo do danes. Mešani pevski zbor KUD Hoče danes šteje 28 pevk in pevcev. Starostna meja je dokaj visoka, vendar zaradi ljubezni in veselja do petja pevke in pevci še vedno vztrajajo.

Tokrat se vam bodo predstavili pevci z najdaljšo »kariero« zborovskega petja.

Anton Demšič (v KUD Hoče od leta 1972)

»Prepevanje je bilo v naši domači hiši vedno prisotno. Mama je svojih osem otrok z lepim prepevanjem vedno spodbujala k petju. Pesem nam je med vojno, v času izgnanstva v Nemčiji in po vrnitvi v izropani dom na Bizeljsko, pomagala premagovati najtežje trenutke. Moja pevka pot se je začela v osnovni šoli v pionirskem zboru, kjer smo peli triglasno. In od takrat sem ostal zapisan zborovskemu petju. Prepeval sem v mladinskem zboru IKŠ v Mariboru, v pevskem zboru pri vojni mornarici v Puli in v moškem pevskem zboru Partizan, ki je imel sedež v tedanjem domu JLA. V Hočah sem si ustvaril dom in družino in leta 1972 so me Hočani pritegnili v moški pevski zbor. Ko je ta razpadel, sem se takoj vključil v mešani pevski zbor KUD Hoče, kjer pojem še danes. Vmes sem deset let prepeval tudi v moškem pevskem zboru NKBM. V društvu sem od leta 1990 gospodar društva in član izvršnega odbora KUD Hoče.

Spominov na prehojeno pevsko pot je ogromno. Vaje, nastopi in gostovanja so se pri vseh zborih vrstili eno za drugim. Najbolj zanimivo je bilo večdnevno gostovanje leta 1983 v BiH v Mostarju, pa srečanje partizanskih pevskih zborov v Dobropolju in gostovanja z NKBM v raznih krajih po Sloveniji, od Koroške do Murske Sobotne, Izole in Bele krajine. Zadnjih trideset let sem zvest KUD Hoče, kjer preživljam lepe pevske trenutke. Lep je spomin na srečanje s Podravko v Koprivnici in nepozabno tekmovanje in druženje pevcev v Pragi 2006. Najbolj žalosten pa je spomin na leto, ko si je Občina Hoče-Slivnica prilastila kulturni dom, ki je bil zgrajen za kulturne dejavnosti. Iz lepih prostorov za vaje so nas preselili v zaodrije brez dnevne svetlobe in letos so ta prostor še zmanjšali. To je najbolj žalostno dejstvo v moji pevski karieri.«

Anton Satler (od leta 1977)

»Veselite do petja sem dobil v osnovni šoli v šolskem pevskem zboru, kjer sem prepeval od leta 1952 do 1955. Na pobudo Ludvika Zidarja, Friderika Zobca, Antona Zidarja in Antona Petka sem se z veseljem priključil moškemu pevskemu zboru. Po razpadu sem se 1990 vključil v mešani pevski zbor. Vsa leta sem bil redni član upravnega odbora društva DPD Svoboda, ki se je v nadaljevanju preimenoval v KUD Hoče. Sodeloval sem tudi s tamburaši. Še daljši pevski staž imam v cerkvenem pevskem zboru sv. Jurija. Na vsa preživeta leta v društvu sem zelo ponosen, ker sem sodeloval povsod, kjer so me potrebovali. Pri moškem zboru sem pel od drugega tenorja do prvega basa. Pri mešanem pevskem zboru sem pri tenorjih, kjer mislim ostati do svojega konca.«

Nenad Bartol (od leta 1978)

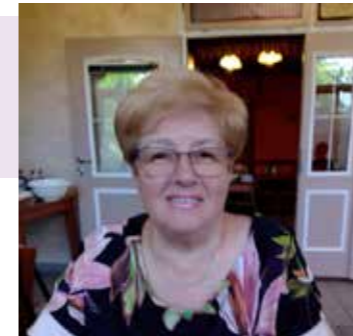
»Pojem že 42 let. K petju me je povabil Ivo Kutnjak, s katerim sva bila sodelavca v Inpregnaciji v Hočah. Leta 1978 je zbor vodil Slavko Žula, ki je bil najboljši zborovodja v mojem življenju. Ni bil ravno vrhunski strokovnjak, bil pa je čudovit človek po duši. Za nemir med vajami nas je znal na vljuden, kulturn in humoren način zelo hitro in učinkovito disciplinirati. Nekaj časa sem bil v upravnem odboru KUD-a skupaj s sopevci zadolžen za pripravo pogostitev ob zaključkih leta in po večjih pevskih nastopih. Vabili so me tudi za predsednika zbora, a je bilo takrat potrebno pridobivati sredstva v Mariboru, za to pa nisem nadarjen. Občudoval sem dolgoletnega predsednika zbora Ludvika Zidarja, ki je bil »spiritus agens« zabav, delovnih akcij in super ekonom. V lepem spominu so mi ostale naše pevske zabave, ki smo jih imeli v avli osnovne šole.«

Dragica Frangež (od leta 1981)

»Vedno sem rada pela. V cerkvi pojem že celo življenje. Najprej sem pela kot otrok in nadaljevala v odraslem cerkvenem zboru, kjer pojem še danes. Pri cerkvenem zboru je leta 1981 Dorka Primec povabila pevke k ženskemu zboru KUD Hoče. Pet se nas je vključilo. Na začetku sem mislila, da bom odšla, ko pridejo še druge pevke. A bilo nas je veliko, lepo smo pele in imele smo se zelo dobro. In tako sem ostala. Po razpadu 1990 sem ostala pri mešanem pevskem zboru, kjer pojem še danes – in kar ne morem nehati. Vsakotedenske vaje mi veliko pomenijo. Kljub vsemu pa imam pred vsakim nastopom veliko tremo. Z mešanim pevskim zborom in zborovodkinjo Darinko Teršek smo veliko nastopali v šoli, potem v dvorani kulturnega doma v Hočah in na številnih gostovanjih. S pevci se dobro razumemo in se veliko družimo, zato še kar vztrajam.«

Marija Cvetko (od leta 1983)

»Za petje me je navdušila mama, ki je zelo lepo pela. Osem let sem pela v osnovni šoli v Mariboru in v cerkvenem pevskem zboru v stolnici pod vodstvom prof. Zafošnika. Za ženski pevski zbor KUD Hoče me je leta 1983 navdušila Dragica Frangež, ki je že pela v zboru. Po prenehanju ženskega zbora sem ostala pri mešanem pevskem zboru KUD Hoče, kjer pojem še danes. Petje me res veseli, zato od leta 2002 pojem tudi v cerkvenem zboru Sv. Jurija v Hočah.

Vsa leta delam v organih KUD Hoče. Sem član izvršnega odbora društva in nadzornega odbora KUD-a. Poleg tega pomagam pri pripravi proslav in družabnih srečanj.

Najlepši spomini me vežejo na petje v Pragi, kjer smo nastopili na tekmovanju in smo preživeli nekaj nepozabnih dni. Najboljša pa so prijetna druženja s pevci, ko se poveselimo in sproščeno zapojemo. Pred nekaj leti se mi je utrnila misel, da bi zbrala vse prispevke o KUD Hoče, objavljene v Utrinkih, in jih povezala v spominsko knjigo. Delo je bilo naporno in letos mi je končno uspelo. S finančno pomočjo donatorjev je bil izdan zbornik. Prvič je na enem mestu zbrano vse o delovanju društva od ustanovitve do danes.«

Ljuba Frelj (od leta 1983)

»Za petje sem navdušena že iz otroštva. Največ pa mi je pomenilo ubrano petje na vsakem družinskem ali družabnem srečanju.

V pevskem zboru sem »pristala« po naključnem povabilu Dragice Frangež, ko je delila koledarje za

RK ob zaključku leta. V veselje mi je bilo peti v ženskem pevskem zboru. Po združitvi ženskega in moškega zbora sem ostala zvesta članica društva vse do današnjih dni. Bila sem tudi članica upravnega odbora KUD.

Vsi nastopi pred občinstvom so zame izziv ali pozitivni stres. Tako je bilo že v avli OŠ Hoče ali v znameniti Unionski dvorani. Nepozabni spomini me vežejo na organizirane »delovne« počitnice na obali, srčna druženja ob praznovanju skupnih rojstnih dni, čar občnih zborov, zanimiva povabila in gostovanja na različnih prireditvah. S petjem in v družbi dobrih ljudi je življenje lepše in lažje.«

Jerica Demšič (od leta 1985)

»Petje mi je bilo položeno že v zibko. Mama je veliko prepevala s svojim lepim sopranom. Sestro smo v troje prepevale vsak večer, saj takrat ni bilo ne radia ne televizije. Kot šolarica sem prepevala v šolskih pevskih zborih. Ob družinskih in službenih obveznostih ni bilo časa za petje v zboru, zato sem sama veliko prepevala doma.

V letu 1985 sem se na povabilo nekaterih pevk priključila ženskemu pevskemu zboru v Hočah in pela alt do ustanovitve mešanega pevkega zbora v letu 1991. Kljub zdravstvenim težavam v zboru še vedno z veseljem prepevam. V največje veselje mi je naučiti se lepo novo pesem.

Predsednica ženskega pevkega zbora me je povabila v izvršni odbor društva. Takratna tajnica društva Dorka Primec je prenehala s to funkcijo in na prigovarjanje članov izvršnega odbora sem sprejela delo tajnice društva. Po 15 letih delovanja me je zamenjala Breda Germ.

Za dolgoletno aktivno delo pri KUD Hoče sem leta 2009 prejela priznanje in zahvalo Občine Hoče-Slivnica.

Moji najlepši spomini na prepevanje v pevskem zboru so iz časa, ko sem se vključila v zbor. Na družabnih srečanjih po nastopih v kulturnem domu smo veliko prepevali. Po zaključku smo prepevali še zunaj skoraj do jutra. Glavni organizator društvenih družabnih trenutkov je bil Ludvik Zidar. Z lepo besedo nas je razveseljeval in polepšal vse prireditve. Povezal nas je z drugimi društvi izven kraja, s katerimi smo izmenjevali nastope. Med drugim smo s samostojnim koncertom nastopili tudi v Koprivnici na Hrvaškem in na pevskem taboru v Stični. Po nastopih smo še veliko peli in tudi plesali. Ob povratku smo v avtobusu veselo prepevali. V prijetnem spominu mi je ostal koncert na Bizeljskem skupaj s tamburaši in rogisti. Zaradi odlične akustike v dvorani je petje in igranje zvenelo izredno lepo. Publika je bila navdušena.

Izjemno doživetje je bilo, ko nas je v oktobru 2012 RTV Slovenija povabila v Ljubljano na snemanje oddaje Moja Slovenija. Še veliko nepozabnih nastopov in lepih trenutkov bi lahko opisala.«

Tako so pevke in pevci KUD Hoče opisali svoja doživetja v dolgih letih zborovskega petja, nastopanja in druženja. Vse povezuje veselje in ljubezen do petja, ki se nikoli ne konča. Želimo si lahko le, da bi še dolgo prepevali skupaj.

➡ Breda Germ

Za vsakega nekaj

Društvo upokojencev Slivnica premore od športih preko sekcije za ročnodelske spretnosti pa vse do sekcije za učenje angleščine

Zaključili smo četrto leto vodenja društva upokojencev Slivnica. Tudi letos smo doživeli veliko lepih stvari. Vsi, ki smo želeli prijetne družbe in razvedrila, smo se posluževali programov, ki nam jih za nas ponuja naše društvo. V pisani paleti dogajanj ste mnogi našli razvedrilo tudi zase, saj je v našem društvu veliko športih in rekreativnih sekcij, sekcija za socialo, sekcija za ročnodelske spretnosti, pevska sekcija in sekcija za učenje angleščine.

Da pa bo naše druženje v sekcijah potekalo še lepše in prijetneje, poskrbijo naši prostovoljci, ki vsako leto poskrbijo, da uredijo del brunarice. Letos so s svojim delom polepšali balinišče. Zahvaliti se moramo Stanku Šlambergerju, Zdenku Mlakarju, Stanku Majeriču, Zvonetu Trstenjaku, Mihi Benotiču, Miranu Rajtmajerju in Jožici Repnik. Posebej pa bi izpostavila Petra Kovačeka in predvsem Slavka Škorca, ki je bil pri obnovi balinišča najprizadnevnejši.

V letošnjem letu smo v sklopu veselih počitnic imeli na gostovanju učence OŠ Franc Lešnik Vuk. Učenci so pri nas pridobivali znanje iz ročnih spretnosti in balinanja; čeprav je bilo zainteresiranih učencev na obisku malo, je bilo druženje z njimi prijetno.

Ker pa je bil dogodek ravno na pustni torek, so se našemu druženju za kratek čas pridružili našemljani otroci iz vrtca. Vse otroke smo ob koncu nagradili s skromnim darilcem. Pri svojem delu pa so se izkazali tudi naši poverjeniki, saj redno obiskujejo vse naše člane in jih seznanjajo s prireditvami, ki jih ponuja naše društvo.

Letos je bil predviden občni zbor 29. marca. Kot vedno smo vam tudi to pot želeli predstaviti uspešnost delovanja našega društva, saj smo vse do sprejetega zakona o korona virusu delo opravljali v celoti in nobena stvar doslej ni bila izključena. Finančno poslovanje pa je bilo tudi zadovoljivo, saj smo tudi

v zadnjem obračunskem obdobju poslovali s presežkom prihodkov.

V letošnjem letu so bile predvidene tudi volitve, saj so pretekla štiri leta, odkar ste nam zaupali mandat. Žal pa je naše delo prekinila višja sila, tako da trenutno ne opravljamo niti osnovnih dejavnosti, saj so omejena vsa druženja. V našem društvu smo zato sklenili, da bomo upoštevali vsa priporočila vlade o omejitvah, saj bomo le na ta način pripomogli k čim prejšnji vrnitvi v normalno življenje. Brž ko bo življenje ponovno steklo v normalnih pogojih, bodo ponovno sekcije pričele z delom, kot je načrtano v programu.

In še nekaj statističnih podatkov o delovanju našega društva, ki se mu je pridružilo šest članov. Poslovali smo se od enajstih. Na zadnji dan lanskega leta je imelo društvo 426 članov, od tega 170 moških in 256 žensk. V vzajemni sklad je včlanjeni 263 in v sklad solidarnostnih posmrtnin štirje člani.

V lanskem letu smo imeli enajst sej in sprejeli 37 sklepov. Vsi sklepi iz zapisnikov pričajo, da smo vse zadane naloge v letu 2019 opravili. Zapisniki se nahajajo na sedežu društva in so dostopni vsem, ki jih želijo prebrati.

Za zaključek pa vam želim dobrega zdravja in da se čim prej vrnemo v naše društvo. Pričakujemo pa, da se boste takrat vključili v delo sekcij še v večjem številu.

📷 Simona Šifrar

Zbor članov šele septembra

Društvo upokojencev Hoče zaradi korone primorano prestaviti vse aktivnosti

Letošnje leto mineva nekako drugače, kot smo bili navajeni vsa leta nazaj. Nismo imeli možnosti druženja, ni bilo možno izvesti občnega zbora članov, povsod same usmeritve in prepovedi. Vse to naj bi bilo v prid nam, starejšim. Izkazalo se je, da nam je korona virus v veliki meri res prizanesel, seveda v izpolnjevanju vseh navodil javnega obveščanja.

Pogrešali smo druženje s prijatelji, saj starejši vedno bolj pogrešamo prijateljskih vezi. Kdo so prijatelji? To so ljudje, ki nas imajo radi takšne, kot smo, se radi družijo z nami, nam priskočijo na pomoč, se z nami pogovarjajo in nam zaupajo. Pravi prijatelji nam dejansko držijo ogledalo, v žlahtnem pomenu besede. Čas, prebit s prijatelji, je neprecenljiv in nam daje možnost za osebno rast. Del tega procesa je tudi naše društvo, v njem najdemo sorodne duše in z njimi tkemo niti prijateljstva.

Upamo, da je to hujše obdobje za nami, da bomo lahko izvedli občni zbor članov društva (predvidoma v septembru), šli na izlete, na pohode in letovat na morje.

V letu 2019 smo izvedli vse planirane izlete, letos pa smo se uspeli še samo skopati v Bio termah Mala Nedelja – potem pa karantena. Sedaj so že sproščene dejavnosti za naše športnike, pohodnike in rekreativce. Tudi kultura se počasi sprošča.

Dramska skupina Samotarji je v lanskem letu zabeležila 30. obletnico obstoja. Tudi letos bo v danih možnostih izvajala planirani program.

Pa še nekaj moram omeniti: septembra 2019 smo se preselili na naslov Pohorska cesta 20, v lepo prostorno pisarno, samo stopnic je malo več, to pa je dobro za rekreacijo.

📷 Ida Hriberšek

Balinišče zasijalo v prenovljeni podobi

Čeprav so se vsi trudili po svojih močeh, pa je levji delež k obnovi prispeval Slavko Škorc

V okviru programa dela v Društvu upokojencev Slivnica v letu 2020 smo si zadali nalogo obnovo prostorov balinišča. Tako smo v mesecu decembru lanskega leta nabavili stiropor in mavčne plošče. Nabavili smo še razno vijajno robo in profile za montažo mavčnih oblog, 570 kvadratnih metrov stiropora in 520 kvadratnih metrov mavčnih plošč, 2000 vijakov in približno 100 metrov profilov za montažo mavčnih plošč ter 400 kvadratnih metrov parapropustne folije.

Konec januarja letošnjega leta smo pričeli z obnovo oziroma montažo nabavljenega materiala. V začetku smo polagali stiropor na strop in stene balinišča, nato smo na strop zmontirali para propustno folijo. Dnevno sva s Slavkom Škorcem preživela po sedem ali osem ur na balinišču. On je montiral, jaz pa sem mu podajal material, ki ga je potreboval. Februarja pa smo naredili dve večji delovni akciji za montažo mavčnih oblog na strop balinišča. V akciji so sodelovali: Slavko Škorc, Stanko Šlamberger, Zdenko Mlakar, Stanko Majerič, Zvone Trstenjak, Miha Benotič, Miran Rajtmajer, Jožica Repnik in Peter Kovaček. Delali smo od 9. do 18. ure.

Fantje so zelo strokovno opravili navedeno delo, tako da je prostor počasi dobival drugačno, predvsem pa tudi lepšo podobo. V mesecu februarju smo po predhodnem dogovoru in slogi za pomoč pri obnovi balinišča in zunanje opleske lesenih delov naših prostorov dogovorili z direktorjem občinske uprave Petrom Cokanom za nabavo materiala: belton in laneno olje za zunanji premaz lesenih delov, itison za pokritje balinišča v primeru raznih prireditvev. Dogovorili smo se, da bomo ta material potrebovali čim prej, da bomo lahko zadeve uredili do izvedbe zboru članov našega društva.

Poudariti moram, da smo s strani Občine Hoče-Slivnica naleteli na razumevanje in ugodno rešitev. Material za oplesk smo dobili v roku treh dni in tako smo lahko nemoteno nadaljevali z našo prenovo. Slavko Škorc, namestnik predsednika društva in predsednik športnih sekcij, je bil kot vedno do sedaj gonilna sila pri obnovi in glavni izvajalec del pri prenovi. Dnevno je bil prisoten skoraj vsak dan, vihtel čopič in prostor je iz dneva v dan postajal lepši. V mesecu marcu nam je pričel nagajati korona virus in tako je vse breme preostalo na Slavkovih ramenih. Občasno smo ga prihajali obiskovat in mu po svojih močeh pomagali, kolikor smo lahko. Žal so bile zaradi karantene in varnosti državljanov vse aktivnosti našega društva prepovedane. Seveda pa je Slavko Škorc svoje delo kljub vsemu opravil v celoti in naše balinišče ima sedaj novo podobo. Ko bo življenje v našem društvu ponovno oživel, bomo ponosni na opravljeno delo in še bolj bomo ponosni na obnovljene prostore balinišča, ki nam bo v bodoče lahko služilo za izvedbo raznih prireditvev.

Zahvala gre vsem, ki sem jih omenil, saj smo opravili ogromno delo, žrtvovali svoj prosti čas in seveda svoj trud pri obnovi naših prostorov. Vložili smo 700 ur prostovoljnega dela, a od teh je nosil največje breme seveda Slavko Škorc, dve tretjini ur je opravil on. Zato se mu v imenu članic in članov našega društva zahvaljujem za vse opravljeno delo. Beseda hvala je vse, kar lahko izrečem. Zahvaljujemo pa se tudi Občini Hoče-Slivnica za njen vložek in prispevek v materialni obliki in upam lahko, da se bodo naša življenja kmalu vrnila v normalne tokove in se bomo lahko ponovno družili v naših prostorih.

← Peter Kovaček
→ Simona Šifrar

Dan, posvečen domoljubom

Praznik veteranov vojne za Slovenijo proslavili v Spominskem gaju generala Maistra v Melju

Da ne bo pozabljeno: 17. maj je dan veteranov, posvečen domoljubom, ki so v prelomnih trenutkih 1990/1991 pomembno vplivali in omogočili osamosvojitve Slovenije. Ob spoštovanju vladnih ukrepov za ohranitev zdravja smo se v Območnem združenju veteranov vojne za Slovenijo Maribor z manjšimi delegacijami, tudi iz Občine Hoče-Slivnica, poklonili času odločitve in vsem, ki so z orožjem in svojo naklonjenostjo omogočili osamosvojitve Slovenije. Praznik smo združili tudi s spominskim dnevom združenja mariborskih veteranov, 23. majem, vezanim na zgodovinske pekrske dogodke.

Ob 16. uri smo se zbrali v Spominskem gaju generala Maistra, v bivši meljski kasarni, kjer je tudi sedež združenja. K sreči nas vreme ni oviralo, v primeru dežja bi se zbrali v bližnji plesni dvorani Plesne šole Rolly.

Na kratki svečanosti, pred številnimi zgodovinskimi pomniki in zgradbo, kjer je general Maister spregovoril zgodovinske besede »Maribor razglašam ...«, je udeleženi spregovoril predsednik združenja Tone Korošec. Predstavil je pomen praznika - dneva veteranov, spregovoril o spominskem dnevu združenja, izvorno pa povedal, kako je sam doživljal dneve v vojni za Slovenijo in napovedal bližajoče se aktivnosti, ki bodo zaradi sproščanja ukrepov v zvezi s korona stanjem in nasploh izboljševanja stanja, najbrž kmalu možne.

Povabilu sta se kot častna gosta odzvala Aleš Arih, predsednik Domovinskega društva generala Maistra iz Maribora in Jožef Koščak, predstavnik poveljstva 72. brigade SV.

Poklonili smo se vsem preminulim veteranom in tudi letos preminulima, do konca aktivnima članoma združenja, Jakobu Lebru - Jakcu in Mihaelu Horvatu iz Hotinje vasi. Mihael je bil tudi aktivni član slivniške enote Območnega združenja Maribor. S številnimi videoposnetki in fotografijami v zadnjih letih je prikazal tudi dejavnost borca NOB, veteranov vojne za Slovenijo, častnikov, podčastnikov in družinskih članov iz naše občine. Njegovi prispevki so na ogled v muzeju na sedežu mariborskih veteranov v Melju. Svečanost smo zaključili s spomini in anekdotami posameznikov v času vojne za Slovenijo. Peš smo se odpravili še na ogled ca 1 km oddaljenega muzeja sovjetskih vojnih ujetnikov na Einspillerjevi ulici, kjer nam je profesor Saša Radovanovič predstavil muzej in nam zavrtel film o Stalagu 18, kjer je med II. svetovno vojno umrlo več tisoč ruskih ujetnikov. Grozota! Ogled nas je pretresel in opomnil na gorje in posledice, ki jo prinašajo vojne. Marsikdo od udeleženi je šele ta dan izvedel, kaj se je v tistih časih dogajalo v omenjenem taborišču v Mariboru.

Nedeljsko druženje je peščica udeležencev, predvsem članov predsedstva in kandidatov za nove člane predsedstva, zaključilo na sedežu območnega združenja. Dogovorili smo se o organizaciji letnega volilno-programskega zboru, ki bo v prvi polovici junija.

← Bruno Kremavc

Pohvaljeni in nagrajeni

Učenci osnovne šole Franc Lešnik Vuk Slivnica navdihnjeni in angažirani tudi med poukom na daljavo brusili slovensko besedo

Ko se je zdelo brezizhodno, ko sta volja in motivacija padali, ko si bil sam s sabo, ko si dnevno sledil in poslušal tragične zgodbe s celega sveta, so nekateri učenci začutili, da se lahko izrazijo skozi pesem, zgodbo ali deklamacijo ... Zato smo tudi za časa epidemije in pouka na daljavo z učenci Osnovne šole Franc Lešnik Vuk (OŠ FLV) Slivnica klesali, brusili in razvijali slovensko besedo. Si pošiljali posnetke deklamacij pozno v noč – se snemali vnovič in vnovič, da je tečna mentorica bila »končno« zadovoljna. Tkali verze in stavke, ki bi odmevali in zveneli drzno, dinamično in prezentno. Z raznolikimi prispevki smo se prijavili na več literarnih natečajev in poželi nepričakovane uvrstitve, pohvale s strani komisij. Kot mentorica sem očarana in nadvse ponosna na prav vsakega posameznika in vsem stojem ploskam.

Župančičeva frulica

Na letošnji jubilejni 30. Župančičevi frulici so sodelovali trije mladi deklamatorji – **Dalibor Veselič**, **Matic Vaupotič** in **Martin Plohl Krevh**, ki so se po izboru strokovne komisije v konkurenci 82 nastopajočih uvrstili med tiste, ki so se poleg izbranih finalistov »zelo resno spogledovali« za sam vrh in ki so s svojimi zanimivimi, raznolikimi in navdihujočimi nastopi »neznansko očarali« komisijo. Njihove deklamatorske nastope si lahko ogledate na spletni strani OŠ FLV Slivnica.

Za zdravje in zdrave odnose

Z dovršeno zgodbo o odraščajočem talentiranem mladostniku, ki je zaslovel v soju odrskih luči in samo zaradi alkohola ostal sam in osamljen, je avtorica poudarila vpliv alkohola, družbe, nepravilnih prijateljev na eni strani in na drugi strani matere, ki se požrtvovalno bori za svojega otroka. Osmošolka Gaja Semprimožnik se je s svojo zgodbo »Samo zaradi alkohola«, s katero je sodelovala na natečaju Za zdravje in zdrave odnose, ki je potekal v okviru preventivne akcije 40 dni brez alkohola, uvrstila na četrto mesto.

»/.../ A to kričanje ni dolgo trajalo. Naenkrat me je zapustil glas, zapustile so me misli, zapustilo me je telo. Zgrudil sem se na tla pred neko trgovino in se nisem več mogel premakniti. Zaspal sem. Po dolgem spancu so me zbudile sirene in močni bliski. Ko sem končno odprl oči, so me obkrožali policisti s palicami in fotografi, ki so na vsak način hoteli dobiti najboljšo fotografijo pijanca pred trgovino. Policisti so kričali name, da se moram premakniti in vstati, a moje noge niso hotele nikamor. Enostavno nisem mogel vstati. Policistom sem pokazal osebno izkaznico in odpeljali so me domov. Po dolgem spancu v svojem stanovanju sem se odločil, da ponovno poskusim srečo z novim koncertom, zato sem poklical organizatorja koncerta v središču mesta, čeprav sem vedel, da bo to zaman. Kdo pa bi sploh prišel na koncert bedaka, ki se je napil in obležal pred trgovino, zdaj pa je povsod po novicah?! Kljub vsem fotografijam in novicam v medijih je organizator le sprejel mojo prošnjo. Skočil sem na noge in vzel delo tako, kot je potrebno. Pilil sem svoj glas in uril svoje gibe. Ko sem še zadnjič zapel, pa se je zgodila najhujša tragedija. Glasu nisem in nisem mogel spraviti iz svojega grla. Popolnoma sem izgubil glas. Moje sanje so spet splavale po vodi, a rešilnega jopiča zanje ni bilo. Obupano sem sedel na stol in v roke prijel pivo. Mislil sem si: »Veš, ti si mi uničil življenje. Sram me je, ko te pogledam. Najraje te bi zabrisal tja daleč v morje in te nikoli več pogledal. Uničil si mi življenje!« Vrgel sem steklenico na tla, da se je razletela na stotine majhnih koščkov. Začel sem točiti debele solze. Po vsem telesu je zavladala grenka žalost. Grenka žalost, ki se jo je dalo poplakniti le s tremi litri piva. /.../« (Odlomek iz zgodbe Samo zaradi alkohola)

Več kot sto besed

Nadebudne mlade pesnice so se »mojstrsko« spopadle s poetičnostjo izraza. Osmošolke so tkale verze iz dneva v dan – prefinjeno, navdihujoče – so tuhtale in tehtale besede – izraz, ki bi povedal več kot sto besed ..., izhajajoč iz vseživljenjskih razpisanih tem, kot so osamitev, solidarnost med ljudmi in upanje. Mlade pesnice so si vzele veliko časa za brušenje verzne gibkosti in izrazno-vsebinske natančnosti ter umetniške prepričljivosti.

Pesmi Gaje Semprimožnik

SAM V SAMOTI

Včeraj, danes, jutri ...
Čas tako beži – v samoti –
v osamljenosti – v zmoti.
Vsak dan bolj se mi zdi,
da je ne bom srečal – te dni.

Rad bi jo spoznal,
ji za vedno roko podal,
jo močno objel
in jo z odejo ljubezni odel.

A tebe k meni ni,
vsak dan sprašujem se:
»Kje si?«
V mojem srcu je praznina,
vsak trenutek je davnina.

Prosim, pridi,
da ne bom tako samcat sam,
ker ne vem – ne kod ne kam,
moje življenje se vrti
v neskončno dolgočasne dni.

Prosim, pridi k meni!
Še preden spoznam,
da za vedno bom sam –
za vedno sam ...

OSTAL SEM SAM

Tam na nebu –
neskončnem, modrem nebu ...
Tam si ti.

A jaz ostal sem sam.
Iskal sem te tam ... med oblaki,
kjer kraljujejo prvaki.
Iskal sem te tam ... visoko na nebu,
zrl v sonce,
premagoval sence,
letel s pticami,
se dotaknil letala,
ker ti nisem mogel reči – hvala.

Iskal sem te tam ...
na praznem nebu.
Padel sem –
kot v starih časih s tabo na ledu.
Iskal sem te nemalokje,
a našel nisem niti stopinje.
Ko po srcu sem hodil,
sem v črno temo zabrodil.
Prišla si tedaj,
mi rekla Zakaj?
Tako si odšla,
za sabo svetlo luč pustila.
Ostal sem tam ...,
ostal sem sam.

Pesmi Taje Šafarič

HREPENENJE

Hrepenenje je čakanje.
So tiste lepe sanje,
ki si jih vsi želimo,
a marsikdaj jih lahko izgubimo.

A nič zato,
saj so še druga hrepenenja,
zato ni konec življenja.
Ko misliš, da ga ni,
v kot poglej
in se nasmej,
ker tam nekje tiči.

Tudi jaz hrepenim.
Čez nekaj let
bo to življenje, ki ga živim.

Po čem pa ti hrepeniš?
No, sam sebi se posveti,
da se ti čim prej zasveti!
Glej, da svojih sanj ne izgubiš.

SVOBODA

Ljudje smo drugim
svobodo odvzeli,
da sami bi je več imeli.

To se je ponavljalo
iz dneva v dan,
dokler pravice niso prišle na plan.

S strpnostjo so začeli,
precej po svetu noreli
in naenkrat svobodo naj bi vsi imeli.

Seveda ne povsod –
kakšno pa bi bilo življenje brez sirot!
Ljudje pač ne znamo bit' brez zmot!

Svoboda ne bi smela biti moda!
Narekuje jo le prisma,
ki sam sebi je dovolj
in se drugih boji še bolj.

Človek človeku volk ...
in potem je predolg molk ...

Ela – za najlepšo pesem

Poezija izpod peres osmošolk je oživela tudi na literarnem natečaju za otroško poezijo, imenovanem **Mali Pranger – Ela**, ki je tokrat potekal na temo dolgčas.

OBUP

Zaupanje je včasih obup.
Kakor gledaš na svet,
tak je tvoj pogled.

Nekateri zaprti iz dneva v dan –
ne vedo, ne kod ne kam.

Vsak dan se sprašujejo:
"Kaj sploh počnem?"
A kaj, sploh ne vedo –
v glavi imajo brezupno zmedo!

Kam potujejo,
kaj obžalujejo,
zakaj obupujejo?
Kdo so, se sprašujejo.

Ne grejo iz sveta sanj –
ne čez noč in ne čez dan.

Luna Vagrin

Natečaj za najlepše pismo

Pošta Slovenije je v okviru mednarodnega natečaja za najlepše pismo, ki ga organizira Svetovna poštna zveza, med vsemi prispelemi pismi v ožji izbor uvrstila pismo učenke Gaje Semprimožnik.

Slivnica, 27. 3. 2020
Spoštovani »odrasel«!

»/.../
Ni mi jasno, kako lahko odrasli vedno govorite: »Ti ne razumeš, si še premajhen.« Zase pa vedno pravite: »Ja, seveda, vsekakor razumem, kaj se dogaja.« Kako lahko sploh rečeš, da ne razumem, kaj se dogaja! Če pa razumem! Le da mislim drugače kot ti. Ampak seveda – ker si odrasel, je le tvoje mnenje pravilno! Ker sem jaz samo otrok, ne razumem ničesar in se v vsaki stvari motim. In to je ena tvojih največjih napak, ki jo delaš, verjetno že podzavestno. Ker si preprosto jemlješ to pravico, da tako razmišljaš ... Da imaš vedno prav! – da je tvoj pogled pravi, da so tvoje črte ravne, da so tvoji koraki ustrezno dolgi ... Ker ti je to vcepila družba ali sistem ali zgodovina ali tvoja mati in oče! In ne znaš priti iz šablone. Le v šablono je varno, tam je vse prav, kot je vedno bilo. Te besede te pomirijo.

Želim še, da veš, da tega sporočila ne želim razvleči kot nekakšen žvečilni gumi, želim le pojasniti nekaj stvari, na katere do tega trenutka nisi bil pozoren, in na nekaj stvari, ki jih ne najdeš v TV- nadaljevanjih ali reklamnih napisih.

Kot osnovnošolki mi je ponujen šolski prevoz, ki ga tudi tu in tam uporabim. Čeprav je moje edino pričakovanje, da pridem varno in seveda tudi pravočasno v šolo, pa med tem časom, ko sedim na avtobusu in čakam, razmišljam tudi o mnogih drugih stvareh. Mogoče mi tega ne boš verjel, ampak resnično je učenčev 'sosed' šolska torba namesto vrstnik. Ljudje smo ustvarjeni tako, da se moramo pogovarjati, nekemu izliti svoja čustva in nekoga poslušati. In ta nekdo ne more biti torba, ampak človek. Vem, kaj si sedaj misliš – zakaj bi se 20 minut z nekom pogovarjal, ali pa poslušal, kako mi nekaj blebete, če pa lahko namesto tega poslušam glasbo na telefonu, ali pa se po telefonu pogovarjam s kolegom. In to je še ena stvar, ki jo ljudje počnemo, ko ne pomislimo na drugega. Na drugega! Ljudje velikokrat najprej pomislimo nase, česa si sami želimo, šele kasneje na druge in na to, česa si želi oseba poleg nas. Jaj, veliko odraslih vas je egoistov. In premalo ste empatični. Obljuba. Obljuba je nekaj zares velikega. Obljuba je nekaj, kar človeku zares veliko pomeni, pa se mogoče v trenutku, ko nekemu nekaj obljubimo, tega sploh ne zavedamo. Ali veš, koliko obljub je bilo neizpolnjenih v zadnjem letu? Aja, seveda, čakaš na odgovor s številkami. Pa ja ne misliš, da ti ga bom dala, saj nisem odrasla, da sem obsedena s številkami. Povedala ti bom, da jih je bilo toliko, da si ne moreš predstavljati. Se spomniš trenutka, ko si nekemu nekaj obljubil? Zdaj pa se spomni še trenutka, ko te obljube nisi izpolnil. Kako se ob tem počutiš? Zdaj pa se spomni še trenutka, ko ti je nekdo nekaj obljubil. Se spomniš tudi trenutka, ko te obljube ni izpolnil? Kako se pa zdaj počutiš? Ti je kaj drugače ob tem vprašanju kot ob prvem? Ne skrbi, sploh ne potrebujem odgovora. /.../

Pozdravljam te – odrasel – z mislijo, da jaz vem, da ti veš, da vsi na svetu vedo, da tukaj vsakomur vedno vse všeč ne bo.«

Gaja Semprimožnik, odlomek iz pisma

➡ Petra Trstenjak

Za umetnost ni ne mej ne pregrad

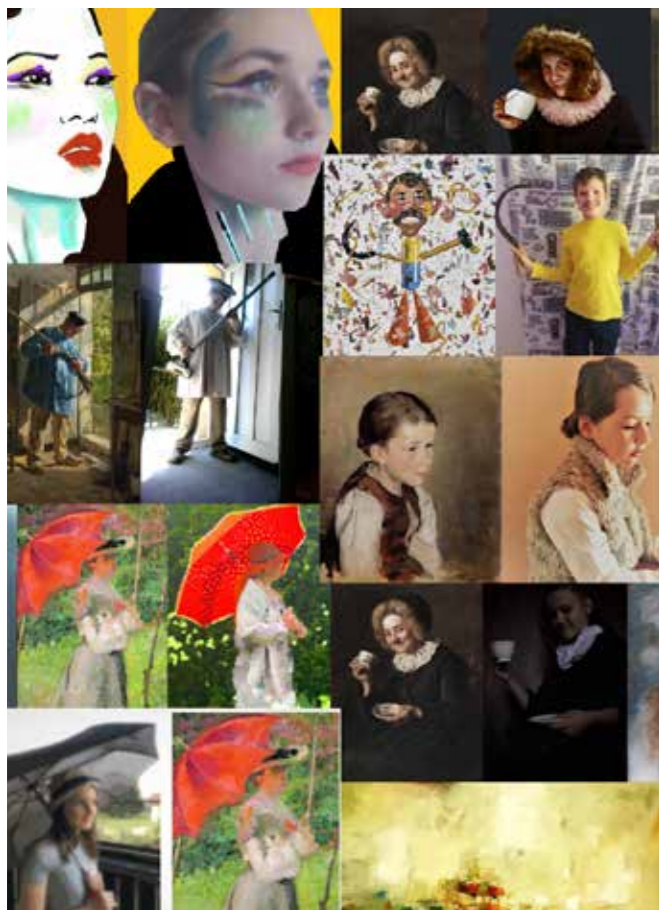
Učenci slivniške osnovne šole dokazali, da domišljija ne pozna meja, nastali so zelo domiselni in kreativni izdelki

Na Osnovni šoli Franca Lešnika - Vuka Slivnica smo, medtem ko smo ostajali doma, izvedli tehniški dan, posvečen umetnosti. Ta je bil zaradi okoliščin, v katerih smo se znašli, poseben za vse udeležene. Učenci so lahko ustvarjali na različnih umetniških področjih - na glasbenem, likovnem in literarnem. Nastali so zelo domiselni, kreativni izdelki.

Pri likovni umetnosti smo se navezali na izziv »Med umetnostjo in karanteno«, ki je potekal po socialnih omrežjih. Spletni izziv poustvarjanja največjih umetnin se je rodil na Nizozemskem, kjer je skupina sostanovalcev iz dolgčasa uprizorila slavno Vermeerjevo sliko Dekle z bisernim uhanom. Ustvarili so tudi instagram račun »Tussenkunstenquarantaine«, ki v prevodu pomeni »Med umetnostjo in karanteno«. Ideja je tako zaživela in nanjo so se odzvali muzeji, galerije in posamezniki z vsega sveta.

Tudi v Sloveniji se je veliko osnovnih in srednjih šol odločilo postvarjati umetniška dela. Le-teh pa nismo iskali po muzejih in galerijah širom sveta, ampak smo si za navdih ogledali virtualno galerijo Narodne galerije v Ljubljani in Pokrajinskega muzeja Ptuj-Ormož. Zbirke in tudi druga likovna dela, ki so jih učenci našli na medmrežju, so učence od 6. do 9. razreda inspirirale in številni so dokazali, da domišljija ne pozna meja.

Učenci, ki jih je pritegnila glasbena umetnost, so se lahko spopadli z rapom in glasbeno spremljavo. Nekateri učenci so raje razmišljali o Zemlji (kajti tega dne smo beležili svetovni dan Zemlje) in v pesmi izrazili odnos do planeta, narave, ali pa so odraslim namenili pismo in sporočili svoj odnos do sveta, v katerem živijo.

ODLOMKI IZ PISEM, KI SO JIH UČENCI PISALI ODRASLEMU.

»/.../ Že od malih nog vem, da me čaka še veliko novega. Čakajo me zmage in porazi, dobro in slabo, osebe, ki so mi bolj všeč, in osebe, ki so mi manj všeč, ter osebe, ki sem jim jaz bolj všeč, in osebe, ki sem jim jaz manj všeč. To vse vem. Ne vem pa, ali se tega zavedajo vsi. Vem, da na svetu ne živijo le dobri ljudje, ampak tudi takšni, ki na svoji življenjski poti vidijo le pozitivne plati sebe in celo vrečo negativnih plati drugih. Takšni ljudje sicer hitro pridejo v javnost in postanejo slavni, a takšni ljudje še hitreje padejo na trdna tla. So samozavestni (vsaj na zunaj), preveč samozavestni. A ta samozavest jih hitro zbije.

»Boš pa sam sebi sodil. /.../ To je najtežje. Najtežje je soditi sebi, drugim je lažje.« »Sebi, /.../ lahko sodim kjerkoli /.../« /.../« (Gaja Semprimožnik, 8. b)

»/.../ Odnosi med ljudmi niso vedno najboljši (oštevanje, žaljenje, nesporazumi, nevoščljivost ...). Mislim, da bi bilo prav, da bi vsak razmišljal s svojo glavo oz. vsak povedal svoje mnenje in da bi drugi ljudje spoštovali drugačno mišljenje, drugačnost ostalih ljudi. Nisem veliko naokrog po svetu, a menim, da tudi drugod niso vedno prijazni, tako kot nam pravijo nekateri ljudje. In tudi niso vedno zlobni. Rad bi izpostavil vojne v določenih državah, kako kruto je to za nedolžne ljudi, da morajo zapustiti svoje domove in oditi po svetu. Doma pustijo vse svoje premoženje, ki je na žalost uničeno, in izgubijo svoje najdražje. Ti ljudje so res ubogi. Resnično si želim, da bi na svetu vladala mir in ljubezen. Tudi to me žalosti, da je toliko otrok lačnih po svetu. Mi se sploh ne zavedamo, kako lepo živimo. /.../« (Nino Tomažič, 6. a)

»/.../ Torej, živim v svetu, ki se lahko razdeli na dva dela. Prvi in glavni je svet, v katerem prevladujejo denar, bogastvo, škodljivost, obrekovanje, laži, neenakopravnost, materializem, torej svet brez družine in toplote ... Svet brez zaupanja, brez ljubezni, spoštovanja, druženja ... V drugem pa se nahajajo ljubezen, zaupanje, skupnost, razumevanje ... Vendar kot opažam, je tega zmeraj manj ... Kot pravljica, se na trenutke zazdi ...

Ne vem, kam je odšlo sproščeno otroštvo, polno smeha in veselja, druženja s starši, sorodniki, prijatelji ... Po televiziji spremljam samo slabe novice, starši delajo petek in svetek ... Jaz pa ostajam doma, tiho delam svoje naloge in poslušam kritike, kako je vse to potrebno, da preživimo. Ali bo res vse ostalo kot pravljica iz preteklosti, se sprašujem ... Otroci res imamo sedaj računalnike, svoje sobe, svoje televizije, pa vendar smo osamljeni, vsaj nekateri. Včasih, pride tudi kakšen dan v mesecu, ko se starši posvetijo vsaj za uro ali pa mogoče dve uri ali sprehodu s svojim otrokom. Ampak to ni dovolj.

/.../ Pomlad prihaja, narava se zbuja, ptički pojejo, drevje cveti ... Meni pa dostikrat pritečejo solze na oči. Ali bo kdaj bolje, se bodo stvari spremenile - mogoče enkrat?

Mogoče pa bo ta virus, ki nas je obšel, pomagal spregledati, da ni denar vse, da je vedno družina na prvem mestu. Lahko da bo včasih lačna, tudi žejna, pa vendar skupaj in srečna.« (Kimmie Kikel, 6. a)

Meni se zdi, da se je v zadnjih dneh svet obrnil na glavo. Ne smemo v trgovine, ne smemo se družiti - in najhujše, za šolo moramo delati od doma! Pred epidemijo se mi je zdelo, da to ni nič tako groznega. Da bo šlo mimo v enem tednu. Ampak vidim, da sem se motil. Zelo rad bi se videl s sošolci in prijatelji, a zaradi epidemije ... Zdi se mi, da si bomo kmalu že vsi šli na živce in se ne bomo več mogli prenašati. Zato res upam, da se bo to hitro končalo. Na žalost morata moja starša vsake toliko časa v službo, zato ju takrat prepričujem, da si umijeta in razkužita vse, kar sta imela v službi. Epidemija mi že para živce. Ne vem, kdaj je bo konec. Ali bomo to leto še sploh šli v šolo? Zaradi epidemije ne vem nič. Ne vem, kaj se dogaja pri Roku, Daliborju, Ninu ... Če vam povem po resnici, zdaj prav pogrešam šolo. Prvič v življenju bi raje šel v šolo, kot pa bil doma. Manjka mi učiteljeva prava razlaga, da bi boljše razumel snov. No, ampak nič ne morem. Mami mi pogosto razloži stvari, ali pa Alja.

Svet se mi zdaj zdi mirnejši kot prej. Tudi reke so čistejše. /.../ Ta epidemija je dejansko tudi za nekaj dobra. Zaradi nje je vse bolj čisto. Lahko bi rekli, da nam narava vrača. Ker smo jo mi tako onesnažili, nam vrača z različnimi boleznimi.

/.../ Doma mi postaja že malo dolgčas in zdi se mi, da je kak dan snovi veliko preveč. Ampak danes (3. 4. 2020) sem imel zelo malo dela. Upam, da bo toliko dela večkrat, saj mi je že malo naporno. /.../ (Matic Vaupotič, 6. a)

PESMI O NARAVI IN ZEMLJI

NARAVA

Narava je prava zabava.
Zaradi nje je prava razprava.
Brez nje nas ni,
nas že malo skrbi.

Narava je tiha,
zdi se, da rada spi,
da ne posluša naših skrbi.
A ko jo sonce pogleda,
se takoj prebudi.
Ko je prebujena,
je vsaka priložnost zamujena.

A zna tudi huda biti -
njeni jezi ne moremo uiti!
Precej je jezna -
na vse - nas ljudi!,
ker ji ne znamo prisluhniti.
Pojdite s planeta! -
nas stran podi.

Matija Sobočan, 9. b

➡ Petra Trstenjak, Sarita Zupanc

NAŠ PLANET

Zemlja naša -
prelepa si in plemenita,
narava tvoja nadvse je čudovita!

A hitro to lahko se spremeni,
če ljudje ne odpremo vsi oči.

Preveč smeti
v naravi že leži,
zato poberi kakšno - tudi ti!

Če hitro nekaj ne storimo,
lahko naš planet mi izgubimo.

Vsak pri sebi pogum mora zbrati
in še drugim znanje dati.

Če vsi skupaj bomo stopili,
brez težav -
naš planet bomo rešili!

Adriana Kaloh, 6. b

ZEMLJA

Z modrega neba
sonce se smehlja.

Zemlja danes praznuje!
Kaj naj ji damo,
saj njenih misli sploh ne poznamo.

Dajmo ji pesem,
ali velikansko potico,
ali izrecimo zdravico ...

Sonce je zašlo
prav potihno na zemljo.
Na zahodu ugaša dan.

A vzhodna stran zemlje
sedaj v soncu kopa se.

Neja Meško, 8. a

SVET

V kaj se spreminja ta naš svet,
ki včasih v modro bil je odet,
ki po cvetju je dišal
in čist zrak nam dal?

Nič ni, kot je bilo.
Še ptice več ne pojó!
V gozdu ne vidiš visokih dreves,
ampak samo na kose razrezan les.

Polno vrečk je morje
in ne vidi se obzorje.
Ne vidi nasmejanih se obrazov -
vse polno je mrkih izrazov!

Kaj bomo naredili,
da Zemljo bi nazaj dobili,
da s polnimi pljuči bi zadihala
in se veselo nam nasmihala?!

Alja Vaupotič, 9. a

Ločeval nas je le en klik

Učenje na daljavo?

Učiteljica Danijela Metličar Vukmanič prepričana, da je raven znanja pri učencih padla

Učitelji smo se z zaprtjem šol zaradi koronavirusa znašli pred vrati šole. In s tem, ko so se ena vrata zaprla, so se nam druga odprla. To so bila vrata novih možnosti, znanj in drugačnega pogleda na svet poučevanja.

Naj začnem takole: besede v nadaljevanju so moje lastno razmišljanje in dojemanje pouka na daljavo. Mnenja učiteljev o delu z učenci na daljavo so namreč različna, so deljena in o njih nimam pravice pisati. Namen mojih nadaljnjih besed je le eden: predstaviti pogled neke učiteljice na delo na daljavo.

Spomnim se dne, ko smo učitelji OŠ Dušana Flisa Hoče izvedeli, da se bo šola zaprla in bomo morali začeti delati od doma. Naši odzivi na to novico so bili različni. Ne morem reči, da sem se vsega tega novega veselila, nikoli namreč nisem imela težave iti v šolo kot v službo, vendar sem čutila, da se obeta velika sprememba v načinu dela z učenci, aktivni različnih področij, učiteljskim zborom, vodstvom. Negotovost pred novim načinom dela je počasi pojenjala, ostali so izzivi.

Poslanstvo učiteljev je, da delajo najboljše za svoje učence, in zato smo se dela na daljavo lotili z resnostjo in skrbnostjo. Že kmalu smo uvideli, da bo učenje na daljavo predstavljalo priložnost širjenja obzorij, nadgradnje znanj ter preizkušanje prilagodljivosti na drugačen delovni čas. Zdaj je bilo vse to treba le osmisliti, postaviti v neki okvir.

Učiteljev organizacija dela ni skrbela, saj smo imeli določeno predznanje z delom v spletnih učilnicah že iz preteklosti. Skozi

čas pa smo ugotovili, da imamo manj vpogleda v znanje učencev. Z novim načinom dela je bilo naenkrat več odgovornosti za opravljeno delo preložene na otroka.

Vsakodnevno delo učitelja na daljavo je temeljilo na principu »dam-daj«. Dam ti znanje, da mi ga daš oziroma pokažeš nazaj. Učenci so v spletni učilnici dobili naložena premišljena pripravljena navodila za pouk. Opravljeno nalogo so morali poslati v vpogled in jo nato po potrebi še popraviti – ali pa so usvojeno znanje pokazali skozi preverjanje znanja. Ob pripravi nalog sem si postavljala vprašanje: Ali me bodo razumeli? Moj sklep je bil, da vsako uro pripravim na način, ki bo blizu večini otrok.

Učiteljice slovenistke smo skozi elektronska sporočila svojih učencev pregledovale njihove naloge, popravljale zapise, besedila, spise, pisale povratne informacije in čakale njihove poprave. Če kot učitelj želiš, da je tvoj učenec uspešen, ga moraš voditi, usmerjati, ga priganjati k delu, hkrati pa paziti na pravo mero podajanja svojih zahtev.

Z namenom, da bi učencem še bolj predstavili znanje, smo uvedli videokonference in se med seboj in z učenci povezali še tako. Včasih smo se poklicali kar tako, da smo se pač malo videli, poklepetali, si kako rekli in skupaj ugotovili, da nas ločuje le en klik. Sicer pa smo učitelji vsak dan zapisovali cilje, ki so jih učenci dosegali, oblikovali datoteke za objavo na spletni strani, tipkali rešitve, beležili učence, ki so naloge opravili, pisali povratne informacije in odgovore, redno pregledovali elektronsko pošto, pripravljali dodatno gradivo, ocenjevali na daljavo, komunicirali s starši in jih obveščali o delu njihovih otrok. To šolsko leto nisem razredničarka, mislim pa, da bi nek razrednik temu mojemu seznamu opravil dodal še katero.

Odzivi učencev na delo na daljavo so večinoma zgodbe zadovoljnih obrazov. Povedo, da jim je tak način dela ustrezal ter da učitelja v procesu učenja niso pogrešali. Najbolj so pogrešali drug drugega in druženje. Sama pa bi po več urah preverjanja usvojenega znanja na daljavo rekla, da je raven znanja pri učencih padla. Otrok potrebuje izobraževalca, odraslo osebo, ki skrbi za njegovo znanje in za to, da se novo znanje nauči in ga nadgradi.

Učitelju je pouk na daljavo prinesel dodatna nova znanja in pristope k poučevanju, koristne za njegovo nadaljnje delo. Delo na daljavo smo odlično in uspešno izpeljali.

➡ Danijela Metličar Vukmanič

Obdobje (pre)velikih trenirk

Pogled Eme Rauter, učenke 9. razreda hoške osnovne šole, na učenje preko računalnika

Bil je 12. marec, ko smo izvedeli, da se bo naše šolanje začasno prekinilo. 13. marca je bil zadnji možni dan za obisk šole. Potem smo odšli domov in nato smo doma še kar nekaj časa ostali. Začelo se je z veseljem nekaterih: »Ne bo nam treba v šolo, pa zato ne bomo niti kaznovani! O moj Bog,« je bilo vse, kar je najprej prišlo na plan.

Na začetku je šlo za dolgo spanje, učenje kuhanja in čas, ki ga lahko porabimo za sebe. Čas, ko se zblizamo z družino ter naredimo stvari, za katere nam je prej zmanjkalo časa. Potem se je ta »O moj Bog« počasi prevesil v nekaj drugega. Občutilo se je, kot da nam nekaj manjka. Kdo bi vedel, če so to bili sošolci in smeh, ki se pogosto zasliši, ko smo skupaj. Morda, res morda, pa nam je manjkala tudi šola.

Kaj kmalu je postalo jasno, da tja še nekaj časa ne bomo stopili. Kar pa seveda ni pomenilo, da bomo do konca te »korona krize« le spali in pogledali vse za nazaj in naprej, kar ponuja naša televizija. Po prvem sončnem tednu te karantene so se v spletnih učilnicah pojavila prva navodila. Začelo se je delo na daljavo. Prvih nekaj tednov smo bili vsi prepričani, da je to le začasno, da bo vse minilo. A iz dneva v dan je to misel izpodrivala druga, bolj resnična reč: »Nikoli več ne bo, kot je bilo!« Začeli smo z našim običajnim urnikom, čeprav smo seveda za delo na dan porabili manj časa kot drugače, saj se nam še ni bilo treba učiti ali pripravljati na ocenjevanje znanja. Vsi smo bili mnenja, da bo vse minilo in bomo šolsko leto zaključili kot vedno, v šoli ob naših sošolcih. Pa vseeno so se dnevi prelevili v tedne, ti pa v mesece.

Na delo na daljavo smo se privadili, ne moremo ravno reči, da smo ga vzljubili. Začeli smo pogrešati nekaj drugega. Kaj je šola brez stika s sošolci, nadležnega klepetanja med poukom in smešnih pripomb vsake toliko? Kdo bi se prej zavedal, kako neprecenljiva sta človeška bližina in dotik. Kaj kmalu nam je postalo jasno, kako zelo neenak je stik preko telefona ali računalnika. Nekateri smo začeli s skupinskim delom preko telefonskih pogovorov, a vseeno ni bilo kot prej. Enako ni in morda nikoli več ne bo. Ta misel nam je iz dneva v dan klujuvala v nas. Delo pa se je vseeno počasi nabiralo: ko smo dobili navodila o skrajšanih urnikih, nam je kar odleglo. Po kakšnem mesecu in tokrat malo drugačnih prvomajskih počitnicah smo vseeno dobili občutek, da se stvari malce pomirjajo. Po dolgem času smo lahko obiskali tudi druge družinske člane.

Pa se vrnimo k tem skrajšanim urnikom: omogočili so nam natančnejše delo posameznih predmetov ter nam potem pustili še čas za kakšen sprehod po domači vasi, ki jo zdaj zagotovo dosti bolje poznamo. Spremembe smo bili veseli, kljub temu pa je prinašala še nekaj drugega. Še ena stvar se je spremenila: koliko časa bo trajalo, da se bomo vrnili v šolske klopi in v življenje, kot je bilo poprej? Počasi so se začela še ocenjevanja na daljavo, ki so bila kljub vsemu prilagojena novemu načinu dela. Začeli pa so se tudi skupinski klici preko aplikacije Teams, včasih manj, drugič pogosteje. Nekako je bilo vseeno prijetno slišati in videti vse sošolce in prisluhniti nekaterim stvarem še na tak način, pa še zabavali smo se vsake toliko.

Skorajda dva mesca sta minila. In nekako je vsak teden postajalo lažje. Vsak teden je bilo lepše spati kakšno uro več, morda začeti telovaditi ali v življenje vplesti kakšno drugo novo navado, za katero ponavadi zmanjka časa. Prilagodili smo se novemu načinu dela, stiku preko zaslona ter življenju, kakršnega smo začeli živeti. Nihče več ni našel odgovora na vprašanje: »Koliko časa bo to trajalo?« Nismo se vrnili v stare tire, naučili smo se voziti po novih. To je bilo obdobje sprememb in spoznavanja sebe ter drugih.

Takrat je priletelo novo sporočilo: devetošolci in prva triada bi se naj vrnili v šolo še to šolsko leto, ostali ne. Datum je bil določen, 25. maj. Več kot dva mesca od takrat, ko se je toliko spremenilo. Preostalo nam je le odštevanje. Saj ne bi mogli reči, da smo komaj čakali ali pa upali, da bo ta način življenja trajal še nekaj časa. Kot učenci 9. razreda smo bili prikrajšani za kar nekaj prijetnih reči in dejstvo, da smo prvi, ki se jim je to zgodilo, ni bilo ravno v vzpodbudo.

Pa smo šli. 25. maja 2020 smo se vrnili v šolo, si na obraz nataknili maske in odkorakali v skupine, ki so nam bile določene. Še isti teden se je izvedelo, da se bodo tudi ostali učenci vrnili v šolo. In tako se je po več kot dveh mesecih končala ta karantena. Vrnili smo se v šolske klopi, spet smo videli sošolce ter stopili v to našo šolo. Zagotovo je bilo to obdobje preizkušnje, sprememb in mnogih vprašanj. Nihče še ni izkusil življenja, ki smo ga zdaj živeli mi, in moramo reči, da je imelo tako negativne kot pozitivne učinke. Zagotovo nas je vse to na nek način spremenilo, predvsem pa nam pomagalo spoznati, kako zelo sta pomembna človeška bližina in stik v živo. Najverjetneje pa tega ne bi mogli opisati bolje kot »obdobje prevelikih trenirk in dela preko računalnika.«

➡ Ema Rauter, 9. b

Leškovi poeti

Letošnji zmagovalci so komisijo očarali z verzno gibkostjo, z drznostjo metafor in s posebno metrično dinamiko

Letošnja izvedba posebnega kulturnega dne v osnovni šoli Franc Lešnik Vuk Slivnica, obarvanega s poetičnostjo stihov, z rimami in z navdihujočimi interpretacijami poezije, se zaradi izredne situacije v državi žal ni izšla kot po planu. Pa vendar so se pisale in spisale pesmi izpod peres mladih, ki so dokazali, da je v njih nekaj, kar ne pride na plan pred domačim računalnikom in česar ne more zamenjati še tako superfajn »lajkanje ali čitanje«, kajti poezija je brez izmerljivih koristi.

Strokovna komisija je med vsemi valovi poetičnih stihov in metričnih dotikov torej staknila glave (saj veste, na razdalji vsaj meter in pol) in tuhtala in tehtala in izbirala in izbrala najboljše pesmi. Naslov Leškov poet so si prislužili učenci, ki so s svojo pesmijo dosegli prvo mesto, saj so komisijo očarali z verzno gibkostjo, z drznostjo metafor in s posebno metrično dinamiko.

Leškovih poeti so:

Matic Vaupotič in Dalibor Veselič, Zala Kukovec in Adriana Kaloh, Teja Doberšek, Maša Podvinšek in Enya Leitinger, Taja Šafarič in Nika Hecl, Julijan Hraš in Jakob Vedernjak, Zoja Plevnik in Matija Luka Sobočan.

Komisija si želi, da bi vsi sodelujoči pesnili še naprej, da bi ljubezen do poezije in lepe govornje slovenske besede skrbno negovali tudi v bodoče.

← Petra Trstenjak, Karmen Soban

NEKAJ NAJBOLJŠIH PESMI, KI SO PREPRIČALE KOMISIJO.

V tih noči

V tih noči kmet hiti,
tja na goro se mu mudi, mudi.
Zakaj tako hiti?
Kot gepard se podi.

Po dolgem času se na goro vzpne,
ko pred njim se zaiskri upanje.
Tam hiška stoji,
iz nje se med cedi.

Od sreče se zavrti
z gozdnimi vilami.
Te ponesejo ga v raj,
kjer se med na vekomaj.

Tiho potih odšel je v noč,
poln vere in upajoč,
da mir bo našel v tišini
in med zvezdami letel z vilini.

Taja Šafarič in Nika Hecl

Zimski večer

Na zimski večer oblaki pridrvijo
in sneg na zemljo spustijo.
Beli oblaki kot dim se kadijo
in pesnika iz sna prebudijo.

»Piši, piši,« oblaki mu pravijo,
pesnika v zimsko noč vabijo,
naj piše o zimi,
o beli praznini.

Pesnik pero v roke prime ...
Le kaj napisal bo iz te zime?

Belo pero na listu packo pusti,
da pesniku srce vzdrhti.
Packa za packo sled pusti,
ko se zunaj že dani.

Jurij Greif in Luka Kokol

Matija in Matevž

Matija in Matevž se srečata,
oba si Niko nagledata.
V isti sapi na randi jo povabita,
zato se za en dan sporečeta.
Matija reče: Moja je!
Matevž pa reče: Sanjaj le!

Nika iz sebe vsa – postane zmedena.
Ker povabila sta jo šarmerja oba,
razmišlja, s kom bi raje šla.
Doma nikomur ne pove,
samo otožna v sobo gre.
Nikogar noče prizadeti,
saj oba sta ji povšeči.

Oba obdarujeta jo z rožami
in bombonjerami in lepimi besedami.
Ker se še vedno nista pomirila,
sta se na hodničku hučo s pestmi pomerila.

Na koncu pri Niki je Matija zmagal,
ker za močnejšega se je izkazal.

Marcel Olenšek in Vid Megovec

Po slovesu

Začel se je ta dan –
nadvse mračno.

Začel se je ta dan –
nadvse temačno.

Osamljeno srce samotno drhti,
ko žalosten deček jokajoč
nekam v daljavo strmi.

Solza ena, nato še dve ...
Kot osamljene cvetice ovené.

Vse je mrtvo ...
Sliši se glas tišine,
le veter pesni svoje rime.

Ni je več – je odšla ...
Ostala je le misel za spomin.
Boleče tiho je prišla
kot moj prvi opomin.

Enya Leitinger in Maša Podvinšek

Z mečem na hodnik

V šoli lepi, majhni, mirni,
kraljuje 'vojak' Jaka priliznjeni.
Vsaki učiteljici se prijazno smeji
in tako ošabno govori:
Jaz najboljši v šoli sem tej!
To vsem naprej poveji!

A učiteljica kraljica pametna je bila,
saj je rekla, da ga prekaša Žiga.
Da boljši na šoli še ni kraljeval,
bo Žiga Jaki dokazoval.
Učiteljica takoj pošlje po učenca oba,
da se v matematiki nemudoma
pomerita.
Žiga res da dober je,
a še prej se mora »napiflati« vse.

Učiteljica na tablo račune napiše,
ko Žiga skoraj že vse izriše.
Jaka se tokrat preda,
a ne obupa,
da zmaga 'njegova bo b'la'.

Iz žepa Jaka je svoje penkalo vzel
in Žigo v trebuh zadel.
Ko Žiga padel je po tleh,
je Jaki sililo na smeh.
A tudi on je telebnil nehote,
zato smeh je napolnil hodnike vse.
Ker počilo je še črnilo,
se je na hodniku vse pomodilo.

Takrat se zasmejita oba,
a le Jaka je žalosten za dva,
da ni Žige premagal
in šoli zavladal.

Od takrat ga v šoli nihče več videl ni,
zato Žiga kraljuje med puncami.

Teja Doberšek

Problem v raju

Se zavedaš, da si mi všeč?
Ko te zagledam, sem preč.
A kaj ko si lenuh ...
Namesto plišastega medveda
si mi prinesel lonček meda.

In prejšnji dan?!
Ne reci, da si bil zaspan ...
Ko sem se zbudila,
ni bilo »ljubim te« sporočila.

Da bi šla v romantični kino?
Ah, daj no ...
Kaj šele na večerjo fino,
ali okusno rdeče vino,
ali da bi me peljal v trgovino ...

V bistvu mi nič ne prija,
tvoje obnašanje me ubija!

Ali naj ljubim te?
Moje srce me zavedlo je ...

Res ne vem, kako si lahko tak!
Navaden neromantičen bedak!

A na svetu noben ti ni enak ...

Matija Luka Sobočan in Zoja Plevnik

Z gibanjem je dan mnogo lepši

Prvo leto projekta Trajnostna mobilnost v vrtcu na Rogozi pokazalo, da se gre od otrok veliko naučiti

V projektu Trajnostna mobilnost sodelujem na delovnem mestu vzgojiteljice (pomočnice) v skupini Ustvarjalci, v katero so vključeni otroci, stari 5-6 let. Na samem začetku nam je koordinatorka v naši enoti vrtca predstavila projekt, njegov namen, cilje in nam dala vse potrebne napotke in smernice, kako se projekta lotiti in ga izpeljati. Navdušenje naše koordinatorke je prevzelo tudi mene in me vzpodbudilo, da sem se pridružila projektu. Na sam projekt sem gledala kot nekaj novega, svežega, čeprav nam je večina stvari bila že poznanih, vendar je bil sam koncept zastavljen bolje, naprednejše in kvalitetno. Vse skupaj sem najprej predstavila staršem otrok iz svojega oddelka. Pogovor je tekel o izvedbi projekta skozi celotno šolsko leto 2019/20, o izvedbi igre Beli zajček, in seznanila sem jih z razdelitvijo in zbiranjem anket.

Na samem začetku sem si postavila nekaj vprašanj okoli tega, kako bom izvajala projekt na način, da ne bo spet samo še en projekt, temveč da bo to projekt oziroma dejavnost, ki bo postala del našega vsakdana. Tudi ko sem projekt predstavila staršem, sem ga poskusila predstaviti na zanimiv način, saj je velikokrat pomembna interpretacija zadeve, da človeka pritegneš že na samem začetku. Večina staršev je kar na rodiljskem sestanku začela podajati ideje, kako bodo igro izpeljali v smislu logistike in organizacije. Peščiči se je pojavilo vprašanje o tem, da bodo nekateri otroci diskriminirani, ker so predalec doma, da bi lahko prišli peš ali s kolesom, skirojem ipd. Vendar smo našli skupno pot. V vrtcu smo se vzgojiteljice dogovorile, da lahko starši iz oddaljenih krajev parkirajo avto pri krajevni skupnosti in pridejo tistih nekaj sto metrov z otrokom peš. In tako smo skupaj v sredini septembra zakorakali v igro Beli zajček.

Da so se pojavila določena vprašanja, me ne čudi, saj je v človeški naravi, da imamo pred nečim novim določen strah oziroma pomisleke. Ampak s pozitivnim pristopom smo rešili vsa odprta vprašanja in probleme. Otroci in starši so v večini prihajali v vrtec peš, s kolesom, skirojem ali poganjalci. Nekaj manj pa z javnim prevozom, saj jih je velika večina doma v bližini vrtca. Za tiste bolj oddaljene pa smo, kot sem že napisala, našli vzpodbudno rešitev. Pred samo izvedbo igre se je pojavil še en problem, in sicer, kam čez dan, ko so otroci v vrtcu, shraniti kolesa, poganjalce in skiroje. Rešitev smo našli v prostoru med starim in novim delom vrtca, kjer prevozna sredstva niso ovirala varnosti otrok na igrišču ter so bila tako tudi varno spravljena pred morebitno krajo.

V naši skupini sva z vzgojiteljico izvedli poleg igre Beli zajček še KOLESARSKI DAN. Od oktobra 2019 pa do marca 2020 smo izvajali dejavnost tako imenovanih detektivov na sprehodu, kjer smo z majhnimi zajčki opozarjali voznike na napačno parkirana vozila. Otroci so tako postali pozorni opazovalci in so hkrati razvijali kritičen pogled na problematiko prenasičenosti prometa v bližnji in daljni okolici. Z gotovostjo lahko trdim, da je bi cilj te dodatne dejavnosti, dosežen.

Ankete sva z vzgojiteljico izvedli pred projektom, med njim in ob koncu. O tem so bili starši seznanjeni na prvem rodiljskem sestanku, zato ni bilo nobenih dodatnih vprašanj, tudi problemov ne.

Menim, da je projekt zelo dobrodošel tudi v predšolskem obdobju, saj je treba začeti že najmlajše vzgajati v duhu, da lahko s tem, ko hodimo, vozimo kolo ali skiro, naredimo nekaj zase, za svojo psihofizično pripravljenost in kakopak v veliki meri tudi za naravo, ki je vse bolj onesnažena in nam že kaže svoje zobe. Tudi sama sem v dveh tednih, kar smo izvajali igro Beli zajček, posredno aktivno sodelovala v njej. Čeprav sem se v službo pripeljala z avtomobilom, sem vstala nekaj minut prej in svojega sina peš spremljala v šolo, kjer so ravno takrat tudi izvajali omenjeno igro. Priznam, da je obema dobro delo. Z gibanjem je dan mnogo lepši, svetlejši in uspešnejši. Tudi ljudje, ki se veliko gibajo na svežem zraku, so bolj umirjeni, zdravi in polni energije. In mislim, da je tudi to namen projekta, poleg seveda ohranjanja čistega okolja in podnebja.

Vsekakor zagovarjam, da se takšni projekti začno izvajati že v predšolskem obdobju, saj so otroci najranljivejša in najboljčutljivejša, a hkrati tudi najbolj kritična populacija, ki jo moramo upoštevati, saj se od nje lahko veliko naučimo. Otroci namreč drugače in včasih mnogo bolj naravno gledajo na probleme okoli sebe in zato tudi hitreje najdejo rešitve, ki bi jih odrasli iskali neskončno dolgo. Svojo vlogo v tem projektu jemljem kot poslanstvo, saj lahko otroke veliko naučim za nadaljnje življenje in tudi jaz vpijam njihove ideje, pobude in kritike. Vzemimo si čas zase, zanje in za takšne projekte, kot je projekt Trajnostna mobilnost, pa bo naš pogled na svet svetlejši, čistejši in lepši! Upam, da bom v svoji karieri sodelovala še pri veliko projektih, kjer bom karierno rasla, pomagala rasti najmlajšim in širila pogled na svet tudi najstarejšim. Samo s sodelovanjem nam lahko uspe izboljšati okolje, katerega majhen delček smo.

→ Anita Gajer ☑ Nikolina Lonec

Staršem pošiljala maile z idejami

»Biti vzgojitelj ni samo poklic, ampak je način življenja,« pravi Nikolina Lonec iz vrtca Rogoza

Biti vzgojitelj zame in za Anito ni samo poklic, ampak je način življenja. Nikoli povsem ne odklopiva službe, pa naj sva doma, na sprehodu ali dopustu. Vedno so z nama v mislih »najini« otroci iz vrtca; medtem ko nabirava material na sprehodu, ko nakupujeva v trgovini z različnim materialom, ko sva v knjižnici in tudi ko sva na dopustu ...

Tako je bilo tudi potem, ko smo se v sredini marca zaradi Covida 19 poslovili. Po nekaj dneh, ko nisva smeli v službo, sva doma razmišljali, kako so kaj najini vrtčevski otroci. Spraševali sva se, kaj delajo in ali vedo, da medve misliva nanje. V mislih sva imeli dejavnosti, ki sva jih skupaj načrtovali in se jih veselili, da jih bomo skupaj doživeli, se ob njih sprostiti, nasmejati, spoznati in tudi veliko naučili.

Nato pa sem se spomnila, da imam v službi e-mail naslove staršev. Takoj naslednji dan sem se odpeljala ponje v službo. Z velikim veseljem sem jim nato pošiljala maile, v katerih sem jim dajala veliko namigov in idej, kaj vse lahko starši preko igre naredijo skupaj z otroki in tako obenem otroke naučijo delček tega, kar bi spoznali tudi v vrtcu. Odzivi na vse moje maile so bili zelo, zelo osrečujoči, polni veselja in navdušenja. Tako so otroci v korona času doma skupaj s starši izdelovali svojo abecedo iz reklam, naredili sebe iz naravnih materialov v velikosti, kot so sedaj. Poročali so o dogajanju in spremembah v naši gozdni igralnici.

Na lastno željo so pošiljali posnetke pripovedovanja zgodb za Palčka bralčka ter deklamacij.

Naučili so se deklamacijo o polžu in naredili cele zbirke polžjih hišic. Skrbeli so za semena, ki smo jih v vrtcu posejali in vzgojili krasne rastline. Tako so pridno sadili, zalivali in negovali, saj zato pa smo ekofrajerji.

Najbolj veseli pa sva bili poslanih fotografij in zapisov staršev, da so vsi zdravi ter da pogrešajo prijatelje in vrtčevsko življenje.

← Nikolina Lonec

Mi kot del talnega živžava

Otroke (na)učiti, kako smo vsi povezani v ekosistemu in kako pomembno je ohranjanje naravnega okolja

Z otroki smo dnevno preživljali dopoldneve na bližnjem travniku. Otroci so z velikim zanimanjem opazovali talni živ-žav, poimenovali živali, ugotavljali, kako živijo, jih preštevali in nato v vrtcu iskali dodatne informacije v knjigah ter slikanicah. Kmalu so se jim porodila tudi takšna vprašanja, na katera nismo našli odgovora v literaturi, na primer: »Kaj bi mravlja rekla, ko bi srečala spečega čmrlja, ali sta deževnik in črček lahko prijatelja, ali imajo krti kdaj zabavo, kako je nastala zemlja (prst), zakaj je pomembno sonce ...«.

Odgovore smo se odpravili iskat kar na travnik. Skozi pripoved sem jim razložila, kaj je naš planet Zemlja, s katerim varno potujemo po vesolju, pa tudi, kako nastane prst. Sezuli smo čevlje in bosli masirali zemljo, medtem ko je ona nas. Ozaveščali smo, kaj občutimo, in to ubesedili. Ugotavljali smo, ali so tla topla, hladna, mehka, trda, prijetna, žgečkljiva in podobno. Občasno smo legli na travnik v naročje zemlje in se nastavljali sončnim žarkom, da nas pobožajo, ter vetru, da nas ljubkuje in »žgečka«. Včasih je sonce prekril oblak, in že smo pogrešali občutek toplote sonca. Pri tem so se otroci vidno sprostiti in doživljali prisotnost sonca, zemlje in zraka, včasih pa tudi vrtenje Zemlje.

Igrali smo se igro vživljanja v živali, ki smo jih pred tem opazovali. Otroci so ob pogovoru in vživljanju v talni svet razvijali svojo kreativnost, predstave in domišljijo. Ob tem so si lahko odgovorili na mnoga prej navedena vprašanja. Ob oponašanju živali talnega živ-žava so razvijali svoje sposobnosti in zmogljivosti, saj so se gibali na zelo nenavaden in ustvarjalen način. Odkrivali so in raziskovali. Neizmerno so uživali v različnih interakcijah, se zabavali in urili v socialnih veščinah ter sami poustvarjali, kar so odkrivali in spoznavali na travniških tleh. Otroci so spontano usvojili mnoga znanja in razvili spoštovanje do narave. Spoznavali so prednosti sodelovanja, najpomemb-

neje pa je, da so tudi sami izkusili, kako smo vsi povezani v ekosistemu in kako pomembno je ohranjanje naravnega okolja. Po vsaki dejavnosti smo se vsak na svoj način zahvalili Zemlji in nadaljevali dan bogatejši ter srečnejši.

← Lucija Velički

Hotel za žuželke

Otroci vrtca na Rogozi raziskovalci biotske raznovrstnosti

V Vrtcu Sonček na Rogozi, v skupini Ustvarjalcev, smo bili v letošnjem šolskem letu vključeni v mednarodni ekoprojekt Raziskovalci biotske raznovrstnosti. Na prvem roditeljskem sestanku v septembru sem starše seznanila s projektom in našim delom. Dogovorili smo se, da bomo v februarju zbirali material za hotel za žuželke in ga na družinskem srečanju konec meseca tudi skupaj uredili. Starši so bili takoj za akcijo in s svojimi predlogi in idejami za izdelavo hotela še spodbudili mojo željo po ustvarjanju hotela.

Konec februarja sem na oglasno desko izobesila obvestilo, da zbiramo material za hotel. Otroci so skupaj s starši prinesli veliko materiala v vrtec, naš hišnik pa nam je uredil palete. Seveda nam je načrte prekrižala korona, vendar veste, kaj pravijo, da nikoli ni prepozno - in če si močno želiš, lahko tudi uspeš. Ko smo se lahko spet vrnili v vrtec, smo po nekaj dneh z otroki pričeli z urejanjem našega hotela za žuželke. V juniju smo ga končali, sedaj pa bomo potrpežljivo čakali in držali pesti, da se vanj čim prej naselijo majcena drobcena bitja, ki jih bomo z veseljem opazovali in spoznavali. Hvala vsem staršem za pomoč, in otrokom, ki so bili vedno za akcijo.

← Nikolina Lonec

Masaža ni več samo luksuz

Zasebni wellness Raj sprostitev, ki je v Hočah skrit za krošnjami dreves in stran od mestnega vrveža

Zaradi današnjega tempa življenja se vedno bolj zavedamo, da se je potrebno tudi kdaj umiriti in si vzeti nekaj časa zase. Raj sprostitev je zasebni wellness, skrit za krošnjami dreves in stran od mestnega vrveža pri »Križni kapeli« v Hočah, kjer doživite sprostitve in se razvajate v masažnem bazenu in infrardeči savni, potem pa se spočijete v koticu za počitek. Ker se vedno bolj zavedamo, da masaža ni več samo luksuz, so v naši ponudbi tudi klasične masaže in nege telesa.

Lastnica poslovne ideje wellnessa je Iris Samastur, a v Raju sprostitev dela tudi njena prijateljica Nina Mom. Poznata se že nekaj let in najprej se je iz druženja razvilo prijateljstvo, nato pa šele skupne ideje za nov projekt. Ob kavi sta ugotovili, da imata skupne cilje – Iris je po izobrazbi organizatorka poslovanja v turizmu in gostinstvu, Nina po izobrazbi kozmetičarka. Po več pogovorih sta ugotovili, da bi skupaj razvili idejo, ki raste že skoraj eno leto. Ideja o mirnem koticu za popolno razvajanje telesa in duha je prerasla v poslovno pot, katero vsak dan razvijata, da bi bili še boljši ter uspešnejši.

Kontakt Wellness Raj sprostitev: 040/486-782,
e-naslov: raj.sprostitev@gmail.com,
Facebook: Raj sprostitev, zasebni wellness,
Instagram: rajsprostitev.

Rešitev za vse težave

Večina ljudi pa je nezadovoljnih, ker vrednote takšne družbe niso naše vrednote, vrednote posameznikov

Ob zadnjem sprehodu po Botaničnem vrtu v Pivoli se mi je porodilo nekaj zanimivih misli. Začutil sem, da bi jih lahko podelil z vami.

Tisti, ki vodijo družbo, ki vodijo svet, nam vsiljujejo svoja pravila, svoje zakone, ki ustrezajo njihovim apetitom po moči, po prevladi, po kapitalu (pod pretvezo, da delajo najboljše za vse nas). Večina ljudi pa je nezadovoljnih, ker vrednote takšne potrošniške družbe niso naše vrednote, vrednote mnogih posameznikov. Svetovni trendi nas vodijo in skrbijo za to, da ne prepoznamo svojih potencialov, da ne prepoznamo svojega bistva. V njihovem planu je, da smo nezadovoljni, da nas je strah, da nas skrbi, da se jezimo ... Takšne nas lahko vodijo kot »ovce«. Vsa ta stanja strahu, jeze, skrbi so značilnosti razuma, s katerim se lahko manipulira. Takšna stanja umetno ustvarjajo, da lahko dosežejo, karkoli želijo.

Skrbno pa nam prikrivajo védenje o našem »božanskem« bistvu, da je vsak posameznik preko srca povezan s kozmično inteligenco vesolja (z bogom), ki skrbi za harmonijo vsega. Našega srca nihče ne more manipulirati. Srce točno ve, kaj je potrebno narediti, da je najboljše za vse, za skupno dobro (da je istočasno najboljše za nas in za druge!) Ampak srce je potrebno začutiti.

Zelo enostavno. Potrebno je začutiti glas srca in mu slediti (temu pravimo včasih »šesti« čut). Srce je tisto, ki širi ljube-

zen, harmonijo, mir, radost, iskrenost, poštenost, zdravje (ko delujemo iz srca, ne zbolevalo). Začutiti se in temu občutku slediti, je rešitev vseh težav sedanjega sveta.

Vsak posameznik se mora spremeniti v sebi, če želi spremembe okoli sebe!

Potrebno se je ustaviti, umiriti svoj razum, prisluhni in slediti tihemu notranjemu glasu svojega srca. Vsi lahko to zavestno naredimo. To je naša enost, naša največja skupna moč. Razum je samo orodje v službi srca! Že nekaj časa pa zmotno velja, da je pomemben samo razum, kar je med najpomembnejšimi vzroki za vse težave sodobnega sveta.

Vse je v nas! Mir v nas pomeni mir v družini, mir v družini pomeni mir v družbi, mir v družbi pomeni mir v narodu, mir v narodu pomeni mir v svetu. Enako velja za ljubezen, harmonijo, radost, iskrenost, poštenost ...

Ob tem zavedanju postanemo svet zadovoljnih posameznikov, ki skupaj predstavljamo zadovoljno družbo.

← Leopold Potnik

V samoizolaciji do osebne preobrazbe?

Strah je normalna reakcija v situacijah negotovosti, ki se ga da rešiti na različne načine

Medtem ko je država uvajala ukrepe za omejevanje gibanja kot del prizadevanj za zmanjšanje števila ljudi, okuženih s COVID-19, je vedno več od nas spreminjalo svoje dnevne rutine. To obdobje karantene je na vse nas različno vplivalo; na nekatere zelo pozitivno, na nekatere pa tudi manj spodbudno. Morda ste med tistimi, ki ste v tem času doživeli notranjo preobrazbo, ali pa med tistimi, ki so se jim težave in izzivi samo povečali. Morda pa ste se v tem času le povezali in uskladili z naravo bolj kot kdajkoli do zdaj.

Kar nekaj je bilo takšnih in drugačnih sprememb: privaditi se na novo realnost dela od doma, začasno brezposelnost, šolanje otrok na domu in pomanjkanje fizičnega stika z drugimi družinskimi člani, prijatelji in sodelavci ... Vsak je potreboval svoj čas, da se je navadil. Prilagoditev spremembam življenjskega sloga, kot je ta, in obvladovanje strahu pred okužbo z virusom in skrb za ljudi, ki so nam blizu, ki so še posebej ranljivi, so izziv za vse nas. Za ljudi s težavami v duševnem zdravju so lahko še takšni trenutki posebej težki.

Zaklad je pot, po kateri hodiš, in ne kraj, kamor si namenjen.

P. Coelho

Na srečo pa obstaja veliko stvari, ki jih lahko storimo za skrb za svoje duševno zdravje in za pomoč drugim, ki morda potrebujejo dodatno podporo in nego. V tem času je bilo pomembno, da smo našli svojo rutino ali ustvarili novo. Strah je normalna reakcija v situacijah negotovosti. Toda včasih se strah izraža na načine, ki so škodljivi ne samo nam, vendar tudi drugim ljudem. Nasploh je dobro, da smo do drugih prijazni in da ne sodimo.

Korona virus in tesnoba?

Ne pozabite: ni naša zunanja okoliščina tista, ki določa, kako dobro smo. Vedno smo mi tisti, ki smo končni razsodniki lastnih

rezultatov. Z nekaj spremembami naših misli in odzivov ob tesnobi si lahko prizadevamo uživati v življenju, ki je dragoceno.

Če vam nobena od tehnik za sproščanje ne nudi ustreznega olajšanja in čutite, da se spiralnopoglobljate v tesnobo, se ne bojte poiskati pomoči. Pogovorite se s prijateljem, družinskim članom ali kontaktirajte nas, da si zagotovite potrebno podporo.

Odločite se zmagati v tem življenju, preživljajte svoje dni pametno kot strokovnjaki sreče.

Daisaku Ikeda

Za prvo brezplačno srečanje psihosocialne pomoči se lahko naročite na: <https://potpreobrazbe.si/> ali na telefonski številki 070 174 104.

V tem času in po njem je zelo pomembno, da smo v harmoničnih odnosih z bližnjimi, saj ima to bistven vpliv na naše psihološko stanje. Zato se večkrat vprašajmo:

Ste v partnerskem odnosu prisotni ali odsotni, sproščeni ali tesnorni?

Dve glavni prednosti razmerja sta:

1. Večja prisotnost. Težko je oceniti pomen naše prisotnosti v odnosu, saj se resnično ne moremo "povezati" z nekom, ki ga ni. Eden največjih očitkov partnerjev, ki jih slišim v svoji praksi, je, da "ga/je ni tam zame". Včasih to dobesedno pomeni, da je njihov partner odsoten – na primer vedno službeno potuje. Prav tako je pogosta težava tudi v tem, da je oseba, tudi ko je tam telesno, s mislimi drugje.

Poskusite: Ko se vaš partner z vami o nečem pogovarja, bodite v celoti pozorni na to, kar govori. Vadite, kot da prvič gledate osebo, da se resnično osredotočate nanj in na to, kar govori.

2. Manj tesnobe. Ko nas preplavi tesnoba, nismo v najboljši koži. **Poskusite:** Če se spopadate z neobvladljivo anksioznostjo, razmislite o najboljšem načinu zdravljenja svojega stanja. Morda boste nadaljevali tudi z vodeno kognitivno vedenjsko terapijo, ki se bo izkazala za učinkovito (Vir: S. J. Gillihan Ph.D).

Nikoli ni prepozno, pravijo. Če spadate v tisto skupino, kjer so se vam v tem času izzivi samo povečali, vedite, da je za globoke spremembe potrebna le vaša odločitev. Zdaj, v tem trenutku, je čas za spremembo. Pomembno je upanje, ki se nam prikaže kot mavrica na nebu. Želim vam krasno poletje, naj bo polno cvetočih odnosov in uspešnih lekcij.

Psihosocialno pomoč nudimo posameznikom, parom, družinam, mladostnikom in otrokom. Izvajamo jo v Hočah in Mariboru.

Več na spletni strani Pot preobrazbe: <https://potpreobrazbe.si/> ali telefonski številki **070 174 104.**

→ Mojca Rakovič

Nihče ne sme ostati sam

Program Starejši za starejše tudi v času korona krize deloval, a v nekoliko drugačni obliki

Še preden je nastopila pomlad, se je narava obrnila proti človeštvu, zahtevala svoj davek, postavila se je proti brezvestnemu ravnanju in uničevanju, nastopila je z vsemi svojimi močmi in nam s tem dokazala, da moramo spremeniti svoj odnos do okolja – do vsega živega.

Nekje sem prebrala, da prestopno leto prinese slabe in nepredvidljive tragične dogodke, z veliko trpljenja za ljudi in živali po vsem svetu – po vseh kontinentih te naše ljube zemlje. Tudi letošnje je prineslo veliko slabega, začelo se je z ogromnimi požari v Avstraliji, ki so pregnali mnoge ljudi in živali iz svojih domov, uničili in spremenili cele pokrajine. Hkrati je začela svoj pohod bolezen – korona smo jo poimenovali; kot pred 100 leti španska gripa in še prej – pred 200 leti kolera, je terjala trpljenje ljudi in številna življenja. Bolezni smo se pričeli upirati tako, da smo spremenili način življenja, živeli v osami – v karanteni. Prepovedano nam je bilo druženje, kar si nekda sploh nismo niti v sanjah znali predstavljati. Pričeli smo nositi obrazne maske, rokavice in razkuževati vse, česar smo se dotaknili. Najhuje pa je bilo, da smo morali prekiniti stike z družinskimi člani in sorodniki, prijatelji in znanci. Vezi med člani skupnih gospodinjstev so se ponekod še bolj utrdile, toda ni bilo pri vseh tako, prihajalo je tudi do nesoglasij, ki jih je bilo težko umiriti. Čas, ko smo lahko nemoteno obiskovali trgovine in se zalagali z življenjskimi potrebščinami, je nenadoma postal omejen in predpisan. Zapirali so se uradi in šole, neživilske prodajalne, zastal je promet in večina dejavnosti, mnogi so delali od doma, celo zdravstvene ustanove so svoje delo omejile na najbolj nujno .. **Kot da bi se življenje ustavilo – ohromilo.**

Najbolj so bili prizadeti naši najmlajši in najstarejši družinski člani, s katerimi nismo živeli v skupnem gospodinjstvu, saj smo morali z njimi prekiniti osebne stike, prenehali smo se obiskovati, še sreča, da smo se lahko vsaj pogovarjali po telefonu, si pošiljali sporočila po elektronski pošti, naučili smo se uporabljati tudi različne oblike povezovanja preko računalnikov – skyp in podobno, da smo se lahko tudi videli. V okviru preventivnih ukrepov so delovale Civilna zaščita, humanitarne organizacije, gasilci, RK in Karitas, delovanje številnih društev je praktično izumrlo.

Med redkimi izjemami smo ostali aktivni tudi nekateri prostovoljci programa Starejši za starejše, spremenili smo način dela – namesto obiskovanja naših starejših sokrajanov smo z njimi navezovali stike tako, da smo jih poklicali po telefonu in kontaktirali preko računalnikov po elektronski pošti, ki so bili praktično edina delujoča vez med nami; tudi to je bila oblika druženja, ki jo potrebujemo vsi, posebno pa še tisti, ki živijo sami, so bolni ali kakorkoli drugače ovirani, tem smo priskočili na pomoč tako, da smo jim prinesli potrebno iz trgovine, lekarne, opravili drobne usluge, vendar brez osebnih stikov – le do vrat ali celo ograje. Nekaterim starejšim pa smo priskrbeli tudi prehranske pakete s pomočjo naših KORK in Karitasa, ki sta delovala okrnjeno in le v najnujnejših primerih. Prostovoljke programa SzaS, ki so pomagale nekaj starejšim z osebno nego in razgibanjem že pred karanteno, so to nadaljevale tudi v času karantene, le da so bile v tem času zaščitene z ustreznimi zaščitnimi sredstvi, maske in rokavice ter razkužila so spadali v njihovo opremo. Nekaj od tega bomo uporabljali še naprej: prišli smo do spoznanja, da se je ob spremembah, ki nam jih je prinesla epidemija – korona, mnogo reči v življenju spremenilo, stikov kot smo jih imeli pred njo, ne bomo imeli več kot doslej.

Prostovoljci našega programa Starejši za starejše, čeprav smo sami rizična skupina, nismo pozabili na svoje poslanstvo, da nihče od starejših ne sme ostati sam, pa čeprav v preteklih tednih tega nismo izvajali, kot smo bili navajeni, le oblika našega delovanja se je spremenila. Sedaj pa, ko upamo, da je najhuje za nami, bomo nadaljevali s svojimi aktivnostmi in obiskovali svoje starejše sokrajane, se z njimi družili, pri tem pa upoštevali varno razdaljo.

Ob tej priliki bi se rada zahvalila vsem, tako zdravstvenim delavcem, osebju centra za pomoč na domu, občinski upravi in številnim prostovoljcem, ki ste delovali v dobrobit nas vseh, vsem tistim, ki ste kakorkoli poskrbeli, da smo preživeli najhujšo krizo preteklih let, kar smo jih doživeli.

➡ Zdenka Gajzer

Bomo sneli maske?

Razmišljanje ob dnevu državnosti pod vtisom grozečih virusov

Nikoli nisem marala mask – ne takšnih ne drugačnih ... Moja odprtost mi je zato večkrat povzročala nevšečnosti in nelagodnost pri tistih, ki tako radi skrivajo svoj pravi obraz. Čas korone je tudi meni nadel masko, saj sem jo zaradi drugih in sebe morala uporabiti v zavedanju, da s tem morda preprečim širjenje. In z velikim veseljem jo snamem takoj, ko je mogoče!

Kdaj bomo dokončno sneli te zaščitne maske, nihče ne more z gotovostjo reči. V tem smo popolnoma nemočni, lahko pa s svojim ravnanjem veliko pomagamo – in tudi smo, ko je bilo treba. Velika večina se je tega dobro zavedala, razen udeležencev tiste »biciklijade«, ki preveč spominja na anarhijo, na »vlado ulice«, in tudi na začetke nacističnega gibanja v Nemčiji.

Pred nami je praznovanje dneva državnosti. Lahko bomo praznovali že bolj sproščeno, vsaj upamo na to. Vendar pa bo življenje v Sloveniji še ostajalo pod vtisom tega nevidnega virusa, tudi rahlo v strahu pred drugim valom epidemije, ki nam jo napovedujejo strokovnjaki. Toda premagali smo prvega, tako bomo tudi naslednje(ga), če bomo upoštevali priporočila tistih, ki se na to spoznajo.

Ob tem prazniku naše domovine pa vse bolj razmišljam o drugem virusu med nami, ki se vedno znova pojavlja v naših odnosih: virus globokega sovraštva, ki hoče spodkopati vsak trud za narodovo enotnost, ki spodjeda vse poskuse zблиžanja, ki se kaže v tisoč in eni podobi ... Nekateri v ozadju nikoli ne bodo sneli mask, ostajajo skriti voditelji te miselnosti in širijo ta smrtno nevarni virus sovraštva: tu ni argumentov, ni dobrohotnosti, ni ničesar, kar bi lahko razumsko opredelili. Nezadržno se širi po družbenih omrežjih. Tu ne pomaga nobeno cepivo: takšno zakrknjeno sovraštvo človeka duhovno pohabi, izliti mora svoj gnev, četudi za to nima drugega vzroka kot »janšizem«. Ko bodo ti zapriseženi nasprotniki sneli svoje maske sovraštva, bodo tudi sami zaživeli drugače. Sovraštvo ubija najprej tistega, ki sovraži!

Vesela sem, da imajo mnogi naši politiki še dovolj moči in živcev, ko je treba sprejemati odločitve v dobro državljanov, ko rešujejo našo barko pred potopom v kaos spletke in preprirov, v katerem se izgublajo življenjsko pomembne odločitve za narod. Za temi pozitivnimi politiki je velika večina dobro mislečih, levih in desnih, vernih in nevernih – ljudi, ki si želimo življenje v družbi s kulturnimi odnosi. Naša lepa domovina si to zasluži, zaželimo ji to ob dnevu državnosti.

➡ 📷 Majda Strašek Januš

Glasba je vodilo mojega življenja

Predstavljamo vam pevko, organistko in zborovodkinjo Petro Kozar Bežan iz Bohove

Na mnogih prireditvah v kraju, tudi na občinskih, ste lahko že slišali zveneči sopran naše zborovodkinje Petre ali pa spremljali petje njenih zborov. Prav je, da pogledamo malo v ozadje, slišimo kaj o njenem ustvarjalnem življenju in spoznamo njen pogled na glasbo. Zato sem ji kot pevka cerkvenega pevskega zbora sv. Jurija v Hočah postavila vrsto vprašanj in na vse je z veseljem odgovorila. Hvala ji za to odprtost – in za vse, kar nam s svojim petjem in glasbo podarja.

V času pandemije so utihnile tudi cerkvene orgle in naše prepevanje na koru; kako si doživljala ta čas kot organistka, ki že dolga leta vodiš tudi cerkveni pevski zbor sv. Jurija v Hočah?

Če sem popolnoma iskrena, prvih 14 dni izolacije petja in igranja nisem preveč pogrešala, saj je moj urnik včasih tako natrpan, da s težavo obvladam vse obveznosti, ki jih sicer, da ne bo pomote, opravljam z velikim veseljem in ljubeznijo.

Ko smo koledar obrnili na mesec april, sem pričela pogrešati svoje »običajno« življenje. Upala sem, da bo do velike noči že vse mimo, a se je takrat začelo najhujše. Pojavljali so se vse strožji ukrepi in nekako nas je prevzel strah.

Na samo veliko noč sem bila žalostna, saj je velikonočna maša s procesijo, meni osebno, maša vseh maš. V meni prebudi občutek upanja, ljubezni in velike hvaležnosti, ki ga petje cerkvenih pevcev in orglanje povzdigneta na višji, skoraj božanski nivo.

Z 10. majem so se ukrepi začeli rahljati in orglanje v cerkvi je bilo ponovno dovoljeno. To nedeljo sem si dala duška. Igrala sem z vsem srcem, pela iz globine svoje duše skupaj s sopevcem Miranom Kosijem in počutila sem se ŽIVO. Neizmerno sem bila hvaležna za dani trenutek in čutila sem čisto radost.

Pri cerkvenem zboru sv. Jurija Hoče pojem šele krajši čas, toda hitro sem spoznala, da imamo odlično zborovodkinjo in pevko, ki ti je glasba pisana na dušo. Od kod ta talent?

Talentov je nešteto. Menim, da se vsak človek rodi z določenim, ki ga mora prepoznati, zanj biti hvaležen in ga skrbno negovati. Če se vse to poklopi, lahko z njim razveseljuješ mnoge. Zagotovo je talent v veliki meri odvisen tudi od genskega zapisa. Imam srečo, da sem ga podedovala po starših. Oba, oče Simon in mama Jelka, sta rada prepevala. Mama še danes poje pri ljudskih pevkah v Hočah.

Tudi moji sorojenci niso brez posluha in v osnovni šoli smo vsi peli v zboru učitelja Slavka Lebeja. Posebej rad pa je prepeval moj dedek Alojz Kit, ki je oboževal ljudsko pesem in mi je kot deklici veliko prepeval. Vsako pomlad mi je izdelal piščalko iz lubja in skupaj sva igrala na improvizirane inštrumente v naravi.

Kdaj se je začela pojavljati želja, da svoje življenje posvetiš glasbi?

Sprva to ni bila moja želja, temveč želja moje babice Cecilije Kit, ki me je vpisala v glasbeni vrtec na takratno Srednjo glasbeno in baletno šolo v Mariboru. Pristala sem v razredu profesorice Cvetane Mihelič, ki je v meni prepoznala zadosten talent, da sem pričela z urami klavirja. Nižjo glasbeno šolo sem opravila uspešno, z vzponi in padci, ki zaznamujejo najstnika. Spominjam pa se, da smo v zadnjem razredu nižje glasbene šole imeli pri predmetu solfeggio, danes nauk o glasbi, nekakšen pokaži kaj znaš. Jaz sem takrat zapela pesmico, ki me jo je naučil dedek, Stoji učilna zidana. Profesorica Jasna Čerič je bila navdušena nad mojo izvedbo in mi je svetovala, naj grem opravljat sprejemne izpite za petje. Tega nisem naredila takoj, ampak šele v drugem letniku gimnazije, ko

sem neizmerno začela pogrešati glasbeno šolo. Takrat sem prvič začutila, da bo glasba moje vodilo v življenju.

Kje vse si širila in poglobljala svojo glasbeno izobrazbo?

Kot sem že omenila, sem z glasbenim izobraževanjem začela pri petih letih v glasbenem vrtcu, nadaljevala sem na Nižji glasbeni in baletni šoli v Mariboru. Nato sem se ob šolanju na III. gimnaziji vpisala še na Srednjo glasbeno in baletno šolo v Mariboru, smer petje. Po končani gimnaziji sem se vpisala na Pedagoško fakulteto v Mariboru, kjer sem študirala glasbeno pedagogiko. Opravila sem tudi sprejemne izpite za petje v Grazu in na Akademiji za glasbo v Ljubljani. Za leto dni sem se preselila v Ljubljano in tam študirala petje. A ko sem dobila službo v Mariboru, je bilo oboje prenaporno in študija petja nisem zaključila, saj me je ob službi nazaj v Maribor vlekla tudi ljubezen.

V šoli, kjer poučuješ, si razpeta med teorijo v razredih in na vaje pevskih zborov. Kaj je zate bolj obremenjujoče?

Težko se opredelim, kaj je bolj obremenjujoče, lahko pa iskreno povem, da mi je delo s pevskimi zbori ljubše, četudi zna biti bolj zahtevno in kompleksno. Delo z zborom je zelo razgibano in vsi, pevci in jaz, težimo k istemu cilju, ki je, naučiti se pesmi, jih izpiliti, pripraviti koncert in uživati v glasbi. V razredu pa se pojavljajo različni interesi učencev in težko je izpeljati pouk, ki je zanimiv in razumljiv vsem.

Zagotovo pa nekaj delam prav, saj sem lani, meseca oktobra, prejela Šilihovo priznanje za uspešno delo na področju vzgoje in izobraževanja za mariborsko regijo.

Na podelitvi Šilihovih priznanj s sestričnima Tatjano Kovač in Simonom Sel

Veselite do vodenja zborov te je pripeljalo k več zborom. Katere zборе si vodila oz. jih vodiš še danes?

Odkar pomnim, sem pela v zborih. Začeniši v osnovni šoli in tudi v času študija. Nekaj časa sem pela tudi v zboru SNG Maribor. Menim, da sem se skozi vsa ta leta kalila tudi v zborovodstvu, saj sem imela priložnost peti pod taktirkami svetovno uveljavljenih dirigentov in zborovodij. Veliko so me naučili in hvaležna sem za vse priložnosti. Največji vpliv pa je name imel profesor dirigiranja in zborovodstva na Pedagoški fakulteti v Mariboru **Jože Fürst**. Povzela sem njegovo tehniko dirigiranja, ki jo uporabljam še danes in jo nadgrajujem na zborovskih seminarjih, ki jih redno obiskujem. Kot zborovodkinja sem začela delovati pri župnijskem zboru Jurčki, ki sva ga vodili skupaj z **Janjo Kolar Irman**. Nato sem nekaj časa vodila župnijski mladinski zbor. Po končanem študiju sem najprej začela z vodenjem ženskega pevskega zbora Društva upokojencev Maribor. Kmalu sem prevzela še moški pevski zbor v Radljah.

Nato me je leta 2001 gospod župnik Alojz Petrič prepričal, da sem prevzela vodenje župnijskega zbora v Hočah. Vodila sem še ženski zbor Mavrice, v katerem so prepevale uslužbenke Doma starejših Tezno, nekaj časa sem vodila tudi ženski pevski zbor v Cirkulanah.

Danes ob mešanem cerkvenem zboru v Hočah vodim še mešani oktet svetega Mihaela v Razvanju in ženski pevski zbor Nove KBM. Tudi v šoli vodim pet pevskih sestavov, tako da je moje življenje resnično prežeto z glasbo.

Med prepevanjem na županovem ponovoletnem sprejemu

Ker prav tako kot dirigiraš tudi rada poješ, je tvoj sopran vedno v pomoč pevkam v zboru. Je lažje zborovodji, ki lahko poje z zborom?

Težko rečem. Zagotovo je lažje pevcem približati vokalno tehniko, če jo sam obvladaš. Ni pa to olajševalna okoliščina zame, kot zborovodkinjo, sploh ne pri cerkvenem zboru, kjer za dirigiranje uporabljam glavo, saj z rokami in nogami orglam, ob tem pa še pojem.

S cerkvenim zborom sv. Jurija na hoškem odru

Igranje na orgle je nekaj posebnega; lepo te je gledati, kako uživaš ob igranju, ko vodiš naš cerkveni zbor. Kdaj ti orgle zazvenijo v vsej svoji širini in lepoti?

Delno sem na to vprašanje odgovorila že pri prvem vprašanju. Drugače pa je zelo težko reči. Menim, da se mora poklopiti več dejavnikov. Od tega, da mi je skladba všeč, da jo pevci ubrano zapojejo in da so ob vsem tem še prisotna čustva, ki pa lahko imajo kolektivno ali osebno noto.

Orglanje in petje pri nedeljskih in prazničnih mašah ni nastop, ampak je lepšanje obreda in zahvala Bogu. Se ti zdi, da zbor vedno z veseljem opravlja to poslanstvo, tudi na vajah, za katere si je treba vzeti čas?

Imam neizmerno srečo, da lahko vodim tako predane pevce. Ne govorim samo o cerkvenem zboru, temveč o vseh pevskih sestavih, ki jih vodim.

Še posebej pa moram izpostaviti cerkvene pevce, ki imajo prav posebno nalogo. Ta je lepšanje obredov in širiti Božjo besedo. In, DA, pevci cerkvenega zbora svoje poslanstvo opravljajo več kot vzorno.

Kako pa se tak zbor počuti, ko zapoje na koncertu v cerkvi ali v dvorani?

To je bolj individualno vprašanje za vsakega pevca, jaz pa lahko odgovorim zgolj z vidika zborovodkinje. Opažam, da je cerkvenim pevcem mesto na koru domače in se tam počutijo varne. Res je, da pevec, ne glede na vrsto glasbe, ki jo izvaja, rad nastopa in poje drugim. Morda je cerkvenim pevcem težje nastopiti v dvorani, saj se pred njimi pojavi publika, ki je na koru ni.

Tudi naš cerkveni zbor ima obe izkušnji. Menim, da pevci zmeraj dajo vse od sebe in sledijo mojemu vodenju. Srečni so, kadar jih pohvalim. Morda je sedaj prilika, da se jim tudi zahvalim, saj zborovodja ne more biti uspešen, če nima pevcev, ki so mu predani. Dragi pevci, hvala vam za vašo predanost.

Na nekem koncertu smo tudi slišali, da si pesniška duša. Razmišljaš tudi kdaj o tem, da bi napisala kakšno skladbo na svoje besedilo?

Skozi leta se je nabralo že kar nekaj besedil. Prvo pesem sem napisala v šestem razredu osnovne šole in neizmerno sem bila ponosna, da jo je učiteljica Vida Lebe izobesila na razrednem panoju. Pravijo, da svojih planov ne smeš izobešati na veliki zvon, ker se potem morda ne uresničijo. Lahko pa povem, da sem napisala že kar nekaj priredb za šolske zборе in nekaj svojih besedil, namenjenih otrokom, sem tudi uglasbila in jih s šolskim otroškim zborom izvedla.

Z možem Rajkom Bežanom

Prosim, izdaj nam še, katera je tvoja najljubša pesem – in zakaj.

Na to vprašanje pa zelo težko odgovorim. Več najljubših pesmi imam. Običajno naklonjenost do neke pesmi ali skladbe izvira iz mojih občutenj, velikokrat v povezavi z določeno osebo ali dogodkom.

Že nekaj let z velikim veseljem prepevam pesem You raise me up, ki me je dvignila, ko sem izgubila prezgodaj rojene otroke. Obožujem Ave Mario Giulia Caccinia, ker ob prepevanju le-te izrekam svoje prošnje Mariji. Prevzela me je pesem Slavka Ivančiča Ko mene več ne bo. Ko sem jo prvič slišala, sem se zavedala, kako minljiva so naša življenja. Pesem Nebeški Jeruzalem me nagovarja, da po smrti obstaja raj in bom ponovno združena z vsemi, ki sem jih imela in jih imam rada.

Ko smo pred leti z ženskim zborom Nove KBM na koncertu v Kazinski dvorani izvajale ljudsko pesem Zrešlo je žito v priredbi skladatelja Ambroža Čopija, so mi po licu spolzele solze, saj me je pesem spomnila na pokojnega očeta.

Nikakor pa ne smem pozabiti na zimzeleno pesem mojstra Mojmirja Sepeta Med iskrenimi ljudmi, ki me navdaja z željo, da bi ljudje drug do drugega bili bolj iskreni in ljubeči.

➔ Barbara Ozvatič   ➔ Iz osebne arhiva

Vedno je bil pripravljen pomagati

Jaka Visočnik iz Razvanja še obvlada pletarstvo, ki je poleg čebelarjenja njegov priljubljeni hobi

Letošnjo pomlad nam je pandemija preprečila tudi izdelovanje presmecev pred cvetno nedeljo. Pri Katoliškem društvu dr. A. Murka je to že vse od začetkov pred 20 leti vsakoletna velikončna delavnica. Z leti je bilo tudi vedno več sodelujočih, k našemu delu pa smo pritegnili tudi Jaka Visočnika, dolgoletnega člana Župnijskega sveta hoške nadžupnije, kamber sodi tudi Razvanje. Z veseljem nam je pomagal, priskrbel tudi zelenje – še bolj pa smo bili veseli njegovih obročev iz vrbovega šibja za adventne venčke. In v pogrešanju tega prijateljskega sodelovanja sem ga obiskala na njegovem domu, ko so se omejitve počasi zaključevale. V prijetnem klepetu smo skupaj z ženo Greto spregovorili o njenem življenju.

Slovenija-sadju na Bohovi, kjer sem dočkal penzijo. Bil je reden zaslužek, četudi ni bil velik. Bil sem zadovoljen, imel sem tudi dobre šefe. Delal je v hladilnici in dolgo vozil viličarja. Mislim, da so bili tudi v firmi zadovoljni z njegovo delavnostjo in vestnostjo ...

Jaka je po srcu in po svojem vseživljenjskem hobiju čebelar. Čebelaril je že oče, po njegovem odhodu je skrb za čebele prevzela mama, ko je malo odrasel, pa je sam skrbel za okoli 50 panjev. Še danes ima v Rančah čebele – in srečen je, da veseli čebelarjenje vnuka, ki mu pridno pomaga. Prav zanimivo, da je imel pri čebelah vedno tudi pomočnico – ženo Greto. Na tovarnjaku je imel premični čebelnjak, ki ga je vozil na sezonsko pašo, ali na akcijo v dolini ali na cvetoče kovanje na Pohorju. Dolga leta je bil član ČD Rače, sedaj sodeluje pri ČD Maribor-Tabor. V hiši visijo številna priznanja, med njimi tudi priznanja Antona Janše 3., 2. in 1. stopnje. Sodeloval je tudi kot čebelarški preglednik, skrbel je za čebelnjak čebelarke družine, sodeloval na razstavah in bil ponosen praporščak na mnogih prireditvah. No, skrbi tudi za divje čebele, doma jim je postavil tudi »hotel« z imenitno slamnato streho.

»Rad imam ljudi in naravo, nikoli nisem vedel, kaj je sovraštvo.«

Najbolj zanimiv Jakov hobi pa je pletarstvo. Od kdaj plete? »Dedek je pletel, gledal sem ga, mu nabiral material v gozdu ...« Tudi sam je kmalu poskusil, toda prve košare so hitro razpadle. Z

Jaka je odrasel kot Jakec iz Ranč, kjer se je rodil leta 1937, šele po poroki je v Razvanju postal Jaka. Zanimalo me je, če je tudi v Rančah doma priimek Visočnik, pa smo takoj razčistili: »Oče je s Hočkega Pohorja. Moje otroštvo je zaznamovala zgodnja očetova smrt, saj so ga novembra 1944 odpeljali v Dachau in se od tam ni vrnil.« V Rančah je bilo močno partizanstvo, zato so odpeljali skoraj vse moške; večina se jih je iz mariborskih zaporov vrnila domov, oče pa ne. Tako si je moral Jakec ob drugem očetu in številni družini že petnajstleten služiti kruh, veliko je pomagal tudi pri Martinčkovih na Pohorju in je od malega rasel z delom.

»Vedno je bil pripravljen pomagati, zato so ga ljudje spoštovali in imeli radi,« ga preprosto predstavi žena Greta.

V Razvanju je našel svojo življenjsko ljubezen Korenovo Greto, nasmejano in dobrodušno, kakor je tudi sam – nasmejan, prijazen, bolj tih kot zgovoren, vedno pripravljen sodelovati z ljudmi. Tako sta si kmalu postavila svoj dom, kjer sta zrasli dve hčerki, zdaj pa imata veselje s tremi vnuki in dvema vnukinjama: prva je že farmacevtka, zadnji pa še sredi osnovne šole. »Tako imajo mladi vse drugačne možnosti za šolanje; sam sem dobil delo pri

leti je postajal vedno spretnejši, pomagal mu je tudi kontakt s Toplakom, ki je bil poklicni pletar v Morju. »To je lepa zimska zaposlitev – vrbovo šibje me čaka zunaj, da se ne posuši, sam pa pletem na toplem. Sedaj že malo težje, ker mi po rahli kapi nagajata dva prsta. Pletel sem največ košar – od tistih velikih do takih za nabiranje gob ali za velikonočni zegen.« Pokazal mi je svoje pletenke, velike in majhne opletene steklenice, pa zanimive »slamnike« – koše za čebele, ki so jih nekoč uporabljali namesto lesenih panjev; spleteni so iz slame, povezani z leskovimi vitrami. Spletel je tudi hiško za ježke, obvlada pa tudi pokrivanje streh s slamo, kar je dokazal s svojim »hotelom« za divje čebele!

»Pletel sem za sovaščane, nekaj malega sem ob tem celo zaslužil.«

Ustvarjalnost je tista dragocena lastnost, ki nam ne dopušča, da bi se predali v lenarjenje, dolgčas, depresijo ... Jaka je kljub svojim letom in težki bolezni pred letom dni poln veselja do življenja. Dobro je preстал operacijo srca, ki jo je imel februarja lani prav na dan, ko bi z ženo praznovala zlato poroko. Ampak maja sta z drugimi jubilarji že praznovala v cerkvi sv. Jurija v Hočah, doma pa sta jima zapela in zaigrala na harmoniko oba vnuka. Razumevanje v družini zaceli mnoge rane, vrača veselje, tudi do dela, ki ga z ženo še lahko opravljata. Babi Greta kljub težavam z nogami še vedno gospodinji, sedaj obvlada tudi vegetarijanske obroke za vnuke, sam pa postori, kar zmore – in veliko počiva.

Ko razmišljam o dobrohotni Jakovi naravi, vidim v njem pravega kristjana, ki s svojo dobroto vero res živi. Tako ponosen je na starodavno razvanjsko cerkev, občuduje njeno zanimivo, precizno gradnjo; s Francijem Hajdinom skrbita za svojega svetega Mihaela in z velikim zadovoljstvom gledata obnovljene oltarje. Vse življenje je imel veselje s starimi običaji, tako je vsako leto – že od mladosti – želel narediti velik presmec, tudi do pet metrov dolg ... V Razvanju so začeli postavljati ob gasilskem domu zelo visoke presmece; po blagoslovitvi pri cerkvi, kjer je segal do ure, so nesli presmec slovesno po vasi. S to tradicijo je začel Konrad Bergauer, nato je vodstvo prevzel Jaka, sedaj pa se že trudijo mladi Bergauerjevi. Tako tudi na mlade gleda z optimizmom, v svoji družini in v kraju. Dolga leta je bil ponosen praporščak čebelarjev in upokoencev – na veselih slovesnostih in ob zadnjem slovesu od sovaščanov. Tudi prapor odslej že nosijo drugi in brez grenkobe jih opazuje.

V zavesti, da je v življenju veliko postoril za skupnost, uživa vsak dan življenja v svojem sončnem domu, od koder se lahko razgleduje po Razvanju in dalje po ravnini do Maribora, ali pa ob svojih čebelah v rojstnih Rančah in se hvaležen razgleduje po svojem Pohorju. In ob njem so vedno mladi, polni življenja, ki se radi stisnejo k svojemu dedeju in babici.

➡ 📷 Majda Strašek Januš

Noč knjige

V mesecu aprilu smo se prijavi na projekt Noč knjige 2020. Nismo ga mogli organizirati tako, kot smo imeli planirano, zato smo ljubitelje pisanja povabili preko FB in spletne strani občine in VeGeC k sodelovanju. Prispelo je nekaj zgodb na temo »Noč knjige na sončni strani Pohorja«. Rok oddaje prispevkov je bil 31. 05. 2020. Bralcem Utrinkov objavljamo občuteno kratko prozo Ksenija Šešerko z naslovom Margareta.

➡ Patricija Klinc Rebernak

MARGARETA

"Zbudite se, Margareta, poglejte me!"

Sestra Lina je držala v rokah skodelico s čajem. Zaskrbljeno je pogledala sodelavko Majo: "Stanje se ji je poslabšalo. Vedno težje diha. Skrbi me zanjo. Čas je za bolnišnico."

"Še vedno velja ukaz, da moramo poskrbeti za bolnike sami. Če nismo uspešni, naj narava sama odloča."

"Kaj ne vidiš, da se duši, da se bori za vsak posamezni vdih? Že tri dni ni popila niti požirka čaja. Poglej, kako je že dehidrirana. Nujno potrebuje infuzijo, zdravila, respirator. Kaj če bi bila tvoja babica?"

"Poskusiva še enkrat. Margareta, odprite oči!"

Margareta je zatrepetala s trepalnicami, kakor moker metulj otrese nežna krila.

"Kako je težko," je pomislila.

Svetloba je uhajala skozi napol odprte veke in zdelo se ji je, da je v temačno sobo posijalo sonce.

"Čaj, Margareta."

Mama ji je podala skodelico čaja.

"In ne pozabi vzeti malice. Pojdi, Veronika te že čaka. Podvizaj se, zamudila boš pouk."

Skušala je prijeto skodelico čaja, ta pa se ji je vedno bolj odmikala. Soba, obsijana s soncem je pričela temneti.

"Mislim, da je spet omedlela. Maja, pojdi do direktorja. Morda ima nove informacije."

Sestra Lina je za trenutek sedla k njej. Ne bi smela, saj jo je čakala množica drugih bolnikov. A z Margareto sta se v zadnjem letu, kar ji je umrla babica, zelo zblížali. Večkrat jo je pospremila na vrt pred domom. Sedli sta na klopco, zmasirala ji je boleče sklepe in povprašala o novicah. Tako zelo jo je spominjala na babico.

"Margareta, poglejte me. Vzdržite. Ne smem vas izgubiti."

Na vročično čelo ji je položila moker obkladek. Ko je postala medicinska sestra, je sprejela dejstvo, da vedno ne bo mogla vsem pomagati, da za vse ni zdravila. Nikoli pa se ne bo navadila na to, da ne more pomagati nekemu, ki pa bi mu lahko, pa ne sme. Čeprav je v bolnišnici dovolj prostora, dovolj osebja, dovolj zdravil, dovolj opreme. Ne more ji pomagati, ker je stara, prostor za hranijo za morebitne mlade bolnike. Pa še to bi lahko razumela, če bi bile bolnišnice polne. Pa niso. Margareta je ležala že čisto nemočna. Vso energijo je sproti porabila za vsak posamezni vdih. Vsak naslednji pa je bil krajši.

"Marjetica, poglej, kaj imam zate!"

Na vrtu za hišo je stal očka in ji ponujal šopek marjetic, njegovih najljubših cvetic. Po njih je dobila ime: Margareta. Oče ji je hotel dati ime Marjetica, a je mama vztrajala, da mora biti Margareta, saj je to ime bolj dostojanstveno in elegantno. Pomen pa je enak.

"Zame bo vedno Marjetica," ji je odgovoril.

"Marjetica, šopek imam zate."

Stegnila je roke za šopkom, a očka in marjetic več ni bilo.

"Poiskati ga moram," je pomislila, "v skrbeh bo zame."

Maja je privihrala v sobo: "Imam veselo novico, jutri bomo vse bolnike premestili v bolnišnico. Ukaz od zgoraj. S tem bomo rešili mnoga življenja."

"Hvala, Maja, bojim se, da je za Margareto že prepozno."

Vstala je in hotela oditi, ko je sobo napolnil piskajoč zvok obupnega hlastanja po zraku.

"Ne morem več. Nekomu je mama, babica, bila je žena, včasih deklet, otrok. Človek je, hudiča. Človek je, še vedno živi, se bori, čuti bolečine."

Nemočno si je obrisala solze in obupana zbežala iz sobe.

"Balon, Margareta, kdo ga bo ujel?"

Brat Bogdan se je zapodil za velikim rdečim balonom. Očitno pa je bil namenjen njej. Mirno je priplaval v doseg njene roke. Oklenila se je vrvice. Močan piš vetra ju je dvignil s tal. Bogdan je zaprepadeno pogledal, piš vetra pa se je okreplil in v trenutku je bila visoko nad njim.

"Glej, naša hiša," je pomislila. Videla je rdečo streho, trato pred hišo in vrt poln očetovih marjetic. Po cesti je proti hiši tekkel mlad fant. Na nekoga jo je spominjal. "Dane, to je moj Dane." V rokah je imel šopek lilij. Takrat se je spomnila. S šopkom belih lilij jo je zasnuhil.

"K meni teče. Domov moram."

Veter pa je okreplil svoj hudičev ples in jo dvignil visoko nad oblake.

"Poskusiva s pomirjevalom. Morda bo lažje zadihala."

"Pomiri se, Lina, prestala je noč, trdoživa je."

"Še malo, Margareta, vzdržite še malo."

Po injekciji se je dihanje upočasnilo in zdelo se je, da ji je odleglo, da lažje zajame sapo.

"Prihajam, ljubica, tukaj sem."

Pod cvetočo češnjo je v vozičku ležala enomesečna Ana in glasno jokala. Margareta jo je vzela v naročje. Ana pa je še vedno jokala. Ujčkala jo je, jo božala, masirala po trebuščku.

"Kaj je narobe, ljubica?"

Nosila jo je po dvorišču, ji pela, pokazala ji je prelepe bele cvetove marjetic. Sadike, ki jih je dobila od očeta, so bile sedaj v največjem razcvetu. Ana se je pomirila. Prenehala je jokati. Položila jo je nazaj v voziček. Voziček pa se je začel premikati.

"Kaj se dogaja?"

Preplašeno je tekla do vozička, ta pa se je začel sam od sebe premikati. Tekla je in tekla, a ga ni mogla dohiteti.

"Ana!"

Bolestno je zakričala. Voziček pa ji je izginil izpred oči.

"Poglej, Maja. Spet se ji je poslabšalo."

Margareta se je premetavala po postelji. Piskanje se je spremenilo v hropenje.

"Dober dan."

V sobo je vstopil direktor in pogledal proti Margareti.

"Kako gre?"

"Umira. Sedaj ji tudi prevoz v bolnišnico ne bo več pomagal."

"Nobene bolnišnice ne bo. Pravkar sem izvedel, da naših bolnikov nočejo sprejeti."

"Saj ne mislite resno. Zdravniki, pa ne želijo pomagati! Kje pa živimo?"

"Ne razburjajte se, popolnoma jih lahko razumem. Na ukaz ministra niso bili pripravljeni. Nimajo dovolj opreme. Če bi jih vladni gospodje prej obvestili in jim zagotovili opremo, bi se na to lahko pripravili."

"Za Margareto je verjetno že prepozno, pa bi lahko rešili toliko drugih."

"Zdravstveni minister je pravkar obvestil javnost, da se bolnikov iz domov ne bo premeščalo, ker pomeni to zanje prevelik stres."

"Sedaj pa res ne vem, ali naj se jočem ali smejim."

"Babi, poglej kaj sem narisala." Mala Manca je dvignila z barvami pomazani ročici. "Poglej, to si ti, to je dedi Dane, to sem jaz, pa očka in mami."

"Kako lepo, Manca. Res si prava umetnica."

Piš vetra je premaknil list na stojalu.

Margareta je stegnila roko, da bi ga močneje pritrdila. A se je ta v vetru zavrtinčil in v trenutku ga ni bilo več.

"Ne bodi žalostna, babi, naslikala nas bom še enkrat."

"Poglej, Maja, kako se je umirila. Sedaj pa ne bo več dolgo. Prosim, pomagaj, rada bi bila ob njej, da ne bo sama."

"Margareta, pridi, že celo večnost te kličem. Čaj se bo čisto ohladil."

"Pridem, mami."

Sledila je glasu, ki ga je toliko let tako močno pogrešala. Od nekod je prihajala čudovita glasba, očetova najljubša. Majhna pikica svetlobe se je večala. Plaval je proti njej, kakor da plava proti vodni gladini. Svetloba je postajala močnejša in večja. "Še malo in bom tam," je pomislila, "in lahko bom dihala."

Pikica se je razširila in zaplavala je v prelep rožni vrt.

"Marjetica, kje hodiš?"

Oče ji je ponujal šopek.

"Bal sem se, da bodo ovenele."

Zajela je zrak in vse bolečine so v trenutku odšle. Na drugi strani prehoda jo je pričakal Dane.

"Spet sva skupaj. Čakal sem te." Močno jo je objel in vedela je, da ju nič več ne more ločiti.

Lina jo je še vedno držala za roko. V tistem trenutku je sončni žarek posijal na Margaretin obraz. Ležala je tam, mirna in lepa. Lini se je zazdelo da so za trenutek gube izginile, da ima spet obraz mladega dekleta.

"Tako je videti srečna," je pomislila.

Potem je zaklenila vrata sobe in zajokala. Jokala je za svojo prijateljico in za vse Margarete na svetu.

➡ Ksenija Šešerko

V spomin

Minilo je 20 let, praznoval bi 80 let

Čas hitro mine, mine zato, ker se nam nenehno nekaj dogaja, pozabimo, da že pišemo leto 2020. Leto posebnosti, leto nepredvidenih dogodkov, za vse nas leto novega učenja, začetka neke nove dobe, novega načina življenja, obnašanja ... Pa vendarle – vse to je sedanjost, zato živimo in delajmo, kot da bomo še 100 let na tem svetu. Pustimo tisto, kar je bilo, pustimo preteklost. Živimo za danes, živimo za jutri, uresničujmo svoje sanje. Gremo v naravo, pojdimo na klepet k sosedu, bodimo dobri do sebe in do drugih. Čas hitro mine, pojdimo zdaj, ko lahko, ko smo zdravi, polni energije in volje do življenja. Slej ko prej pride čas, ko vsega te ne bomo več zmogli ali pa nas lepega dne ne bo več.

Za nami je preteklost, ki smo jo živeli v sožitju z ljudmi, ki jih zdaj ni več med nami. Večkrat rečemo: »Ostal boš z nami, v naših srcih, v naših spominih.« Res je tako. Naši predalčki so polni lepih spominov, podob, ki jih želimo obdržati le zase. Veliko je takih spominov, ki jih z veseljem delimo naprej. Danes delim z vami spomin na svojega očeta Stanka, ki je pri svojih polnih 60 letih zapustil ta svet, zapustil nas domače, zapustil svoje Pohorje, svoja lovišča.

Letos bi 27. aprila praznoval 80 let. 12. junij je dan, ko smo se pred 20 leti še zadnjič videli. Že 20 let na hoškem pokopališču zanj v družinskem grobu gorijo svečke. Že 20 let šumijo pohorski gozdovi njemu v spomin. 20 let je od takrat, ko je zadnjič ob spremstvu lovskih tovarišev Branka in Jožeta z višin neba pozdravil Pohorje in se poslovil od svojega revirja. Oče je našel svoj drugi dom v gozdu na Pohorju, ne samo kot gozdni delavec (šofer kamiona), ampak še bolj kot lovec. Ni bilo dneva, da se ne bi odpeljal na Pohorje pogledat svojih »štantov«, krmišč, svojih lovišč. Poznal je vsako drevo, vsak ovinek, vsako jaso. Točno je vedel, kje so divje svinje, srnjad, jeleni ... Vsako nedeljo je šel na skupno »jago«, ki se je velikokrat zavlekla pozno v noč. Lovski tovariši so bili dobri prijatelji, radi so se družili in radi so imeli skupne delovne

akcije. Na Pohorju so zgradili lep lovski dom, ki je še danes center druženja hoških lovcev. Imel je veliko skrb za lovske opazovalnice – »štante«. Na odprtih prežah jih je zeblo, pihal je mrzel veter, zato so začeli delati »hišice na drevesih« ali zaprte opazovalne stolpe. Vedno je imel skrb, da so bila krmišča polna, ni se bal ne mraza, ne snega, ne ledu, ko je bilo treba na lov, na Pohorje, zanj ni bilo ovir. Poznali smo ga kot človeka, širokega nasmeha, dobrega srca in polnega dobre pozitivne energije. Če bi živel še danes, verjamem, da bi še vedno nosil »lovsko obleko«, puško na rami, nahrbtnik poln sadja, v avtu seno, ter se vozil na Pohorje v svoja lovišča. Imel je nekaj dobrih lovskih prijateljev, zadnje leto v času bolezni, sta mu bila v oporo Branko Z. in Jože F. (mlajša lovska tovariša). Hvaležni smo vama in tudi drugim lovskim prijateljem, ki ste ga razumeli, mu pomagali in se na koncu dostojno poslovili.

Velikokrat pripovedujem svoji vnukinji o pradedku Stanku in njegovih dogodivščinah. Zvečer sva brala knjige, ko je bila mama je bila v nočni. Naučil me je igrati šah – dokler ga nisem premagala, potem sva zaključila z igranjem. Naučil me je igrati karte (šnops), v tej igri je bil nepremagljiv. Veliko ur je s prijatelji pri Kastelcu igral karte (mama ga je čakala doma). Ko je bil še v službi, je vozil les. Bil je eden redkih tovarnjakarjev s »hiapom«. Velikokrat mi je v šali rekel: »Če ne bi jaz učiteljem vozil »rušta«, ti ne bi imela samih petk.« Včasih sem mu to malo zamerila – ali pa tudi ne. V mojem četrtem razredu smo bili prvič na morju v sindikalnem domu GG-ja v Crikvenici. Vsi trije smo se učili plavati. Bilo je nepozabno. Še in še bi lahko naštevala iz majhnih drobtinic spominov. Kdaj drugič, ob kaki drugi priložnosti.

Danes je namen mojega pisanja »njemu v spomin«. Vem, da se vas bo veliko bralcev tega članka spomnilo na »Martinčkovega Stanka«. Vem, da se boste spomnili kakšnega dogodka, lepega spomina. Moj namen pisanja je dosežen in hvala vam. Hvala vsem za prižgano svečko, za smrekovo vejico, za trenutek spomina, za obisk in skrb v njegovih loviščih, za pisano ali nepisano besedo o našem Stanku. Naj počiva v miru in šumenju pohorskih gozdov tako, kot je bila njegova zadnja želja.

➡ Zdenka Trinko

V slovo

Anton Vešnik

Moj prvi pogled skozi okno se vsako jutro ustavi na Frankovem bregu. Vidim lepo urejeno kmetijo, pokošene travnike, lepo čredico na travi, bel dim iz domačega dimnika, cvetoče drevje ... Leta in leta sem opazovala Tončka in Vido, ki sta že navsezgodaj kosila travo, popravljala ograjo, čistila veje ... Radi smo kako tudi rekli in malo poklepetali. Pozimi, če je bil sneg, je na bregu mrgolelo šolarjev (že od nekdanj), ki so se veselo sankali, pokali ... Letošnje zimo ni bilo snega, breg je bil prazen in pust. Večkrat pa sem pogosto videla plave lučke, rumeno-rdeči avto in vedno me je spreletelo: »Pri Frankih je spet rešilec.« Ko sem takole vprašala »Kako je Tonček?«, sem dobila žalostni odgovor: »Ne vemo, tak je vedno slab in bojimo se za njega.«

Bil je lep aprilski dan, zunaj je sijalo sonce, pri Frankih pa ponovno modre lučke, ki so še zadnjič svetile in odpeljale Frankovega Tončka po njegovi prašni cesti proti Mariboru. Ni ga bilo več nazaj. Njegova kmetija, ki jo je imel tako rad, na kateri je preživel celo svoje življenje, se je zavila v žalost in tišino. Pa še ta karantena. Domači so se poslovili v najožjem krogu in ga še zadnjič 28. aprila pospremili tja, kjer ni ne bolečine ne trpljenja. Zdaj mu tam na grobu v Hočah gori drobna svečka, drobna lučka, kot znak večne ljubezni in spoštovanja njegovih domačih in prijateljev.

Mnogo ljudi je poznalo Frankovega Tončka, kot smo mu rekli domačini. Bil je tih, delaven, vedno prijazen in pripravljen pomagati. Odrekel se je kar nekaj metrov svoje zemlje v dobrobit drugih. Proti podružnični šoli je dal rob travnika za parkirišče, pa še veliko »robov« je dal za ceste, za vodovod, telefon, elektriko ... Rad je rekel: »Pa če se rabi in če je treba, naj bo tako ...« Vsako leto se je udeleževal traktorskih dirk v okviru krajevnega praznika, rad je prišel tudi na druge prireditve. Rad se je veselil, družil in tudi zaplesal je rad s svojo Vido.

Dolga leta so oddajali mleko, zadnje čase pa so se odločili preusmeriti kmetijo. Hčerka Renata si je ustvarila svojo dru-

žino, svoj topli domek na domačiji. Z možem se zelo dobro zavedata, da je v bolezni treba pomagati in da je ata vse dal za kmetijo nad Reko. Zadnji leti mu je krajšala čas in dajala voljo do življenja mala vnukinja Maša. Zelo je bil ponosen na svojo hčer, zdaj je dobil še vnukinjo in pridnega zeta. »Kaj hočeš še več,« se je rad skromno pohvalil in dodal, »zdaj bova pa z Vido lahko kam šla.« Toda bolezen je terjala svoje. Kljub zdravljenju, veliko ljubezni in pomoči doma je njegovo srce vidno pešalo. Bilo je utrujeno od dela, od skrbi, ni in ni šlo več. Ko je bilo malo boljše, so mislili »Zdaj pa bo!«. Ampak ni bilo tako. Prišel je dan (21. april), prišel je čas, ko je zopet bolezen potrkala na vrata in za večno vzela gospodarja Frankove kmetije.

Radi se ga bomo spominjali kot Frankovega Tončka na traktorju, na travnikih, na njivah, kot pridnega delovnega kmečkega človeka, ki je imel neizmerno rad in je neizmerno je spoštoval svojo domačijo, svoje domače, prijatelje, krajane.

Če bi bili »stari časi«, bi na njegovi zadnji poti zapeli pesem Toneta Rusa »Čas bi zavrtel nazaj«.

Kadar spominim se otroških srečnih dni,
zima mi spomine mnoge obudi.
Gledam v duhu tistih lepi zimski čas,
ko povsod drugače je bilo pri nas.

Krušna peč nas vedno grela je toplo,
skozi okna se je videlo slabo,
saj ledene rože so krasile jih,
v hiši stari bil je pravljичni navdih.

Vse bi dal, da čas lahko bi zavrtel nazaj,
da pokazal mladim bi takratni zimski raj.
Ni bilo bogastva, izobilja tudi ne,
pa otroci zdravi, srečni smo bili nadvse.

Kadar spominim se otroških srečnih dni,
zima mi spomine mnoge obudi.
Sankališče je postala cela vas,
smeh otroški se razlegal je na glas.

Ko zvečer na vasi je zastal korak,
luna je svetila milo v tihi mrak.
Zdaj pri srcu mi je včasih kar hudo,
da tako kot takrat nikdar več ne bo.

S to pesmijo se poslavljam od našega spoštovanega krajana, soseda, domačim izrekam v imenu krajanov KS Reka-Pohorje iskreno sožalje, Tončku pa hvala za vse in naj mu bo lahka slovenska zemlja.

➡ Zdenka Trinko

OŠ Franca Lešnika Vuka Slivnica

Odličnjaki (od leve):
Lana Morovič, Eva Štern, Alja
Vaupotič in Laura Mežnarič.

9. a
Stojijo (od leve): Tim Očko, Maj Belšak, Domen Bunič, Marcel Letonja, Anže Nerad, Laura Šeruga, Zoja Plevnik, Matej Krlej, Laura Mežnarič, Taja Rožman in razredničarka Ines; sedijo: Luka Gotovnik, Glynn Meglič, Alja Vaupotič, Ana Simonič, Karin Čefarin, Iza Vertnik, Žana Trstenjak in Neja Kelc.

9. b
Stojijo (od leve): Tinkara Šteharinik, Matija Luka Sobočan, Daša Cvetko, Leopold Bregar, Tilen Dobaj, Lana Urgl, Lan Plausteiner, Neja Plevnik, Laura Borbats in Lea Zupan; sedijo: Julijan Hraš, Jakob Vedernjak, Lana Morovič, Eva Štern, Špela Javoršek, Lejla Janžič, Tian Kos in razredničarka Katarina Žebavec.

OŠ Dušana Flisa Hoče

Odličnjaki

9.a Nika Bedenik, Melanie Jurko, Enej Kacijan, Zoja Mlakar

9.b Amanda Brglez, Danaja Lorenčič, Zala Meglič, Nuša Ornik, Urša Pavlin, Ema Rauter, Tara Rečnik, Marko Uranjek

9.c Marica Bartol, Maja Frangež, Tomas Jaklin, Veronika Krečič, Eva Rečnik, Filip Vrecl

9. a

Stojijo, 2. vrsta (od leve): Anej Košti, Nika Bedenik, Živa Hiti, Elena Jurko, Tine Leskovar, Enej Kacijan; stojijo, 1. vrsta: Nataša Nikolič - razredničarka, Zoja Mlakar, Nika Lajmsner, Nina Lorber, Luka Gselman Toplak, Anej Anderlič; sedijo: Nika Vodusek, Adrian Dautoski, Tajda Buser, Melanie Jurko, Vid Rakuša, Pia Vilčnik.

Manjkata: Vesna Visočnik, Matevž Weber.

9. b

Stojijo, 2. vrsta (od leve): Nik Samastur, Matej Lobnik, Gašper Malajner, Jaka Augustinovič, Jan Lukič, Andraž Jurančič, Tadej Živko; stojijo, 1. vrsta: Tian Lovec Halilagič, Zala Meglič, Danaja Lorenčič, Tara Rečnik, Amanda Brglez, Rok Dobnikar, Marko Uranjek, Aleksandra Kambič - razredničarka; sedijo: Anej Videčnik Ajnihar, Nuša Ornik, Dino Merdanovič, Urša Pavlin, Alex Strnad, Ema Rauter.

9. c

Stojijo, 2. vrsta (od leve): Rene Potočnik, Anej Frelj, Tilen Demšič, Anej Oman, Blaž Jug, Una Vrpčič, Amna Hasanović; stojijo, 1. vrsta: Bor Senčar, Maja Frangež, Veronika Krečič, Sanja Obaha - razredničarka, Eva Rečnik, Tomas Jaklin, Živa Kuntič Kadič; sedijo: Edin Ramadani, Rok Knaflič, Lana Mladenović, Kaja Drevenšek, Marica Bartol, Živa Luttenberger Vajngerl. Manjkata: Tim Cic, Filip Vrecl.

podelitev nagrad po posameznih kategorijah
10km

Osvoji
**4. TEK POD
POHORJEM**

13. 9. 2020

štart in cilj pri VŠD Hoče

otroški tek ob 9.30
10 km tek ob 10.00
6,5 km tek ob 10.30

**TEK
POD 4.
POHORJEM**

ŠTARTNINA

Predprijava s plačilom do 31. 7. 2020 – 7 EUR,
od 1. 8. 2020 do 9. 9. 2020 – 10 EUR in na dan teka 15 EUR, otroški teki (brezplačno)

Več na:
www.hoce-slivnica.si/cetrkitekpodpohorjem

organizator dogodka
 **OBČINA
HOČE-SLIVNICA**

podporniki in prijatelji
 MAGNA

 **SAVA
ZAVAROVALNICA**

 LEKARNE MARIBOR

 MARIBORSKI VODOVOD

 **cestno podjetje
ptuj a.d.**